

Những cuộc phiêu lưu kỳ thú của **Cáo Rô-na**

VĂN HỌC PHÁP

VĂN HÓA

Những chuyện phiêu lưu của Cáo Rơ

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Những chuyện phiêu lưu của cáo Rơne

Chương 1.

Kinh thánh chép rằng trong vườn thiên đường có một cây Táo, nếu ai ăn quả sẽ thông minh và biết phân biệt thiện ác. Thượng đế dặn Adam và Eva có thể ăn tất cả các thứ trái khác, chỉ trừ táo là không được động đến, ăn vào sẽ chết. Vì thế nên trái ấy được gọi là Trái cấm. Eva rất thèm táo nhưng không dám ăn vụng nên rất khổ tâm. Về sau có một con rắn nói cho Eva biết rõ sự bí mật của Trái cấm và xúi dục nàng làm theo ý muốn, Eva không dẫn được sự cám dỗ của rắn bèn hái quả ăn và cho chồng ăn. Thượng đế thấy hai người phạm tội bèn tức giận đuổi ra khỏi thiên đường.

1 - Tại Sao Loài Cáo Ra Đời

Eva bị rắn dụ dỗ hái quả cấm, đã thế còn đem cho Adam ăn. Nhưng đó chỉ là một hành động thường tình của đàn bà yêu chồng, bao giờ có miếng ngọt miếng bùi gì cũng muốn cho chồng con cùng được hưởng. Adam ăn vì nể vợ một phần mà cũng vì thèm một phần, chàng biết lỗi mình nên khi bị Thượng đế đuổi ra khỏi thiên đường mà không hề than van một lời.

Ban đầu Adam và Eva thấy mình được tự do không còn bị giữ gìn cấm đoán

nữa thì rất sung sướng vui mừng. Nhưng chỉ mấy hôm sau chàng mới biết tự do ấy phải trả bằng một giá rất đắt. Những sự cung cấp sẵn sàng và đầy đủ ở Thiên đường không còn nữa. Hai người phải tự lo liệu tất cả, nào là lo ăn, lo mặc, lo đói, lo rét, lo bệnh, lo chết đủ thứ.

Đã thế Eva lại còn đổi tính, vì sau khi ăn Trái cấm nàng khôn ranh hơn nhiều. Lại thêm sinh ra cái tính vui, buồn, mừng, giận, thương, ghét, nũng nịu, hờn dỗi, gắt gỏng mà trước kia không hề có làm cho Adam bức mình vô cùng. Chàng lại còn khổ tâm hơn nữa vì chưa quen làm việc khó nhọc, nên không thể cung cấp đủ mọi thứ cần dùng cho Eva làm nàng khóc lên khóc xuống hoài. Thượng đế vốn rất từ bi, ngài thương hại đứa con tội lỗi bèn tìm cách giúp chàng.

Một hôm hai người đang ngồi bên cạnh bờ biển rầu rĩ vì suốt ngày chưa có gì ăn, bụng đói gần muốn đi không nổi. Thượng đế bỗng hiện ra trước mặt Adam mà ngài cho là tội nhẹ hơn Eva . Ngài phán bảo:

- “ Adam, ta sợ con chưa đủ trí khôn để đối phó với mọi sự bất ngờ trên đời và nhất là kiếm ăn vất vả nên ta cho con gậy phép này. Lúc con cầm gậy đánh xuống nước sẽ có một giống động vật có ích cho con nổi lên mặt nước. Nhưng con phải cẩn thận cấm không cho Eva cầm gậy, nếu không sẽ sinh ra tai họa đời đời.”

Nói xong Thượng đế trao Gậy phép cho Adam rồi biến mất.

Eva nghe câu nói cuối cùng rất khó chịu, nhưng vốn tính tò mò, nàng tạm gác cục giận lại không làm tình làm tội Adam vội, để bảo chàng đập gậy xuống nước xem có giống gì ăn được hiện ra không.

Nàng dục rồi rít:

- Adam mau đập gậy xuống nước đi, em đói gần chết đến nơi rồi đây!

Adam nghe lời vợ lấy gậy phép đập xuống nước. Một con dê mẹ dắt theo đàn dê con nổi lên mặt nước, từ từ bơi vào bờ. Nhờ thế vấn đề y phục và lương thực đồng thời giải quyết. Da dê có thể làm áo, sữa dê làm bơ và pho mát hay uống tươi, lại còn có thịt dê non thơm ngon béo bổ nữa.

Eva vui mừng quá quên cả lời Thượng đế dặn, cũng muốn đập gậy phép, vì nàng tin là mình đập khéo hơn Chồng nhiều. Ban đầu Adam không cho, nhưng vốn tính sợ vợ quen thân mất nết rồi, chàng nghĩ thầm:” Thôi thà có lỗi với Thượng đế còn hơn là để vợ giận”. Chàng bèn đưa gậy cho Eva nhưng giao hẹn chỉ cho đập thử một cái thôi.

Eva cầm lấy gậy vừa đánh nhẹ xuống nước thì một con chó sói hiện ra ngay. Nó vừa trông thấy đàn dê liền xông đến cắn đầu con dê mẹ tha vào rừng.

Adam trách vợ:

- Em xem, tại em bướng bỉnh làm chúng ta bị mất con dê mẹ rồi, bây giờ biết làm thế nào?

Adam vừa nói vừa giật lấy gậy, bực tức đánh xuống đất. Chàng đứng cạnh bờ nên đầu gậy bị chạm vào mặt nước và dưới nước bỗng nổi lên một con vật cũng giống như con chó sói vừa rồi. Eva trông thấy vỗ tay cười chế nhạo :

- Còn gắt nữa thôi! Anh đánh cũng chả hơn gì, cho nó ăn nốt cả đàn dê con đi!

Nhưng Eva đã lầm. Đây là một con chó. Chó đến cạnh Adam vẫy đuôi chào mừng xong chạy vào rừng cắn nhau với chó sói cướp lại con dê mẹ đem về. Đã có sự thực chứng minh Eva không thể dùng gậy phép được nên nàng không còn chối cãi vào đâu, đành phải để cho Adam dùng gậy một mình.

Adam cất dấu gậy rất cẩn thận và lúc dùng cũng không để cho Eva trông thấy vì chàng biết tính vợ hay tủi thân và cũng là người không biết phục thiện. Lần lần Adam dùng gậy phép đem tất cả các giống động vật có ích cho loài người như trâu,

bò, heo, gà, vịt v. v. . lên bờ làm cho cuộc sống của hai người càng ngày càng phong phú hơn lên.

Eva xưa nay vẫn có tính tò mò, ương ngạnh và lại còn rất tinh ranh nữa là khác. Nàng chỉ làm bộ ngoan ngoãn cho Adam tin, sự thực nàng vẫn để ý

rình và biết chỗ Adam dấu gậy phép.

Một hôm, nàng chờ lúc Adam bận vào rừng hái quả bèn đánh cắp gậy phép đi ra bờ biển một mình. Nàng chỉ nghịch nước một lát đã đem lên bờ tất cả các giống vật khác như sài lang, hổ, báo, sư tử v. v. .Cố nhiên là nàng giấu không cho chồng biết công trình “ vĩ đại “ của mình.

Một hôm Eva lại lén lấy gậy phép định đi nghịch nước nữa thì bị Adam bắt gặp. Chàng đành lại gậy, nhưng cả hai bên cùng dùng sức mạnh bằng nhau, không ai thua ai nên hóa ra cả hai cùng cầm gậy đánh xuống nước một lúc.

Mèo bèn hiện ra. Đó là “ tác phẩm” chung của hai người nên mèo vừa rất dễ thương hiền lành và đồng thời cũng có thể rất dễ ghét, tai ác tùy theo thái độ của người ta đối với nó mà thay đổi.

Adam nhắc lại lời Thượng đế dặn, khuyên Eva không nên cầm gậy phép. Eva tức giận và xấu hổ nên bẻ gãy gậy ném xuống bể. Mặt bể bỗng sôi lên và từ đằng xa trôi vào một con vật có bộ lông rất mượt và tuyệt đẹp. Eva trông thấy bèn chạy đến định bắt nó để lột da làm áo khoác, nhưng lúc nàng vừa đến gần thì con cáo cười nhạo một cách rất nghịch ngợm , khiêu khích rồi chạy biến vào rừng.

Gậy phép đã gãy chìm xuống bể mất rồi nhưng con cáo thủy tổ ra đời. Ngay lúc vừa đặt chân lên bờ nó bắt đầu trêu ghẹo Eva làm cho nàng thêm thuồng bộ áo lông rất đẹp mà không thể lấy được của nó.

Sau khi vào rừng cáo sinh con đẻ cái đầy đàn, và con cháu nó bao giờ cũng giữ được đức tính đặc biệt của loài cáo là tinh quái vô cùng.

Sau đây là lịch sử của một con cáo tinh quái, - Cáo Rờn, con cáo này bên ngoài có một dáng điệu rất thanh nhã, quý phái, có học thức, đạo đức, nhưng sự thực trái hẳn, nó xảo quyệt và độc ác vô cùng. Nghệ thuật lừa dối của nó rất cao siêu lại thêm miệng lưỡi hoạt bát nên đã đánh lừa tất cả các giống động vật trong rừng, đồng thời trốn tránh được sự trừng phạt. Hơn nữa, lại còn lừa được cả vua Sư Tử, Vương phi và tất cả “ quý tộc “ trong Triều đình mãnh thú.

Cuốn truyện này chép lại những mưu kế xảo quyệt nghịch ngợm, gian trá của con Cáo tinh quái. Tuy cũng có lúc thất bại nhưng sau đó nó có cách làm cho kẻ thù thiệt hại gấp bội. Những tài liệu này rút trong bộ truyện “ Lịch sử rừng xanh” đời vua Sư Tử đệ nhất, thời mà người và vật còn trò chuyện được với nhau.

2 - Bạn Bè Họ Hàng Của Rơne

Rơne và Sói là một đôi bạn thân từ thuở bé, và tình bạn hai bên đã giữ được rất lâu. Muốn thêm phần thân thiết Rơne gọi Sói bằng cậu, làm cho ai không biết cứ tưởng là hai bên có họ với nhau.

Sói vốn là một vị Nam tước có quyền thế vào bậc nhất nhì trong Triều đình của vua Sư Tử. Cậu Sói rất anh hùng can đảm nhưng lại thật thà đần độn, vì thế Rơne vẫn hay dùng nhiều mưu kế hiểm độc trêu ghẹo Sói, làm tình làm tội Sói đủ điều mà Sói vẫn không hay biết nghi ngờ gì cả.

Mỗi khi Sói bị lừa xong bao giờ cũng đổ lỗi cho số mệnh rủi ro, hay tại mình vụng về ngu dốt chứ không bao giờ oán trách ai, nhờ thế tình thân của Rơne và Sói vẫn không hề sút mẻ tí nào. Đã thế vợ Sói lại rất chiều quý Rơne . Vợ có thái độ của người quân tử đối với kẻ tiểu nhân, bao giờ cũng rộng lượng tha thứ và muốn lấy lòng nhân đạo cảm hóa đứa cháu hờ mất dạy kia.

Bà con bạn bè của Rơne chỉ có Lợn Lòi là gần nhất. Hẳn được coi như anh em, vì lúc nào cũng sốt sắng và thành thật. Ngoài ra Rơne còn có bạn khá thân như Khỉ, một giống xảo trá, thông minh vật không kém gì Rơne . Bạn không thân lắm có Gấu Chó, Cây Hương, Lợn Rừng v. v. . . Tất cả đám bạn hữu ấy đều làm quan trong Triều đình dưới quyền thống trị của vua Sư tử và Vương phi.

Lại còn vợ chồng nhà Mèo cũng khôn ngoan và nhiều mưu kế xài được nên Rơne vẫn phải nể một vài phần. Các giống khác như Chó, Gà Trống, Thỏ, Chim Sẻ v. v. . . vốn là bạn , nhưng vì ghét tính tham ăn của Rơne nên đều dần dần xa lánh hẳn ta.

Rơne sống với vợ con trong hang riêng mà hẳn ta đã xây như một tòa lâu đài,

bên ngoài lại còn đắp thêm thành lũy rất kiên cố phòng thủ. Mỗi ngày hăn ra khỏi hang đi kiếm mồi khắp nơi đem về nuôi vợ con. Tính Rone rất háu đói , đã thế lại thích ăn ngon nên suốt đời vì miếng ăn hăn đã phải đem tất cả trí khôn ra tìm mồi , và hăn đã dùng tất cả mọi cách dù hại đến bà con bạn hữu, hay hại cả Hoàng đế Sư Tử của hăn cũng không từ.

3 - Rone , Chó Và Mèo

Sáng nay chàng Chó được chủ hứa hẹn sẽ cho một bữa chén ngon lành. Chủ đã để dành cho hăn một khúc dồi rất to, thơm và còn nóng hôi hổi.

Chị bếp đưa khúc dồi đến trước mặt, bảo nó tha hồ ngấm thỏa thích, rồi lại còn cho nó ngửi mùi thơm đầy quyến rũ kia nữa. Chó vui mừng đợi được nếm thử, nhưng vì chưa đến giờ ăn nên chị bếp lại lấy cất lên nóc tủ rất cao. Chó tức giận run cả người, vẫy đuôi rồi rít kêu gâu gâu ầm nhà lên. Chị bếp bảo:

- Mày kêu cũng vô ích, chưa đến giờ ăn thì phải đợi đã!

Chó thấy món ăn ngon càng đói bụng thêm, nhưng hăn bị xích chặt không làm gì được, đành thở dài nằm xuống đất chờ đợi, cổ họng gặm gừ một cách uất ức.

Khúc dồi còn nóng nên mùi thơm phùng phức bay tỏa rất xa, Rone tình cờ đi ngang qua, hăn hít hơi mấy cái gật gù:

- Chà thơm quá! không biết ở đâu phát ra mùi thơm sang trọng thế kia nhỉ?

Xưa nay Rone vẫn chuyên môn “ nghiên cứu” những mùi vị ấy nên hăn nhất định điều tra cho ra manh mối. Hăn đến gần nhà trông thấy Mèo đang nằm còng queo ngủ gà ngủ gật dưới bóng cây.

Rone hỏi trước:

- Chào anh Mèo chắc nhà anh hôm nay có giỗ thì phải. Tôi nghe như có mùi thơm rất sang trọng từ trong nhà anh bay ra. Nếu thực có việc gì nên cho anh

em biết để có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu.

Mèo ngẩng đầu dậy một cách miễn cưỡng, hăn mở to mắt nhìn quanh, đánh hơi trong gió một lúc gật gù bảo:

- Ủ, thơm thật, chắc là nhà đang sửa soạn làm cơm cho tôi.

Mèo nói thêm có vẻ thân thiết:

- Nếu anh muốn biết rõ đó là mùi gì thì theo tôi về xem sao. Mèo uốn mình mấy cái, uốn éo thân hình mềm dẻo, lấy tay lau mặt mãi mới chịu đứng dậy đi rất thong thả nghênh ngang. Còn Rone lủi thủi theo sau, vì hăn biết đây không phải là giang sơn của hăn. Đôi bạn vừa đến cửa thoáng nghe tiếng Chó đang than thở một mình:

- Dồi ơi, dồi, dồi nóng mới thơm ngon làm sao! Ta ước gì mày có chân chạy xuống đây thì ta sung sướng biết bao nhiêu! Dồi ơi, hơi dồi, ta yêu mi!

Mèo lễ phép hỏi Chó:

- Anh thất tình ai thế hở anh Chó. Nếu anh có cần gửi thư từ gì cho Mi mi hay Lu lu tiểu thư nào, tôi sẽ đưa giúp hộ anh?

Chó vội vàng cải chính:

- Không, ta tức giận than thở vì loài người tàn nhẫn độc ác. Nếu kiếp sau ta được làm người ta thì ta sẽ báo thù này. Không trả được thù không phải là anh hùng.

Mèo hỏi:

- Chẳng hay ai dám xúc phạm đến đại ca, để chúng em giúp một tay trả thù cho đại ca?

- Không ta không cần ai giúp cả. Kiếp sau, nếu được làm người, ta sẽ làm mấy chục ký lô dồi, ta sẽ ăn một mình, và ăn luôn lúc còn nóng hôi thơm phưng phức. . .

Chó kể cho Mèo nghe sự tàn nhẫn của chị bếp, nào là cho hăn xem, cho hăn ngửi rồi cất ngay lên tủ . . . Cuối cùng hăn thêm:

- Nhưng dù sao ta cũng sẽ được ăn, vì chủ nhân đã bảo đó là phần của ta.

Rone kéo Mèo ra hiên thì thăm xúi giục:

- Thú thực trong đời tôi chưa từng thấy ai kiêu hãnh hơn mình hơn anh Chó. Anh ấy làm như trong nhà này trên là chủ, dưới chỉ có anh ta mà thôi. Khúc dồi thơm thế mà dám bảo là để dành cho một mình anh ấy, rõ thật không coi anh vào đâu cả. Tôi có ý kiến hai chúng ta cùng đồng tâm hợp lực chiếm lấy khúc dồi kia. Nó phải được ở chỗ xứng đáng với thân phận nó chứ!

Kết quả của cuộc thảo luận là Mèo xung phong vào nhà nhảy lên nóc tủ cướp lấy khúc dồi ném ra. Rone ở ngoài tiếp ứng, nhặt chạy ngay, Mèo sẽ theo yểm hộ cho đến nơi căn cứ bí mật, xong xuôi chiến lợi phẩm sẽ chia đều làm hai phần.

Vì kế hoạch được trù liệu chu đáo nên cuộc tấn công đổ bộ của Mèo và Rone thành công theo ý muốn. Chó thấy có biến kêu gào ầm ỹ, nhảy tung lên làm dây xích ở cổ cứ xiết chặt thêm mãi. Mèo thấy Rone chạy nhanh như chớp, nghi hăn có thể phản bội nên bảo Chó:

- Anh đừng buồn, để tôi đuổi theo quân cướp, lấy lại khúc dồi cho anh.

Rone tuy tinh quái nhưng Mèo cũng chẳng dại. Mèo chạy đường tắt nên đuổi theo kịp Rone . Lúc ấy trong bụng Rone đã hí hửng, mừng thầm tưởng cướp được khúc dồi có thể đem về hang ăn với vợ con. Hăn mà đã tha được về hang rồi thì dù có cả một đại đội Mèo cũng đừng hòng đòi lại được. Bỗng nhiên Rone giật mình vì thấy bóng Mèo chạy cùng với bóng mình song song trên đường. Thì ra Mèo đã bắt gặp và chạy tay đôi từ lúc nào không biết. Rone cố trấn tĩnh để nghĩ cách thoát khỏi tay Mèo. Đồng thời Mèo cũng nghĩ mưu kế giật lại đồ vật trong tay kẻ cướp. Mèo hỏi:

- Chúng ta đi đâu cho kín đáo bây giờ nhỉ? Trông khúc dồi khá nặng. Kìa, nhưng mà cách anh tha như thế sẽ không ăn được đâu! Đầu dồi bị kéo lê dưới đất dính đầy những bụi cát, chỗ anh cắn thắm đầy nước bọt làm tôi thấy mà

đau lòng. Anh đứng lại để tôi chỉ anh mang thế nào cho đúng phương pháp.

Rơne tuy không thích nhưng cũng buộc lòng đứng lại, hăn suy “ bụng ta ra bụng người” nhất là về phương diện lừa đảo, chỉ sợ Mèo cướp chạy mất.

Mèo đỡ lấy khúc dồi để lên vai cuốn quanh lưng rất khéo, cả hai đầu đều không rơi kéo lê thê dưới đất, Mèo bảo:

- Đây, anh xem, phải vác như thế này mới được. Đợi tôi đi mỗi rồi đến lượt anh. Cẩn ở mồm mắt cả vệ sinh. Bây giờ chúng ta đến cái gò ở cửa rừng rồi yên tâm chén. Ở trên cao nhìn rõ chung quanh, lỡ có cướp cũng dễ trông thấy trước để chuẩn bị đối phó.

Mèo nói xong không đợi Rơne trả lời, chạy nhanh như chớp. Rơne cũng vội vàng cầm đầu cầm cổ đuôi theo. Rơne chạy được đến gò đất chỗ Mèo hẹn, hăn chỉ theo sau Mèo có một cái đuôi, thế mà chớp nhoáng một cái đã thấy Mèo ngồi chễm chệ trên một nhánh cây rất cao rồi. Rơne hoảng hốt gọi:

- Mèo, anh trèo lên trên ấy làm gì thế? Xuống đây cùng chia phần cho công bình.

Mèo trả lời ồm ồm:

- Việc gì lại phải xuống kia chứ! Tại sao anh không lên đây có hơn không? Ở trên này dễ giữ gìn an ninh trật tự!

- Anh đã biết thừa tôi không trèo cao được còn chế diễu! Cha đứa nào nói xong nuốt lời! Khúc dồi này đã được chúc phúc rồi, phải chia đều để khỏi làm nhục nó!

Mèo vẫn rất dịu dàng nhỏ nhẹ:

- Nếu khúc dồi này quả thực đã được làm phép chúc phúc, lại càng nên ăn trên cao để tỏ lòng tôn kính, ăn ở dưới đất bẩn thỉu mang tội chết!

Rơne tức giận quát:

- Tôi cũng có công cướp về, phải chia cho tôi, ném phần của tôi xuống.

Mèo khinh khỉnh:

- Anh thực kém thông minh! Bảo người ta ném một khúc dồi như thế này xuống bùn thì còn trời đất nào nữa! Tôi đâu có thể nhẫn tâm được đến như thế! Hơn nữa món ăn ngon thơm quý báu như thế này có ai điên mới đem chia cho giống cáo một nửa. Thôi chúng mình hãy thỏa thuận với nhau đi. Lần sau nếu còn kiếm được dồi anh sẽ được ăn một mình chẳng cần phải chia cho tôi một chút xíu “tượng trưng” nào cả.

- Mèo, Mèo, anh là đồ vô lương tâm, phản bạn! Trời tru đất diệt anh đi !

Mèo cũng bắt chước giọng Rone gào lên:

- Rone , Rone , tôi sinh sau đẻ muộn, nhỏ tuổi thua anh, lỡ mai tôi chết, đời tôi chưa từng được nếm miếng dồi ngon như thế này thì làm sao tôi chết cho nhắm mắt được. Anh đã từng trải, đã ăn nhiều rồi còn thèm khát nỗi gì?

- Chính tôi mới cần phải ăn miếng ngon vật lạ. Tôi già rồi, chết nay chết mai chưa biết, phải để cho tôi ăn chứ! Anh còn trẻ, tương lai còn nhiều hứa hẹn, còn thiếu gì cơ hội để ăn?

Mèo an ủi:

- Thôi để lần sau vậy. Khúc dồi tương lai sẽ rất ngon lành, không dính đất cát, cũng không vấy nước bọt, và tôi sẽ nhường cho anh ăn một mình. Khúc này hẳn nên không ngon mấy, tôi không muốn để anh ăn sợ giảm mất lòng tôn kính bậc tuổi tác đối với anh.

Mèo nói xong không để ý đến Rone nữa, chỉ tóp tép nhai một cách rất ngon lành, thỉnh thoảng lại gầm gừ mấy tiếng như khiêu khích làm Rone tủi thân khóc òa lên.

Mèo giả vờ hỏi rất ngây thơ:

- Anh đang hối hận những “ công tác từ thiện” anh đã làm trong đời đấy phải

không? Anh cứ thành tâm sám hối, Thượng đế sẽ tha thứ cho anh, kiếp sau nếu anh có được làm người, anh cứ báo thù ăn luôn mấy ký dồi vừa nóng vừa thơm một lúc.

Rơne cười lạt:

- Được, cho anh cứ nói cho sướng mồm. Lúc khát nước thế nào anh cũng phải mò xuống đất!

Mèo kinh ngạc hỏi:

- Xuống uống nước phải không? Trên cây đã có sẵn một lỗ chứa đầy nước mưa rồi còn việc gì phải xuống nữa. Uống nước mưa vừa tinh sạch vừa mát ruột anh không biết hay sao?

- Nhưng cũng có ngày anh phải xuống và tôi đủ kiên nhẫn để đợi anh cho đến già, đến chết!

Mèo cười sảng sặc:

- Trời ơi! Nếu câu ấy do miệng một tiểu thư mèo nào nói ra thì sung sướng biết bao nhiêu? Bảo tôi nhảy vào nước vào lửa, bảo tôi xông pha vào sinh ra tử gì tôi cũng xin tuân lệnh. Tiếc rằng kẻ nói lại là anh! Nhưng thôi, anh có lòng đợi, tôi vẫn phải cảm ơn và cảm động như thường. Anh muốn đợi tôi đến bao giờ?

- Tôi sẽ đợi anh hết năm này qua năm khác, ít nhất là bảy năm, tôi thề như thế!

Mèo làm bộ suy nghĩ:

- Bảy năm . . . Nghĩ đến cảnh anh chịu đói chịu rét nằm co dưới gốc cây đợi tôi bảy năm, tôi đau lòng quá. Nhưng dù sao anh đã thề phải giữ lời, rừng này thiêng lắm!

Mèo nói xong lại tiếp tục ăn dồi một cách an nhàn, Rơne cũng không nói gì chỉ nhìn Mèo và mơ tưởng đến một ngày nào đó, Mèo sẽ phải xuống đất.

Bỗng nhiên Rơne chổng tai nghe và lo lắng hỏi Mèo:

- Hình như tôi nghe có tiếng gì lạ lắm!

- Đó là một thứ âm nhạc nổi tiếng của dân vùng này. Họ có cả một đội nhạc công thỉnh thoảng lại hợp tấu như thế. Hay quá nhỉ?

Nhưng Rơne đã thừa biết cái bản hợp tấu của đội nhạc công ấy là tiếng Tù và, tiếng loa và tiếng chân ngựa, chân chó . . . một bản nhạc hắc đã thuộc lòng từ lâu. Và hắc sửa soạn cất cẳng chạy.

- Kìa anh đi đâu vội vàng thế?

- Tôi không muốn gặp bọn nhạc công, nhạc sĩ của anh. Bản nhạc họ đang hòa tấu không hợp với tôi.

- Thế lời thề anh để đâu? Không lẽ vừa thề xong lại nuốt ngay, con người chóng quên bạc bẽo đến như thế là cùng. Anh nhất định đi rồi bảy năm nữa “em” biết tìm anh ở đâu bây giờ?

Rơne không thèm nghe lời chế nhạo của Mèo. Hắc nghĩ thầm “tránh voi chẳng xấu mặt nào” ở đời có khi phải bỏ chạy và biết bỏ chạy đúng lúc mới là bậc thức thời!

Chương 2.

4 - Mèo Cụt Đuôi

Một hôm trời rất đẹp, Rơne đi tản bộ một mình, trong lòng hân hoan thanh thản vui vẻ vì thấy cuộc sống đầy rẫy cả lương thực. Hắn vừa đi vừa thở không khí trong sạch bỗng gặp Mèo từ đằng xa đi đến.

Từ hôm vụ khúc dồi xảy ra hắn và Mèo không gặp nhau lần nào. Thời gian xóa nhòa ân oán giang hồ, hắn đã quên là giữa hắn và Mèo còn có một món nợ, một lời thề cần phải thanh toán.

Hắn nói rất thân mật:

- Chào anh, anh bạn rất cao quý, sang trọng, hòa nhã của tôi đi đâu đây? Chắc lại đi thăm một “ kho tàng “ nào phải không?

Mèo trả lời:

- Tôi đến một nhà nông gần đây. Nghe nói vợ lão ta có một bình sữa rất lớn giấu trong rương bánh. Tôi muốn mạo hiểm một chuyến xem sao? Nếu anh không bận thì cùng đi với tôi. Chuồng gà của nhà ấy khá lắm, chắc sẽ không làm anh thất vọng.

Rơne nghĩ tới bữa đại yến gà non sắp đến vui vẻ trả lời:

- Như thế còn gì hơn nữa! Tôi rất hân hạnh được đi theo anh. Chúng ta vốn là một đôi bạn thân nhất trên đời sống chết có nhau cơ mà!

Thế là “ đôi bạn thân nhất trên đời” vai kề vai cùng đi. Hai “ chàng” đến một cái trại con, chung quanh có rào gỗ rất chắc chắn.

Rơne thất vọng phàn nàn:

- Trời, chúng nó bắt lương thực! Rào kỹ thế này thì đến thánh cũng chịu!

Mèo an ủi:

- Đừng để tinh thần xuống nhanh thế. Ta hãy đi quanh một vòng xem “ phòng tuyến” có bị thủng chỗ nào không đã!

Cả hai đi vòng quanh gần khắp cả khu vườn mới tìm ra được một mảnh gỗ đã mục long ra, và cả hai cùng chui vào rất dễ dàng.

Rơne nhún chân lấy đà định nhảy ngay vào chuồng gà nhưng Mèo vội cản:

- Bộ anh điên rồi hở? Sao lại chui vào đây trước? Bọn gà mái thấy động sẽ làm ầm lên bây giờ. Ta phải để đến phút cuối cùng mới nên vào chuồng gà. Đối phó với một bình sữa dễ dàng hơn nhiều. Chúng ta hãy đi thăm nó trước, nó không biết kêu la, không biết chống cự, có phải chắc ăn không?

Mặc dầu Rơne chỉ thích mạo hiểm vào chuồng gà trước, nhưng Mèo đã nói thế hẳn cũng đành phải theo. Hẳn muốn chiêu chuộng Mèo một chút vì Mèo xưa nay vốn có thể lực và liên hệ mật thiết với người. Mèo lại thường có những nguồn tin chắc chắn ngon lành.

Mèo rón rén vào nhà, hẳn nhìn vào phòng khách thấy không có người mới dám lén vào.

Mèo bảo Rơne :

- Bà lão để bình sữa trong rương bánh kia kìa. Rơne ạ bây giờ anh phải giúp tôi trước. Hai chúng ta cùng nỗ lực đỡ nắp lên. Anh đỡ nắp để tôi uống trước, xong đến lượt tôi đỡ thay cho anh xơi.

Rơne bằng lòng vì hẳn chỉ mơ tưởng đến mấy con gà mái tơ nên muốn công tác ăn vụng sữa chóng xong, càng nhanh càng tốt.

Nhưng sữa tươi béo mới thơm làm sao! Màu trắng đục đầy váng kem của nó cũng hấp dẫn một cách lạ! Mèo lim dim mắt ngửi mùi thơm của sữa một cách say sưa thỏa mãn làm Rơne cũng thấy thèm lây.

Đáng lẽ phải hành động chớp nhoáng thì Mèo như có vẻ muốn lập trại trường kỳ kháng chiến ngay tại đây.

Rơne dục:

- Mau lên chứ anh Mèo, nấp rương nặng quá, tôi sợ lâu tí nữa đỡ không nổi rơi xuống đầu anh đấy!

Mèo đang “ mê ly” dí cả mũi vào bình sữa chẳng còn biết trời đất gì nữa nên không trả lời Rơne .

Rơne sốt ruột thở dài nói:

- Đợi nhanh lên còn ra chứ, đến lượt tôi rồi? Tôi thấy đuối sức sắp thả đây!

Mèo cho là một dịp để Rơne học tính nhẫn nại nên bảo:

- Đợi một chốc nữa thì đã làm sao chưa? Sắp xong rồi đây!

Rơne bực tức:

- Tôi không thể đợi được nữa! Một phút cũng không đợi. Anh ra nhanh lên!

Mèo bị giục quá phát cáu, hăn không cần gì nữa, lấy chân xô bình sữa đổ lênh láng cả trong rương.

Rơne giận phát điên quát lên:

- Trời! mày thực là con vật vừa ác vừa tham! Tao chén gì bây giờ? Mày đã làm thì gắng chịu, tao đóng rương đây!

Mèo nghe thế vội vàng nhún mình nhảy ra ngoài thật nhanh, nhưng Rơne đẩy nắp nhanh hơn. Cái nắp rương nặng và sắc bén đập xuống rất mạnh chặt mất đuôi Mèo.

Mèo đau quá lăn lộn dưới đất kêu thét lên, Mèo mắng Rơne :

- Ối trời đất ơi quỷ thần ôi! Quân bất lương nó giết chết tôi rồi! Rơne ơi, mày hại tao!

Rõne thản nhiên trả lời:

- Anh cũng không nên trách tôi làm gì! Tôi có ý định cắt đuôi anh đâu! Tại anh không chịu đứng yên, nhảy nhanh quá nên mới ra nông nỗi này!

Mèo khóc:

- Hu, hu, hu. Tội nghiệp cái đuôi xinh đẹp duyên dáng của tôi! Hu hu hu, khổ quá đi mất! Bây giờ tôi thành một con mèo cụt đuôi chẳng còn ra người ngợm gì nữa! Hu hu hu . . .

- Anh nói sao! Đáng lẽ anh phải cảm ơn tôi chứ lại còn trách móc nỗi gì! Bây giờ trông anh trẻ hẳn ra, người cũng hoạt bát nhanh nhẹn hơn! Nếu tôi biết trước kết quả như thế tôi cũng chẳng để đuôi làm gì. Nhưng tôi hỏi thực anh có thấy người nhẹ nhàng hơn không?

Mèo gắt:

- Thôi, đừng chế nhạo người ta nữa!

- Tôi có chế nhạo anh bao giờ đâu! Anh sẽ thấy lúc chạy sẽ nhanh nhẹn gọn gàng hơn. Lỡ anh ăn vụng, ai bắt gặp cũng không sợ bị người ta nắm đuôi kéo lại giã cho một trận.

- Người tôi vốn đã nhanh nhẹn nhẹ nhàng rồi, không cần phải chặt cụt đuôi nữa. Anh thực là đồ dã man.

- Không dám, không dám, anh dạy quá lời! Nhưng thôi anh khóc than cái đuôi yêu quý như thế cũng đã đủ lắm rồi. Bây giờ chúng ta đi thăm chuồng gà và đừng nhắc đến chuyện nhỏ mọn này nữa!

Mèo chùi nước mắt lẳng lặng theo Rõne ra khỏi nhà. Đến trước cửa chuồng gà, Mèo bảo Rõne :

- Tôi khuyên anh nên trị con Gà trống trước. Theo ý tôi hẳn vừa trẻ vừa khỏe mạnh, thịt rất nhiều nạc và ngon lành hơn đám gà mái “ nái sề” chỉ biết ăn rồi đẻ kia. Hơn nữa nếu có báo động con Gà trống kêu cứu inh ỏi vang tai nhất.

Vì thế nó là một địch thủ lợi hại phải tiêu diệt trước.

Rơne cũng đồng ý như thế, nhưng lúc chúng nó bàn luận vô tình hay cố ý nói to tiếng quá làm con Gà trống đang ngủ gà ngủ gật thức giấc dậy.

Gà thoảng nghe thấy sắp bị đánh úp vội vàng ra hiệu báo động, và đồng thời cả chuồng gà nam phụ lão ấu cùng “hợp tác chặt chẽ” quang quác kêu lên một cách rất điếc tai. Mọi người đang làm việc quanh đấy nghe tiếng kêu cứu vội vàng chạy đến tiếp viện. Người và chó bao vây chung quanh chuồng gà, thành một mặt trận “liên hiệp thống nhất” để bảo vệ dân tộc gà nhược tiểu. Rơne và Mèo nhận định được ngay tình thế mới, và trong ba mươi sáu chước, chúng nó đồng ý chọn chước chuẩn thật nhanh là hơn cả.

Mèo vốn thiện nghệ về môn nhảy cao trèo nhanh, lại thêm vừa mới cắt đuôi, thân thể nhẹ nhàng không có gì vướng víu, nên thoát khỏi vòng vây rất dễ dàng, vả lại người ta cũng không nhắm vào nó để tấn công vì biết Mèo không ăn trộm gà. Mèo tìm ra chỗ hàng rào trống và nhanh nhẹn lách mình chui ra ngoài. Hẳn mừng vì thấy Rơne chưa ra thoát, chắc thế nào cũng lãnh một vài dấu tích trên thân thể do bọn chó “thân tặng”, hẳn cho như thế ít nhất cũng trả được cái thù bị cắt đuôi.

Rơne xông đến đánh xáp lá cà với bọn chó. Hẳn chồm lên cắn mạnh vào mũi một con chó lớn nhất. Bọn chó nghe tiếng kêu thê thảm của chó lãnh tụ đều thấy lạnh cả tim, nhiệt độ chiến đấu giảm bớt ngay chín mươi phần trăm. Chúng ngưng chiến một phút để quan sát tình hình mặt trận, và chỉ trong phút giây ấy, Rơne thoát khỏi vòng vây.

Hắn chạy về nhà băng bó các vết thương và tiếp nhận lời ủy lạo khen ngợi của vợ con. Kể ra hẳn cũng can đảm và túc trí đa mưu thực, nếu là kẻ khác, không dám chiến đấu, chạy ngay khi thấy bọn chó thì đã bị chúng nó xé xác tan tành ra rồi. Hẳn suy nghĩ và rút được kinh nghiệm là hợp tác với Mèo, kết quả là chẳng bao giờ được như ý muốn.

Hắn định ra một phương châm mới về đường lối làm việc về sau: Nếu phục kích đánh úp một món lương thực nào bé thua thì công tác một mình. Nếu “mục tiêu” là món khó đánh và to lớn, nên đi với kẻ nào ngu hơn mình, để có dịp lừa hắn ta chiếm lấy tất cả chiến lợi phẩm.

5 - Giả Chết Trộm Cá

Hôm ấy trời rất lạnh, cả bầu trời xám xịt một cách khó thương. Trong nhà Rơne tất cả lương thực đều hết sạch. Vợ Rơne than thở:

- Nhà hết lương thực rồi anh ạ. Các con đi chơi sắp về, không có gì ăn chúng nó sẽ khóc ầm lên. Anh bảo em làm thế nào bây giờ?

Rơne thở dài trả lời:

- Bây giờ anh đi săn xem may ra có gì không. Trời xấu quá anh cũng chẳng biết nên đi săn đâu bây giờ.

Rơne nói xong vội vã đi ngay. Hắn không muốn trông thấy cảnh vợ con đói khát. Hắn không muốn để cho cái mặt xinh đẹp của vợ, ngây thơ của con phải đối diện nhăn nhó như mặt khỉ. Hơn nữa hắn cũng đói, hắn cần phải ăn món gì ngon lành cấp tốc.

Rơne đi vợ vẫn trong rừng, mắt láo liên nhìn đông nhìn tây, nghĩ mãi vẫn không tìm được cách gì để kiếm ăn. Hắn buồn rầu đi về phía hướng ra đường cái.

Đến cạnh đường có một cái hàng rào thưa ngăn lại, hắn liền ngồi bên bờ rào buồn rầu nghĩ ngợi. Bỗng nhiên một ngọn gió lạ thổi qua làm lông trên người hắn đều dựng đứng cả dậy, hắn nhắm tít mắt lại để tránh bụi và nhân tiện hắn cứ nhắm nghiền đôi mắt như thế để suy nghĩ xem có hơn gì không. Trong gió hình như thoảng có mùi tanh, hắn ngừng đầu lên đánh hơi tự bảo:

- Hình như có cá. Đúng là mùi cá thực, nhưng không biết từ đâu đến. Rơne phóng mình nhảy thực nhanh qua khỏi hàng rào chắn ngang một cách dễ dàng. Hắn vốn có tài đánh hơi, dò tiếng, đôi mắt của hắn cũng tinh anh hơn người nên tìm ra ngay. Hắn thấy từ đằng xa, rất xa có một chiếc xe ngựa đang chạy đến, và càng gần mùi cá càng nặng hơn.

- Quả thực y như Rơne đoán, đó là xe chở cá ra chợ bán. Rơne không ngần

ngại một phút giây nào. Hắn nhảy vọt ra giữa đường nằm lăn như vừa mới chết “đứng tim” bất ngờ. Thân mình hắn mềm nhũn, lưỡi thè ra ngoài, mắt nhắm nghiền, đúng là một con cáo chết không còn nghi ngờ gì nữa.

Lúc xe cá vừa đi đến gần, bác lái cá nhanh mắt trông thấy dừng ngay bên cạnh. Một người hỏi:

- Này bác, xem con vật kia có phải thực là một con cáo chết không, hay là giống gì?

- Đúng là cáo rồi. Bác xuống xe nhặt đi. Con ranh ấy tuy chết rồi nhưng da nó vẫn còn dùng được.

Rợ giả chết giống như thật. Hai bác lái lật qua lật lại, còn đá nó mấy cái, lắc đầu, kéo đuôi, vừa xem nó chết thật chưa vừa ngắm bộ lông mịn màng rất đẹp của nó.

Một bác lái cá nói:

- Bộ lông này ít nhất cũng bán được một nghìn.

- Một nghìn sao được. Đến ba nghìn tôi cũng còn chưa muốn bán. Lông đẹp thế này!

- Bỏ nó sau xe đem đến chợ ta sẽ lột da bán cho tiệm may áo lông. Đòi độ bốn nghìn mới đáng.

Hai bác lái cá bàn bạc xong xách Rợ ném vào sau xe, bên cạnh mấy giỏ cá và tiếp tục đi theo con đường ra chợ tỉnh.

Rợ nằm sau xe không cần phải xô dịch một chút nào. Hắn chỉ dùng bộ răng sắc bén cắn thủng một giỏ cá rồi bắt đầu “chén” rất ngon lành. Chỉ trong chốc lát hắn đã ăn hết nửa giỏ cá. Tuy bụng no nhưng Rợ vẫn không muốn chạy trốn vội. Hắn cắn giỏ cá thứ hai và ăn thử một con xem có ngon không. Hắn rất vui vì thấy đó là một giống cá nhiều thịt ít xương, mình lại dài và lép có thể quần chung quanh cổ thực nhiều mà vẫn không trở ngại vướng chân.

Rơne nhảy xuống đất thực nhanh và nhẹ, nhưng dù sao cũng có tiếng động. Hai bác lái cá thấy Rơne không biết cái khăn quàng cổ kỳ lạ của Rơne chính là cá trong giỏ của mình. Rơne bèn chào hai bác lái và nói:

- Chào các ông. Xin cầu Trời phù hộ cho các ông buôn may bán đắt. Bộ áo lông của tôi ít nhất cũng phải bán sáu nghìn. Các ông đánh giá rẻ quá nên tôi muốn giữ lại. Tôi rất cảm ơn các ông bữa tiệc cá và tôi còn để lại một ít cho các ông dùng.

Hai bác lái nghe đến đấy mới biết là bị mắc lừa, dừng xe lại đuổi theo Rơne. Rơne chạy rất nhanh, hai bác lái không thể nào đuổi kịp đành đứng lại nhìn Rơne nhảy qua rào chạy biến vào rừng.

Vợ Rơne đứng đợi chồng ngoài cửa rừng, thấy chồng về với cái vòng cổ đặc biệt vội vàng ôm hôn tiu tít cả lên. Trong mắt vợ Rơne bây giờ tất cả kim cương châu báu bạc vàng trên đời đều không thể sánh với cái vòng cổ của chồng. Rơne cũng sung sướng vênh vang như một đấng “đại trượng phu” thật sự, bao giờ cũng chiều nể những ý muốn rất động trời của vợ.

Rơne vào hang đóng chặt tất cả các cửa rất cẩn thận. Hai con cáo bé tuy chưa biết săn nhưng đã biết làm bếp rất khéo. Mỗi đứa chia nhau một việc, Cáo anh đánh lửa nhóm bếp, cáo em cắt cá thành từng khoanh ướp các thứ hương liệu xong nướng lên than hồng.

Vợ Rơne lấy nước nóng rửa chân cho chồng, xoa bóp bộ giò vừa chạy bộ một trận bán sống bán chết, và chải bụi cho bộ áo lông xinh đẹp dịu mượt của chồng, bộ lông hai bác lái cá đã đánh giá ít nhất bốn nghìn.

Chương 3.

6 - Sói Thí Phát Quy Y

Lúc bên trong hang động của Rơne đang vẽ ra một bức tranh gia đình hạnh phúc lý tưởng: vợ Rơne chải bộ áo lông quý giá cho chồng, hai con quạt lửa hồng nướng cá, thì bên ngoài tuyết phủ trắng xóa cả mặt đất, ngọn cây. Cậu Sói thường rủi nhiều hơn may, hôm ấy cũng đói chẳng kém gì Rơne ban sáng. Sói đi kiếm ăn lang thang gần hang động của cáo , bỗng đánh hơi thấy mùi cá nướng từ trong các khe hở lọt ra ngoài. Trời mùa đông kiếm ăn khó khăn, lại thêm trong cảnh tuyết, không khí trong sạch làm cho mùi cá nướng càng đậm thêm, càng làm cho Sói đói và thèm thuồng cái chất đang chín tới kia.

Chỉ có một mùi thơm thoảng qua trong không khí mà bao nhiêu tính tự tôn, tự đại, tự ái, tự trọng của Sói xưa nay chạy biến đi đâu mất cả. Hắn đến gần kề mũi hôn mấy cái khe hở thâm bảo:

-Trời ơi! Thơm quá đi mất! Giá có giảm thọt mất hai tuổi . . .

Hắn đi vòng quanh nhà để tìm lối vào, nhưng tất cả các cửa ra vào, cho đến cửa sổ cũng đều đóng kín và yên lặng như bên trong không còn một ai, trừ cái mùi thơm đầy quyến rũ kia cứ lùa qua các khe hở, hòa trong không khí để khiêu khích hắn mà thôi.

Sói đi qua đi lại trước cửa lớn mấy vòng, hít cái mùi thơm rất vật chất ấy không những chẳng an ủi được chút nào, trái lại càng làm cho dạ dày đau khổ gấp bội. Vừa đói vừa rét, hắn ta hắt hơi liên hồi, nằm gục mặt bên khe cửa. Cuối cùng hắn ta nhất định lên tiếng gọi:

- Mở cửa, mở cửa mau. Cháu ơi, cậu có chuyện này gấp lắm.

Rơne nghe tiếng biết ngay là Sói nhưng vẫn cứ vờ hỏi:

- Ai đấy?

- Cậu đây.

- Cậu là ai mới được chứ?

- Cậu Sói của cháu đây mà! Cháu yêu quý mở cửa cho cậu vào kéo rét quá.

Rõne gào to:

- Sao? Chính thực cậu đấy à? Cháu cứ tưởng là tên kẻ cắp nào nhận vợ nhận vào!

Sói năn nỉ:

- Mở cửa mau lên cháu. Cậu chết mất!

Rõne trả lời rất nghiêm trang:

- Xin lỗi cậu để lúc khác. Bây giờ các thầy tu đang làm lễ “ Ngộ phạm”, cơm trưa, cấm người trần tục không được đến gần.

Sói ngạc nhiên hỏi lại:

- Các thầy tu nào mới được chứ?

- Kìa, cậu vẫn chưa biết tiếng các thầy tu của “ Thiên tu giáo hội” sao? Cháu đã quy y nhập đạo từ lâu, và nhà cháu bây giờ đã thành ra Tu viện rồi. Các thầy tu hiện đang dùng cơm tại nhà cháu.

- Thế cháu cho cậu vào chào các thầy tu và thăm Tu viện của cháu một lúc được không?

- Đâu có chuyện dễ như thế được. Luật của Giáo hội nghiêm khắc lắm, người phạm tục nhìn thầy tu dùng cơm là một sự vô lễ không thể tha thứ được.

- Nhưng các ngài dùng thịt gì thơm quá, làm cậu thèm chết đi được.

Rõne kinh ngạc;

- Các ngài có dùng thịt bao giờ đâu. Giáo hội chỉ cho phép dùng trứng sống,

và cá tươi béo nướng trên lửa hồng thôi.

- Giống gì cũng được, cháu cho cậu xin một miếng, cho cậu nếm thử một chút “Ngộ phạm” của các thầy tu để cậu được mở mang kiến thức.

- Nhưng cháu không thể mời cậu vào được. Để cho một người không phải thầy tu hay chưa Qui y thí phát vào Tu viện tội nặng lắm. Cháu chả dại!

Sói biết không thể xin vào nhà được, nhưng hăn vẫn thèm thứ đồ ăn thơm đến ngạt mũi kia nên vẫn cố năn nỉ:

- Thế thôi, cậu không vào nhưng cháu cho cậu một miếng kẹo cậu chết đói mất! Cháu đã qui y thì cũng coi như bố thí làm phúc để đức cho con cháu sau này.

Rơne trả lời rất miễn cưỡng:

- Vị tình bà con cháu đành phải phạm giới một lần đầu vậy. Cậu đợi một chốc.

Rơne nói xong vào bếp lấy hai lát cá, hăn cố ý để Sói đợi thực lâu mới trở ra. Rơne ăn thử lát cá lớn để xem đã thực chín chưa và mùi vị có ngon không. Theo tục lệ, hăn là chủ nhân có bốn phận phải kiểm soát thức ăn trước khi mời khách, vì lỡ trong món ăn có chất độc thì hăn sẽ bị tội ám sát bà con, hăn sẽ phải đền mạng, nếu không cũng tù chung thân, ai nuôi vợ con hăn, và còn gì là danh giá nhà Rơne nữa. Bởi thế hăn ăn thử trước, mà ăn miếng lớn là một hành động “danh chính ngôn thuận” không cần phải hổ thẹn với núi sông chút nào. Rơne ăn xong thấy quả thực cá chín tới rất ngon thơm bèn bỏ lát cá nhỏ qua khe cửa cho Sói và nói:

- Cửa ít lòng nhiều, đẩy các thầy tu gởi tặng cậu để tỏ tình thân hữu. Các ngài nói mong cậu cũng sẽ nhập đạo nay mai.

Sói vừa trông thấy cá đã vồ lấy cho ngay vào mồm. Trời! cá tươi, béo, ướp hương liệu, lại nướng trên lửa hồng vừa chín vàng mới ngon thơm làm sao! Sói nuốt xong còn thèm thường liếm môi hỏi:

- Có thường được ăn ngon như thế không cháu? Nếu cậu nhập đạo ngay từ bây giờ, cháu có thể cho cậu thêm vài lát nữa được không?

- Cửa từ bi có đóng với ai bao giờ. Cậu sẽ được Giáo hội hoan nghênh đón tiếp rất long trọng. Cậu muốn bao nhiêu cá cũng có. Nhưng bây giờ trừ phi cậu làm lễ Qui y Thí phát ngay. Nếu không cháu không thể phạm giới thêm một lần nữa.

Sói hỏi lại:

- Nhất định phải làm lễ Qui y Thí phát thực sao?

- Phải, Thí phát, nghĩa là cạo tóc đầu. Chắc là cậu không chịu nổi!

Sói ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng hẳn không thể chống cự được mùi cá nướng thơm phưng phức đành chịu nhượng bộ:

- Nếu vậy cháu làm lễ Thí phát cho cậu ngay bây giờ đi. Nhưng cạo đầu xong thế nào cũng phải cho cậu thêm vài miếng cá nướng cháu nhé.

Rõng cao giọng:

- Còn phải xin gì nữa. Được cậu dùng Ngộ phạn tại Tu viện của cháu là một vinh dự to lớn cháu xưa nay không hề dám mơ tưởng đến. Một người vừa thông minh vừa danh giá vừa cao quý, lại thêm tâm hồn thanh khiết và thành kính như cậu nhập đạo, cháu tin rằng chẳng bao lâu cậu sẽ thăng chức “Viện trưởng Tối cao”. Cậu sẽ thành sư phụ của cháu, quyền lực của cậu sẽ to lớn biết bao nhiêu! Cháu rất sung sướng có một người cậu như cậu làm cho cháu cũng được vẻ vang lây!

Sói nghe nịnh rất “hài lòng” nhưng vẫn còn vờ khiêm nhượng:

- Cháu quá khen! Giờ phút này cậu chỉ mong được thành đạo hữu của các vị thầy tu trong Tu viện của cháu. Xin Thí phát nhanh lên kéo trễ mất giờ Hoàng đạo.

Rõng định tâm trên Sói một vỗ thực đầu còn “Cậu Sói” tham ăn kia chỉ vì

mấy lát cá nướng nên Rơne bảo gì cũng nghe, nói gì cũng tin.

Rơne vào bếp bê cả một nồi nước sôi to tướng ra gần cửa gọi Sói bảo:

- Cháu mở một cái cửa nhỏ cho cậu chui đầu vào. Đây là cửa đặc biệt chuyên để làm lễ Thí phát. Cậu phải gắng chịu sự đau đớn vật chất một lúc để hưởng hạnh phúc tâm linh về sau. Khi cháu làm lễ nhập đạo cho cậu xong rồi, cậu sẽ thành một vị thầy tu cao quý nhất của Giáo hội.

Rơne nói xong vội vàng đổ cả nồi nước sôi lên đầu Sói vừa chui vào cửa. Sói bị phỏng lăn lộn kêu thét lên:

- Trời đất ơi! Cháu Rơne ơi! Cháu cạo đầu nhiều quá, cậu chết mất!

Tuy Sói không chết nhưng bị phỏng nặng, da đầu lột bong cả lên rất đau đớn. Hắn cố gắng lắm mới rút được đầu ra ngồi bệt xuống đất rên rỉ. Rơne giả vờ an ủi khuyến khích, sự thực hắn thè lưỡi ra và cười với vợ con một cách đắc ý.

Rơne tuyên bố một cách long trọng:

- Lễ Thí phát hoàn tất! Bây giờ cậu đã thành một thầy tu của Giáo hội. Chúng ta phải bàn chuyện tổ chức lễ “Tham thiên” đầu tiên của cậu đêm nay cho thực chu đáo. Theo luật của Giáo hội vị thầy tu nào cũng phải trải qua một lần thử thách đạo hạnh để phân cấp bậc cao thấp. Không biết cậu có đủ đạo tâm và can đảm để tuân theo không?

Sói cố nén đau đớn trả lời:

- Tuân, tuân, cố nhiên cậu phải tuân.

Trong lúc cậu Sói vẫn còn đau đớn, “cháu Rơne yêu quý” đã nghĩ xong kế hoạch trên ông cậu hờ một vố nữa và cố nhiên cậu Sói chỉ còn chạy đằng trời!

Sói bị bóng nằm lẫn trước cửa nhà Rơne rất đau đớn. Còn Rơne tuy trong lòng hả hê vô cùng nhưng ngoài mặt giả vờ làm bộ xót xa. Hắn đi vòng cửa sau ra ngoài đến cạnh Sói bảo:

- Cậu xem cháu quý cậu biết bao nhiêu! Cháu không nỡ để cậu buồn một mình trong đêm dài giá rét như thế này. Cháu ra nói chuyện với cậu cho vui, may ra cậu thấy đêm ngắn bớt.

Sói không còn hơi sức đâu để trả lời. Sói chỉ run rẩy, rên rỉ và tự oán trách mình. Hai cậu cháu lặng lẽ đi cạnh nhau trong đêm tối không ai nói gì với nhau nữa.

Đi mãi đến một cái hồ rất lớn, và không ai biết đây chỉ là một sự tình cờ hay là Rơne cố ý cho cậu “leo cây” lần nữa. Trời rét đến nỗi nước hồ đã đóng lại thành băng. Bên cạnh bờ hồ có một cái lỗ thủng những người dân trong vùng phá vỡ để lấy nước cho súc vật uống, và bên cạnh lỗ lại có cả một cái thùng con để mức nước nữa.

Rơne giả vờ như nói một mình:

-Trời, chỗ này câu cá thì tuyệt!

Sói vốn tham ăn, vừa mới nghe đến cá thì đã quên bén ngay tất cả những nỗi đau đớn lúc “Thọ giới”, vội vàng hỏi:

- Làm thế nào mà câu được hờ cháu?

Rơne chỉ thùng gỗ bảo:

- Lấy cái thùng này cột giầy thả xuống đáy hồ. Nhưng muốn câu thứ cá nướng cậu ăn lúc này vừa to béo, vừa tươi ngon phải biết nhẫn nại chờ đợi thật lâu mới được.

Sói thở dài:

- Để cậu thử cố câu xem sao.

Rơne làm bộ sốt sắng:

- Nếu cậu muốn câu thì cứ câu đi. Cháu hứa sẽ không nói với các đạo hữu khác. Các ngài không làm sao biết được chuyện cậu phá giới đêm nay đâu. Nhưng khuya quá rồi chúng ta tìm đâu ra được dây để thả thùng xuống nước bây giờ. Cháu chỉ có một đoạn dây gai yếu lắm chẳng thấm vào đâu.

Sói vội trả lời:

- Không sao, cháu cứ lấy thùng buộc vào đuôi cậu, cậu sẽ chịu khó ngồi xồm ở đây đợi cho đến lúc cá vào đầy thùng. Làm như thế nhất định không có ai dám đến cướp cá của cậu cháu ta được.

Rơne cười thầm ông cậu, nhưng bề ngoài tỏ ra vẻ rất phục trí óc thông minh của cậu. Hắn cột đuôi Sói vào thùng, bảo Sói ngồi trên băng và thả thùng gỗ xuống hồ.

Rơne làm xong công việc bèn đến nấp trong một đám bụi cây um tùm gần đấy, vừa ngủ gật vừa canh chừng Sói.

Đêm càng khuya càng lạnh, lỗ hồng dần dần cũng đóng băng chung quanh đuôi Sói. Sói cảm thấy thùng cứ nặng dần tưởng là cá đã vào đầy thùng rất mừng. Một lát sau băng đóng cứng lại và Sói không thể nào cử động được nữa. Hắn kêu to:

- Cháu ơi, cá vào đầy nặng quá một mình cậu kéo không nổi cháu đến giúp cậu một tay. Trời cũng gần sáng rồi, chúng ta phải đi chứ ngồi đây lâu nguy hiểm lắm!

Rơne ở xa nghe thấy hẳn thích chí cười bảo:

- Ai bảo tham ăn! Cậu muốn xơi được cá cũng còn lâu!

Trời gần sáng, dân làng dần dần thức dậy. Gần đấy có một nhà thợ săn, ngày nào cứ tảng sáng cũng vào rừng lục lọi tìm muông thú. Hắn cười ngửa, chó săn chạy trước, người theo sau. Cả bọn cùng xông về phía hồ rất huyền ảo.

Trông thấy Sói họ kêu lên:

- Kìa có chó Sói. Bắt lấy nó, đánh chết nó đi!

Đoàn người ngựa và chó vừa chạy vừa la hét cùng xông đến hồ. Còn Rơne lúc vừa nghe tiếng ồn ào đầu tiên hẳn ta đã chạy biến mất tăm mất dạng.

Bác thợ săn xuống ngựa, tay lăm lăm cầm kiếm định chạy đến gần Sói, lúc ấy đã bị đàn chó săn bao vây chung quanh. Hẳn ta chạy trên băng nhưng vội vàng quá nên trượt chân ngã dài, nhát kiếm đâm không trúng mình Sói, chỉ cắt đứt đuôi Sói đang bị đóng cứng vào băng, và cũng nhờ thế Sói được tự do.

Sói may mắn thoát nạn, hẳn bị trầy mất da lông rất nhiều, nhưng điều làm hẳn đau khổ nhất là đứt mất cái đuôi dài xinh đẹp. Hơn nữa, hẳn cũng đã hơi nghi ngờ thằng cháu mất dạy đã cố ý ám hại, làm hẳn càng thấy đau khổ hơn.

8 - Sói Đánh Chuông

Rơne thông minh và khéo đến nỗi lúc bị Sói trách mắng hẳn chỉ nói vài câu là Sói tin ngay tai nạn xảy ra ở hồ cá chỉ là vì số mệnh rủi ro xui khiến. Trước hết là đêm quá lạnh, kể đến bọn đi săn đến bất ngờ làm Rơne trở tay không kịp. Nếu không, nhất định là Rơne đã có cách kéo được cá lên rồi. Nhưng vì gặp một bọn thợ săn và chó săn đông như thế thì đến Thánh cũng chịu không có phương pháp gì khác hơn là trốn chạy!

Sói cho Rơne giải thích như thế kể cũng hợp tình và hợp lý. Trong trường hợp như thế dù Rơne có hy sinh tính mệnh cũng không cứu được hẳn. Sói vốn định tâm mắng cho một trận về tội canh phòng không cẩn thận, đến nỗi lúc nguy cấp không kịp báo cho hẳn biết, nhưng nghĩ lại đối với một đứa không thích câu cá, lúc rạng đông ngủ gật là một việc rất thường. Lẽ nào lại không thể rộng lượng tha thứ cho hẳn một lần nữa hay sao!

Bao nhiêu thử thách tai nạn xảy ra làm Sói chán nản vô cùng nhưng hẳn vẫn không sao quên được mùi vị cá nướng chín tới thơm béo ngon lành mà chỉ riêng để cho các thầy tu dùng. Nếu hẳn không lầm thì quả thực suốt đời hẳn

chưa từng bao giờ được nếm thử mùi vị ngon lành đến thế. Bây giờ trong giấc mơ hẳn cũng chỉ thích mơ đến món cá nướng ấy mà thôi. Vì thế hẳn theo sát Rơne , bắt Rơne phải giữ lời hứa:

- Cậu đã làm lễ Thí phát thọ giới xong rồi, thế là đã làm đủ lễ để nhập vào Giáo hội, cháu còn đợi gì nữa mà không cho cậu vào thăm viếng Tu viện của cháu ? Cậu mong được thành một thầy tu của Tu viện cháu ngay bây giờ.

Rơne thông thả trả lời:

- À, nhưng mà còn một điều kiện nữa, chúng ta phải làm nốt đã.

- Lại còn điều kiện nữa à? Điều kiện gì mới được chứ?

- Cậu biết đánh chuông không?

- Đánh chuông để làm gì?

- Tất cả các thầy tu , Giáo sĩ đều phải biết đánh chuông cả. Cậu là người học rộng biết nhiều, đối với chuyện này lẽ nào lại không biết. Chúng ta chỉ cần thử một tí là xong ngay. Gác chuông của nhà thờ giờ này không có ai, ta vào thử nhé.

- Đành phải thử vậy, mặc dầu đời cậu cả đến cái chuông bé nhất cũng chưa từng đánh thử bao giờ. Nhưng chắc cũng không có gì khó khăn lắm.

- Đối với cậu thì cố nhiên là dễ vô cùng. Cậu là người khéo léo lại có sức mạnh, lại còn thêm thông minh hơn người, nhất định làm gì cũng phải thành công. Chứ đối với kẻ khác thì chỉ một việc học cũng còn tốn vô khối công đấy!

Sói hỏi:

- Xong công việc này cậu sẽ thành thầy tu trong Tu viện của cháu chứ?

- Dạ thưa cậu, đã hẳn là như thế!

- Nếu vậy chúng ta đi ngay bây giờ.

Hai cậu cháu cùng đi vào gác chuông, và lúc ấy là giờ các tu sĩ được nghỉ ngơi nên đều đi tản bộ ngoài đồng, hay ở trong phòng riêng đọc kinh, gác chuông không còn một ai.

Rơne chỉ sợi dây nằm trên mặt đất bảo:

- Cậu xem, việc dễ lắm, chỉ cầm sợi dây này kéo mấy cái là có tiếng chuông kêu.

Sói ngấm sợi dây một lúc bảo:

- Cậu muốn chỉ làm một lần đầu là được việc ngay, vậy cháu buộc dây vào hai chân trước của cậu, như thế cậu mới dám chắc là không thả dây nửa chừng.

Rơne vội vàng khen ngợi:

- Ủa nhỉ, thật là một ý kiến rất hay, một sự phát minh mới mẻ mà cháu chưa nghĩ đến bao giờ! Cháu cột hai chân cậu vào hai sợi dây và cậu lần lượt kéo, như thế buổi thử chuông hôm nay nhất định phải thành công. Lúc cậu đang đánh chuông cháu sẽ ở ngoài canh gác không cho dân làng đến làm phiền cậu.

Rơne cột chân Sói thật chặt xong bảo Sói cố sức kéo dây, còn Rơne lên ra ngoài.

Công việc tiến hành rất dễ dàng. Sói cố sức kéo dây nhưng vì chuông nặng quá nên Sói bị nhất bổng lên không trung và Sói tưởng như mình không còn mong gì trở lại mặt đất được nữa. Đến lúc ấy bỗng có tiếng động nhẹ và một cái chuông kêu lên rồi dần dần tất cả chuông cùng kêu lên một lúc thành một bản hợp tấu không hòa âm, vừa lộn xộn vừa không nhịp nhàng gì cả. Tất cả chuông trong nhà thờ đều kêu và kêu mãi không ngừng làm cho dân làng và các tu sĩ đều ngạc nhiên chạy đến xem việc gì xảy ra, Rơne lúc ấy mới thò đầu vào cửa làm bộ hoảng hốt gọi:

- Cậu ơi, trốn nhanh, người ta sắp đến đánh chết chúng mình đây!

Rơne nói xong chạy biến ngay vào rừng nhanh như gió. Còn Sói hai chân bị trói chặt lơ lửng trên không trung đã tưởng chuyến này chắc chết không còn ngờ gì nữa. Nhưng may mắn làm sao, sợi dây lâu ngày đã mục nên đứt ngang, và Sói bị rơi mạnh từ trên cao xuống đất. Sói vùng vẫy tháo được dây trói và chạy biến ngay. Bọn người vây chung quanh không hiểu việc gì xảy ra, chỉ ngần ngại có một phút nên nhờ phút giây màu nhiệm ấy hăn chạy thoát.

Vụ đánh chuông này Sói cũng để lại trong gác chuông khá nhiều máu, bị trầy da, mất lông không ít và lần này hăn tin chắc chắn là Rơne đã cố ý cho hăn vào tròng, đã cố ý muốn hại hăn, cố ý bắt hăn mạo hiểm trong khi cũng như bao nhiêu lần khác, Rơne không hề thiệt hại một tí nào.

Sói khập khểnh đi về hang, vừa đi vừa thề sẽ báo thù, và hăn biết chắc chẳng chóng thì chầy thế nào hăn cũng có dịp.

Chương 4.

9 - Truyền Bí Quyết

Rơne được mấy chục thằng bạn tri kỷ đến báo cho biết Sói giận hằn ta tùm ruột tùm gan và đang tìm cách báo thù. Rơne nghe thế bèn cẩn thận ở lý trong hang không đi đâu cả. Và hăn lợi dụng thời gian ấy để dạy dỗ hai con, luyện tập ,truyền dạy cho chúng nó một vài kinh nghiệm, mánh khóe cần thiết để đối phó với đời. Ngoài ra hăn còn phải sửa sang lại thành lũy. Được nghỉ ngơi trong một thời gian, hăn thấy kể cũng sung sướng thành thời .

Nhưng bỗng một hôm Rơne thấy buồn vì cuộc sống an nhàn quá hóa chán, hơn nữa lương thực cũng không còn bao nhiêu. Hăn bắt đầu ngáp ngáp dài và thèm thịt gà mái tươi.

Hôm nay hăn nhin không nổi nữa, ngáp mấy cái, vươn dài mình, tỏ ý muốn ra đi. Vợ hăn nói to:

- Anh yêu quý của em ơi, anh phải cẩn thận nhé. Sói còn giận anh lắm đấy. Hăn ta đang rình suốt ngày đêm ngoài cổng, anh đừng sơ ý để rơi vào tay hăn.

Rơne chỉ tay lên trời nói:

- Anh thề với em sẽ hết sức giữ gìn. Em sẽ thấy chồng em lúc về cũng khỏe mạnh bình yên như lúc ra đi. Và lại dù không muốn xa em, anh cũng phải kiếm thêm lương thực, không đi không được.

Suốt trong thời gian Rơne ở lý trong hang, Sói nấp trước cổng lớn không hề xao lãng chút nào. Sói rình từng hành động nhỏ của Rơne để nghĩ cách cho Rơne một bài học. Suốt đêm hăn không dám ngủ yên, ăn uống cũng không đều nên tính tình đâm ra gắt gỏng rất khó chịu.

Mối thù của Sói với Rơne không vì thời gian qua làm cho phai nhạt, trái lại còn nung nấu và tăng lên gấp bội. Sói định không những chỉ cho Rơne một bài học mà thôi, hăn còn muốn giết chết Rơne mới hả dạ!

Nhưng cũng cùng hôm ấy, Sói đã rình mãi thấy mệt mỏi vô cùng. Hăn nghĩ

đến vợ con ở nhà chắc chờ đợi đã mỏi mòn nên muốn về thăm. Lúc hăn nhìn căn nhà của kẻ thù một lần cuối cùng để đi, bỗng hăn thấy cánh cửa lớn từ từ mở, cái mũi nhọn dài của Rone thò ra ngoài.

Sói vui mừng quá thở phào một cái tự bảo:

- Phen này ông cho mày chết! Ông chờ mãi! Hôm nay được về châu Diêm vương sớm sớm con nhé!

Nhưng Sói phải đợi Rone đóng cửa cẩn thận và đi thật xa. Xưa nay vì sự nhanh nhẹn khôn khéo của Rone làm hăn không đỡ trò gì được.

Mãi đến hôm nay Sói thấy sắp sửa báo được thù nên rất hồi hộp. Hăn định nấp trong bụi rậm đợi Rone đi ngang qua đúng tầm là nhảy ra vỗ lấy.

Rone đóng xong cửa ra ngoài hang, nhưng hăn ta vốn tinh ranh nên biết rằng nếu đi thẳng vào rừng ngay thế nào cũng rơi vào kế phục binh của Sói, vì thế hăn men theo ven tường, đi nép bờ rào quanh nhà.

Thế là Sói bị mất ưu thế. Hăn vốn nấp rất kín đợi đúng tầm mới vỗ. Bây giờ bắt buộc phải nhảy ra đuổi theo Rone .

Rone vẫn chông tai nghe ngóng thoảng có tiếng lá cây rung động là hăn biết ngay có biến. Thế là cuộc săn đuổi bắt đầu.

Rone đã được tỉnh dưỡng một thời kỳ, ăn no ngủ kỹ, bây giờ lại được hít thở không khí trong lành nên đầu não rất tỉnh táo, trí chiến đấu nổi dậy từng bừng.

Còn Sói trái lại, phải rình mò canh giữ đã quá lâu, ăn ngủ bất thường, đợi chờ mãi đến phát cáu, vì thế nên không được dũng cảm như mọi khi. Nhưng dù sao lòng căm giận và chí phục thù đã bù lại những khuyết điểm ấy. Hăn đuổi theo Rone với ý nghĩ một còn một mất.

Rone chạy trốn theo chiến thuật dương đông kích tây. Lúc người ta tưởng hăn ở bên này thì ra hăn ở bên kia. Mới vừa thấy hăn đang chạy bên hữu bỗng nhiên mất tích, hình như đã chui vào một cái hang nào rồi. Sói cứ ngẩn người

ra, không biết nên đuổi theo đàn nào. Mãi một lúc sau Sói mới tìm lại được dấu vết Rone và cuộc săn đuổi lại bắt đầu.

Chạy mãi vẫn không thoát, Rone thấy dần dần đuối sức đã tưởng phen này chắc phải xuống âm phủ không kịp từ giã vợ con. Nhưng hăn đang chạy bỗng quay đầu sang bên hữu và nhẩy bừa vào một căn nhà bên đường. Nhà ấy là xưởng nhuộm hàng vải nên trước cửa có để hai dãy thùng đầy nước phẩm màu.

Lúc Rone nhún mình nhẩy, tưởng nhẩy qua được thùng để trốn vào căn nhà vắng vẻ hình như bỏ không ấy. nhưng vừa chạy đuổi một hồi hăn mệt lả người nhẩy không qua, nên lọt vào một chiếc thùng lớn. Hăn vùng vẫy ho sặc và đập nước thùng thùng vẫn không thể nào nhẩy ra được. Một bác thợ nhuộm đang đo vải để sắp sửa nhuộm nghe thấy tiếng Rone vùng vẫy trong nước bác ta đến gần nhìn hăn hỏi:

- Ở kia, mày làm gì thế? Sao mày vào đây?

Rone trả lời rất bình tĩnh:

- Tôi vừa đi ngang qua đây trông thấy bác pha màu nên tạt vào xem. Tôi vốn giòng dõi con nhà thợ nhuộm, nên biết những bí quyết pha màu gia truyền. Trông thấy thùng thuốc nhuộm pha không đẹp nên ngứa tay nhẩy vào pha lại cho đúng cách thức. Tôi xin bác đừng trách vì lòng tôi thiết tâm muốn giúp bác mà không hỏi ý bác trước. Bây giờ thưa bác, xin bác giúp tôi ra ngoài, kéo ở lâu quá hỏng màu.

Bác thợ nhuộm tuy không bằng lòng cử chỉ của Rone , vì bác ta có cần thầy đến dạy kinh nghiệm cho đâu. Đời nhà ai lại nhẩy vào thùng thuốc nhuộm để pha màu, nói thế nghe sao được! Bác ta tuy người thô lỗ nhưng bản tính vốn trung hậu, nên dù không bằng lòng cũng giúp Rone ra khỏi thùng thuốc.

Rone ra được rồi nói:

- Xin cảm ơn bác giúp tôi ra, nhưng còn phương pháp gia truyền hôm khác sẽ mang lại kính biểu vì hôm nay bác có vẻ không thiết tha gì đến sự giúp đỡ của tôi cả.

Rơne nói xong chạy vụt đi mất.

Rơne bị một trận suýt chết đuối vừa qua làm hắn kinh hoảng, tâm thần bất định quên mất là đang bị Sói săn đuổi. Lúc hắn vừa đi ngang qua một cái hàng rào, thấy Sói ngồi sừng sững đang chờ ở đấy. Rơne chưa kịp chạy trốn, Sói đã cúi đầu chào hỏi rất kính cẩn lễ phép:

- Xin kính chào ngài. Tôi là kẻ hoan nghênh khách phương xa . Xin cho biết ngài từ đâu đến? Đồi tôi chưa từng được trông thấy ai mặc bộ áo lông xinh đẹp lộng lẫy như thế này.

Rơne chợt hiểu ngay thùng thuốc nhuộm đã nhuộm vàng bộ áo lông của hắn, không ai nhận ra hắn được nữa, nên trả lời:

- Tôi ở nước Anh đến. Thật rủi quá tôi vừa mới đánh mất cây vĩ cầm để diễn tấu trong các đại hội âm nhạc và khiêu vũ. Bây giờ tôi không biết làm sao mà sống!

Sói hỏi lại:

- Ngài biết chơi vĩ cầm thực sao? Nếu thế nhất định ngài hát hay lắm. Thật là một nghề rất cao thượng. Xin ngài cứ tin tôi, tôi có thể giúp ngài tìm một cây vĩ cầm khác, nhưng ngài cũng giúp tôi một việc.

- Rất vui lòng, nếu tôi có thể làm được.

- Lúc ngài đi dọc đường có trông thấy một con vật rất xấu xa bẩn tiện nào không? Nó với ngài chỉ khác nhau ở chỗ nó xấu xa, ngài xinh đẹp, bộ áo lông nó giống hết lông lợn, còn áo lông ngài vàng lóng lánh rực rỡ, nó là người đê tiện, còn ngài thì đáng yêu đáng kính vô cùng.

Rơne trả lời chắc chắn:

- Tôi không gặp kẻ nào như thế bao giờ.

Sói thở dài:

- Thật phúc bảy mươi đời con vật mắc toi mắc dịch ấy! Tôi cứ tưởng hôm nay thế nào cũng túm được cho nó về châu Diêm vương. Thôi đành để nó sống thêm vài hôm nữa! Dù sao tôi cũng nhất định sẽ báo được thù!

Rơne gật đầu tỏ vẻ đồng ý, và hăn tìm đề tài khác để nói chuyện.

- Bác có biết vĩ cầm là gì không?

- Có, tôi đã từng trông thấy rồi. Tôi dẫn ngài đến nhà một người ở cạnh rừng. Chủ nhà ấy có một cây đàn, những ngày Lễ Tết, tôi cứ nghe đàn mãi. Tôi chắc là đàn tốt vì tiếng nghe hay lắm.

Hai chàng cùng phóng nước đại đến một gian nhà bên cạnh rừng.

Đứng ngoài nhìn qua cửa sổ, Sói và Rơne trông thấy một cây đàn vĩ cầm treo trên vách gần cạnh lò sưởi.

Sói bảo:

- Ngài thấy chưa, đàn tốt lắm vào lấy đi.

Rơne trả lời:

- Tôi ấy à? Tôi làm gì có gan ấy?

Sói có vẻ thương hại:

- Nhát gan đến thế cơ à? Ngài muốn tôi lấy hộ phải không?

Rơne làm bộ vui mừng:

- Vâng, chính thế, chính thế, phải là kẻ anh hùng mới làm được.

Sói muốn khoe tính can đảm, anh hùng và lòng nhiệt tâm đối với khách phương xa nên hăn nhún mình nhảy qua cửa sổ vào nhà, không xem trước nhìn sau gì cả.

Trong nhà có một con chó chột rất lớn đang nằm ngủ dưới gầm giường. Nghe tiếng động chó giật mình tỉnh dậy, và thế là một trận xáp lá cà diễn ra dưới mắt Rơne .

Người trong nhà nghe tiếng vật lộn vội vàng chạy đến giúp chó nhà đánh chó rừng, nên Sói bị một trận đòn thật cẩn thận.

Lần này tuy hăn không thể đổ tội cho Rơne nhưng trận đòn thảm hại này cũng là do lỗi gián tiếp của Rơne , nên hăn càng có nhiều lý do để tăng thêm lòng căm thù.

Lúc hăn dùng hết tàn lực chạy bán mạng thoát ra khỏi được căn nhà đầy cạm bẫy ấy thì ông khách quý đáng lẽ phải cảm tạ hăn đã biến đi đằng nào mất. Và từ đấy Sói cũng không bao giờ gặp lại kẻ mặc bộ áo lông vàng óng ánh đẹp một cách lộng lẫy cao quý kia nữa.

10 - Đấu Trí

Một hôm Rơne dậy thực sớm nhưng hăn dậy sớm không phải vì trời đẹp, ánh thái dương chiếu rực rỡ ấm cả không gian, làm cho hăn cảm thấy muốn tản bộ để hít thở không khí trong lành.

Hăn phải dậy đi lang thang vợ vẫn để tìm bữa điểm tâm không biết ở nơi đâu. Bỗng nhiên hăn nhìn lên một cành cây bách, thấy một con chim trắng rất xinh đẹp đang đứng trước tổ rìa lông. Rơne ta bèn nghĩ ngay ra một chương trình hành động. Hăn tăng hăng lấy giọng ngọt ngào gọi to:

- Kìa, chào bà chị. Tôi rất hân hạnh được gặp chị. Lâu nay chị vẫn mạnh giỏi đấy chứ. Chả mấy khi được gặp chị, xin mời chị quá bộ xuống đây cho tôi được hôn chị để chào mừng.

Chim trả lời:

- Chào cậu Rơne . Tôi cảm ơn cậu nhưng tôi đi guốc vào bụng cậu đấy. Hành vi của cậu đối với chim chóc và tất cả loài vật khác ai còn lạ gì. Tôi không tin

cậu một chút nào, và càng không thể nhận họ hàng bà con với cậu được. Cậu bị quỷ ám nên đã biến thành một con vật độc ác nhất đời. Cậu việc gì cũng thích làm, chỉ trừ việc thiện, như thế có ai động mả động mồ gì mới tin cậu!

Rơne hơi thất vọng vì thấy chim đánh đá chua ngoa quá, nhưng vẫn cố theo đuổi, lấy giọng tha thiết trả lời:

- Bà chị yêu quý ơi, có lẽ nào chị lại chóng quên đến thế! Tôi là cha đỡ đầu của con chị cơ mà! Mặc dầu chị không muốn nhìn nhận, nhưng dù sao cái danh nghĩa ấy cũng làm cho chúng ta thành họ hàng bà con. Sự liên lạc này đối với tôi là một điều quý báu vô cùng. Ngoài lý do rất đầy đủ ấy, có lẽ nào bà chị lại không biết một tin sốt dẻo của Triều đình mới ban hành ra hay sao? Chị cho phép tôi nhắc lại nhé? Quốc vương Sư Tử của chúng ta nhất quyết chủ trương hòa bình. Ngài đã đưa ra một đạo luật mới là toàn thể động vật phải tương thân tương ái.

-

- Các Chúa rừng thần bang của ngài hiện nay đều đã đình chỉ chiến tranh rồi. Tất cả các thú ở đồi núi lân cận cũng đã hứa tuân theo lệnh ngài. Chúng ta hãy cầu nguyện cho được hòa bình mãi mãi. Như thế giữa chúng ta không còn có điều gì nghi ngờ, e sợ lẫn nhau. Từ nay tất cả loài người, loài Cầm cũng như Thú, không phân biệt lớn bé mạnh yếu, đều thân yêu nhau, không sát hại nhau, nên ai nấy đều hân hoan cổ vũ chúc mừng cảnh an cư lạc nghiệp của muôn loài.

-

- Cậu Rơne , chuyện cậu nói thực hấp dẫn vô cùng nhưng cậu tìm kẻ khác để hôn chào mừng, tôi không xuống vì tục ngữ có câu “ Đứa nào chết đứa ấy thiệt”!

- Bà chị ơi! Bà chị thật là kẻ đa nghi nhất đời, nhưng chị đã nghi oan cho tôi. Tôi biết làm thế nào để cho chị tin tôi bây giờ? Tôi tiếc lòng tôi không phải là một cái bánh để bóc ra cho chị xem. Nhưng thôi, nếu chị sợ tôi đến như thế, để tôi nhắm tít cả hai mắt lại, và chúng ta sẽ hôn nhau một cách hòa bình thân ái, chị nghĩ sao?

Chim nghe Rơne đề nghị cũng hơi yên tâm, và nhất là đàn bà vốn nhẹ dạ và dễ bị cảm động:

-Vâng, nếu thế thì được, tôi sẽ xuống ngay.

Chim bay xuống đất, nhưng linh tính báo cho biết đối với Rơne bao giờ cẩn thận cũng vẫn hơn, nên lúc bước dần đến gần Rơne , chim nhặt một cành cây có nhiều lá non. Còn Rơne yên trí nhắm mắt đợi điểm tâm đưa đến miệng. Chim đứng xa xa ngắm cành cây có lá non động nhẹ trên râu mép Rơne làm hẳn thấy buồn buồn. Lúc ấy Rơne tưởng là chim đã vào tròng rồi nên há mồm táp một cái thực nhanh.

Chim thấy Rơne táp đầy mồm lá cây thì phá lên cười:

- Ha ha ha, thì ra thế! Đây là cái hòa bình cậu vừa tuyên truyền phải không hở cậu Rơne ? Cậu khôi hài khéo thực, may mà tôi biết ngay cậu chỉ “ thề cá tre . . .”

Rơne trả lời rất giảo hoạt:

- Bà chị yêu quý của tôi ơi. Đó là tôi đùa chơi một chút cho vui đấy thôi mà! Chưa gì đã tưởng thực. Tôi tưởng chị là người thông minh thì phải hiểu chứ! Thôi bây giờ bắt đầu lại, nhưng lần này phải hôn thật đứng đắn đàng hoàng mới được.

- Vâng cậu nhắm mắt lại đã!

Rơne nhắm mắt lại đợi, tưởng chim từ phía trước mặt đến, nhưng chim từ bên phải đến. Rơne há mồm táp về phía trước mặt. Hẳn lại chụp hụt vì chim đã tránh sang phía tay phải thực xa rồi. Chim vỗ cánh bay lên cao chế nhạo:

- Cậu lại bị lòi đuôi nữa rồi! May tôi cẩn thận nếu không thì đi đời nhà tôi! Bây giờ cậu chết lẩn quay ra đây tôi cũng không tin là cậu chết thực!

Rơne vẫn cố cãi:

- Bà chị không biết gì hết. Chị vừa đa nghi lại vừa nhát gan nên tôi mới trừng phạt chị đấy! Chính chị mới có ý tưởng bất chính chứ tôi có phải là giống bất lương dã man như chị tưởng đâu! Thôi bây giờ chúng ta thành thực làm lại. Tục ngữ nói “ sự bất quá tam” cơ mà. Bà chị ơi đừng sợ tôi cắn chị. Tôi là cha đỡ đầu của con chị , tôi nở lòng nào . . . ! Kìa, tôi nghe tiếng chim con chiêm chiêm kêu kia kìa. Nhân danh tình cha con thiêng liêng, tôi thề không làm hại chị. Chị đừng sợ gì cả, cứ yên tâm xuống hôn tôi để cho tình bè bạn đôi bên càng thêm bền chặt. Chị cứ hoàn toàn tin cậy ở nhân cách của tôi, xuống đi!

Chim ngồi trên cây rất chắc chắn, lắng tai nghe Rơne thả lời đường mật tán tỉnh nhưng cô nàng không ngu và cũng không nhẹ dạ, biết đấy chỉ là cạm bẫy của Rơne nên giả vờ lưỡng lự để khiêu khích Rơne .

Vừa đúng lúc ấy có một đoàn thợ săn dắt chó đi ngang qua, xa xa trông thấy bóng Rơne , cả bọn hét vang lên:

- Cáo , cáo , bắt lấy nó!

Tiếng Tù- và, tiếng loa vang ầm, đoàn người quất ngựa phóng nhanh đến chỗ Rơne đứng. Rơne trông thấy đại nạn đến nơi, không còn hồn vía nào nữa, vội vàng chạy trốn không thềm nghe chim trả lời:

-Cậu Rơne ơi, tôi tin lời cậu rồi. Cậu đợi đấy tôi xuống hôn cậu ngay bây giờ. Nhưng tại sao cậu chạy đi vội vàng thế? Những người có võ trang ấy đến đây làm gì? Cái điều ước hòa bình giữa muôn loài đã bị xé tan rồi phải không?

Rơne vừa chạy bán mạng vừa trả lời:

- Bọn nhà quê ấy chắc chưa ù biết có hiệp ước hòa bình. Bọn chó săn cũng còn bé quá không biết cha mẹ chúng đã thỏa hiệp rồi.

- Rơne, Rơne , đừng chạy nhanh thế. Bây giờ đến lượt tôi. Tôi muốn hôn cậu để tăng tình bằng hữu thân ái.

Rơne càng chạy nhanh thêm bảo;

- Để hôm khác, bây giờ tôi đang bận!

Hắn tưởng thoát được cơn nguy hiểm, nhưng lúc đang chạy thục mạng bỗng đâu đâm sầm ngay vào mình một tu sĩ. Tay vị tu sĩ cầm một sợi dây có buộc hai con chó thực lớn.

Thế là Rone ta ở vào tình thế bị bao vây cả trước lẫn sau, vì bọn người và chó đã chạy đến và thét to lên cho vị tu sĩ nghe:

- Thả chó ra, thả nhanh lên!

Rone hiểu ngay tình thế nguy hiểm. Hắn biết nếu bị bắt thì nhất định sẽ được lãnh giấy thông hành một chiều xuống châu Diêm vương ngay lập tức và ở đây có rất nhiều kẻ thù đang chờ đợi hắn. Rone thấy mình không thể chết vội được, hắn phải dùng đến tất cả sự khôn ngoan để thoát khỏi tai nạn. Hắn tha thiết nói với tu sĩ:

- Thưa tu sĩ, xin ngài vì tình bác ái của Thượng đế đừng bắt tôi. Ngài là một người tu hành đạo đức và tuân giữ thập giới rất đứng đắn, tôi chắc ngài không nỡ sát hại ai bao giờ! Tôi và bọn chó săn kia đánh cuộc thách nhau chạy đua đến cửa rừng. Chắc ngài cũng thấy tôi gần được cuộc rồi, nhưng vì có một số tiền cá rất lớn, bọn người kia đang muốn được nên tìm hết cách để phá tôi. Xin ngài là kẻ tu hành đừng xen vào những việc như thế này, chuyện nhỏ mọn và bần tiện quá không xứng đáng cho một vị tu sĩ đạo đức cao thâm và tuân giữ thập giới như ngài nhúng tay vào.

Tu sĩ trả lời:

- Nếu thế, người chạy đi. Ta cầu nguyện chư thánh bảo hộ cho người!

Con người chính trực đạo đức ấy tin ngay lời Rone, không thả chó đuổi hắn, lại còn nhường lối cho hắn chạy qua. Rone vội vàng chui ngay vào bụi rậm làm cho bọn thợ săn không tìm thấy dấu vết của hắn nữa. Nhưng dù đã thoát nạn Rone vẫn cố chạy thêm vì hắn cho rằng với bọn kẻ thù không đội trời chung kia, càng lánh xa càng tốt.

Chương 5.

11 - Rơne Và Quạ

Cách bờ sông không xa, có một cây đại thụ mọc trên một cánh đồng cỏ, phong cảnh ở đây vừa yên tĩnh vừa xinh đẹp, lúc Rơne đi ngang qua thấy dòng sông nước tinh khiết đang êm đềm chảy bèn dừng lại tắm mát. Tắm xong Rơne lăn lộn trên đám cỏ non chờ cho cái áo lông mịn màng của hắn khô ráo. Rơne nằm lim dim muốn ngủ nhưng trong trí óc đang nghĩ đến cái thực đơn buổi cơm trưa.

Gần đây có một nhà nông, gặp ngày lễ nên vợ bác Nông dân làm rất nhiều bánh sữa. Một chú Quạ thấy những chiếc bánh đầy hấp dẫn ấy phơi trước sân thềm quá cứ bay lượn quanh mãi. Nông dân không nghi ngờ gì đến chú Quạ con nên vào nhà trong. Quạ thấy cơ hội đến bèn đập cánh thật nhanh bay xuống cắp ngay một chiếc bánh. Vừa lúc ấy vợ bác Nông dân đi ra trông thấy Quạ ăn cắp bánh bèn kêu ầm lên:

- Quân ăn cắp, bớ người ta, bắt lấy nó. Mà không thả ra bà đánh chết!

Mụ ta ném theo rất nhiều đá nhưng không trúng mình Quạ một viên nào. Quạ cắp bánh vào móng thật chặt, cười nhạt:

- Bà già ơi, chồng bà có hỏi bánh đâu cứ nói tôi lấy mất rồi. Sáng nay tôi còn để bụng trống đợi ăn bánh của bà làm và lúc ăn thế nào tôi cũng nghĩ đến bà. Bánh coi bộ ngon lành lắm, chắc mùi vị cũng không đến nỗi tệ. Còn bà, dặn chồng lần sau đừng coi thường các giống vật bé nhỏ nhé!

Quạ nói xong bay đến đậu trên cây đại thụ, bên dưới có Rơne đang nằm mơ màng đến bữa cơm trưa. Quạ trông thấy Rơne nhưng lờ đi. Hắn lấy mỏ mổ vào bánh bóc vỏ ngoài rất khéo. Nhưng có khi hắn mổ mạnh quá làm rơi một ít mảnh vụn xuống vừa đúng trước mặt Rơne, và Rơne vừa nhìn thấy là biết ngay bữa cơm trưa của hắn sắp dọn.

Rơne đang đói nên vội vàng mở cuộc điều tra xem cái món cao lương mỹ vị kia từ đâu đến. Khi Rơne đã thấy được anh chàng Quạ con đang nấp trên cây thường thức dần từng miếng bánh nhỏ một cách phong lưu bèn làm bộ vui mừng kêu lên:

- Kìa, cháu Quạ đấy à? Trời ơi, chú không ngờ gặp được cháu ở đây! Xin trời phật phù hộ cho linh hồn ba cháu, ngài Quạ Bá Tước, được lên Thiên đường, Niết bàn, Cực lạc. Chú là bạn thân của ba cháu lúc còn sanh tiền nên chú biết rõ lắm. Ba cháu ngày xưa hát rất hay và chú say mê giọng hát của ba cháu vô cùng. Còn cháu nếu chú nhớ không lầm thì lúc cháu còn bé tí tẹo đã thích hát rồi. Không biết bây giờ giọng cháu còn tốt như xưa không? Chú vốn thích âm nhạc, và chú sẽ rất sung sướng nếu cháu vui lòng hát vài bài cho chú được thưởng thức giọng hát mê hồn của cháu.

Quạ thấy có người nhìn mình nên đầu óc đâm ra rối loạn. Hẳn tưởng thật vội vàng kêu lên mấy tiếng quạ quạ để cho ông bạn của cha thưởng thức.

Rơne gật gù lắm bẫm:

- Hay, hay thực! Có tấn bội hơn ngày xưa nhiều lắm. Nhưng theo ý chú giọng cháu còn có thể cao hơn nhiều.

Quạ nghe thế tưởng mình đã thành một ca sĩ trứ danh thực sự rồi, nên cố lấy hết gân cổ gào lên mấy tiếng để phá kỷ lục tê no.

Rơne vỗ tay khen ngợi:

- Hay hơn nhiều lắm! Giọng thanh thoát, âm hưởng ấm dịu thấm đến tận tim gan. Nhưng nếu từ nay cháu đừng ăn hạnh đào thì giọng cháu sẽ thanh thoát vô cùng, âm điệu sẽ đạt đến một cao độ không thể tưởng tượng. Cháu có thể vui lòng hát thêm vài bài nữa không?

Được người tặng bốc, lòng háo danh hão của Quạ nổi dậy bùng bùng. Hẳn muốn hát thực to cho ông bạn của cha kia biết tay, biết hẳn cũng hát hay không kém gì bố. Hẳn gào thực to quạ, quạ, quạ, và vì phải dùng đến sức lực toàn thân nên hẳn buông lỏng chân và cái bánh rơi xuống ngay trước mặt Rơne .

Chú Rơne thấy bánh tuy thềm nhỏ giải nhưng hẳn muốn bữa cơm đầy đủ hơn nên tạm thời giả vờ phớt như ăng lê vậy. Hẳn làm bộ đi khập khễnh lên mấy bước và nói:

- Thật vô phúc! Hôm nay chú nằm đây là để nghỉ ngơi dưỡng vết thương ở chân. Vừa rồi được nghe cháu hát chú cũng tạm quên bớt đau k hồ, bỗng nhiên ở đâu rơi xuống cái của quái này. Chẳng biết giống gì mà nặng mùi quá chú chịu không nổi. Xin cháu làm ơn đến vứt hộ cho chú để chú được ngồi yên, vì chân chú đau quá không thể lê đi đâu một bước. Cháu yêu quý, cháu vẫn thích bánh này, nhờ cháu lấy đi để chú khỏi trông thấy, khỏi phải ngửi cái mùi nặng đến ngạt thở của nó.

Quạ vốn tiếc miếng bánh ngon lành nên bay ngay xuống đất định nhặt, nhưng hăn cũng ngại ngại không dám bước lại gần.

Rơne cố lấy giọng dịu dàng:

- Cháu sao thế? Chú không thể trở mình được cháu cũng còn sợ đến thế sao?

Quạ bước thêm hai bước nói:

- Không, tôi có sợ gì đâu!

Rơne không thể kiên nhẫn đợi chờ thêm nữa, nhẩy chồm lên vỗ lấy quạ. Quạ may mắn đứng còn cách hơi xa nên kịp vỗ cánh bay, chỉ phải mất một ít lông và cái bánh. Quạ đậu trên cây kiểm điểm sự tổn thất, tức giận mắg:

- Tao đoán chẳng sai tí nào. May là mày chỉ mới cướp được bốn cái lông đuôi và lông cánh xinh đẹp của tao. Quân lưu manh. Giống hồ ly vàng ác độc, mày là đồ bất nhân, bất nghĩa. Thế mà tao đã ngu muội nghe lời đường mật tán tỉnh của mày suýt bỏ mạng.

Rơne thấy Quạ giận dữ định an ủi dỗ dành. Rơne bảo cái hành động thô lỗ vừa rồi làm Quạ suýt chết chỉ là một sự rủi ro bất ngờ mong Quạ đừng hiểu lầm nghi oan cho hăn. Nhưng Quạ đã biết rồi không tin lời hăn nữa. Quạ bảo:

- Thôi, ăn miếng bánh đi cho đỡ thèm! Nhưng mày nhớ chỉ được ăn một miếng bánh ấy thôi chứ đừng mong viết tên tao vào thực đơn bữa cơm trưa của mày. Từ nay tao sẽ không thèm nhìn mặt mày và nghe mày nói một câu gì nữa!

Rơne nhún vai trả lời:

- Cút đi đâu thì cút cho rảnh. Tao đã có miếng bánh này rồi cũng chả cần nghe mày hát nữa. Đời tao chưa từng được nếm thứ bánh ngon như thế này! Thật cũng bỏ công nghe cái giọng quang quác của mày thét đến nhức óc.

Quạ giận dữ bay đi. Rơne tiếp tục ăn và cảm thấy bữa cơm hình như thanh đạm quá, hẳn rất tiếc đã làm mất lòng tin cậy của cháu Quạ yêu mến. Không phải tiếc vì mất tình bè bạn quen biết với cụ Quạ thân sinh lúc còn sinh tiền nhưng vì mất món thịt Quạ non trong bữa cơm trưa.

12 - Vào Bụng Đói, Ra Bụng No

Sau một thời gian dò dẫm, Rơne tìm ra một hầm chứa lương thực của một nhà giàu. Mặc dầu chủ nhà không hề mời Rơne đến cùng chung hưởng các món sơn hào ấy nhưng Rơne không cần biết. Hắn trông thấy một cái lỗ của Mèo vẫn dùng để ra vào và lợi dụng lỗ ấy làm cửa chui vào hầm. Hắn khuân ra rất nhiều thịt ướp dầu vào một nơi khác rất kín để ăn dần. Hôm ấy hắn vừa ăn xong miếng thịt cuối cùng, đang ngồi liếm mép nghĩ đến chương trình hành động thì bỗng cậu Sói của hắn đi đến.

Sói độ này đói quá nên rất gầy và không đủ sức để nghĩ đến chuyện thù oán với hắn nữa, làm hắn cảm thấy thương hại ông cậu luôn luôn gặp vận xui.

Rơne đã ăn sạch hết không còn gì để mời cậu, nhưng hắn cũng không lấy thế làm ân hận. Hắn hứa sẽ giúp Sói, mời Sói ăn một bữa tiệc thịnh soạn nhất trong đời, đồng thời hắn không quên nghĩ cách cho Sói vào tròng lần nữa.

Rơne dẫn Sói đi, vừa đi vừa kể :

- Xúc Xích to bằng cổ tay này, thịt xông khói từng đùi treo đầy nhà này, lại còn từng tảng thịt mỡ tươi, thịt ướp ngũ vị hương và thịt ướp muối . . .Ồi chào, vào được thì tha hồ, chỉ sợ không có bụng mà ăn . . .

Sói nghe nước dãi cứ nhỏ dòng dòng hỏi:

- Chạy nhanh lên cháu. Nhưng cháu có chắc là còn không? Đã lâu cháu không đến cơ mà!

Rơne trả lời:

- Hôm qua cháu vừa đến xong. Mà cháu thì chú biết đấy, có bao giờ đến nhà ai mà phải về bụng đói bao giờ? Hơn nữa, lúc cháu vào chính tai cháu nghe chị bếp nói chị ta sẽ cắt thêm nhiều lương thực vào kho để dành ăn trong mùa đông. Chúng ta tha hồ chọn lựa thứ nào vừa ý.

Sói chỉ nói rất ít:

- Chạy nhanh lên cháu!

Cái lỗ Mèo rất bé còn thân hình Sói vẫn to lớn hơn Rơne xưa nay làm Sói lo lắng chỉ sợ chui không lọt, nhưng may làm sao mấy hôm gần đây Sói bị đói quá nên gầy bớt rất nhiều, và nhờ thế Sói mới có thể chui vào được. Rơne ở ngoài canh cửa cho Sói và hăn hứa sẽ canh rất cẩn thận.

Sói vào lọt kho trông thấy món gì cũng thém. Hăn đã ăn một bụng đầy cứng nhưng vẫn cố gặm thêm một đùi thịt ướp. Sói đang ăn ngon lành bỗng nghe Rơne gọi:

- Có người đến ra mau cậu ơi!

Sói vội vàng chạy đến lỗ Mèo chui đầu ra trước, rồi đến vai, nhưng chỉ ra được đến đấy mà thôi. Thì ra cậu Sói tham ăn quá nên bụng to phình ra như một cái bao da. Lúc bụng đói chui vào lọt thì bây giờ bụng no ra không thoát.

Sói cố sức trườn ra ngoài thở hồng hộc lên. Còn Rơne cũng cuống quýt nắm lấy tai, mũi, vai, cố gắng sức kéo Sói ra. Lần đầu tiên thằng cháu tốt bụng đem hết sức bình sinh mong cứu cậu. Hăn cắn cổ Sói thật chặt để kéo ra nhưng cũng không ăn thua gì, vì cậu Sói bị cái bụng lớn tướng chặn cứng cửa hang không nhích ra được tí nào. Ngừng lại để thở một lúc sau Rơne bảo:

- Cậu hãy đợi đây để cháu thử tìm cách khác xem.

Rơne định tìm một sợi dây buộc cổ Sói để kéo ra, nếu hăn tìm thấy dây buộc được cổ Sói xong, hăn có kéo ra không lại là chuyện khác.

Rơne chạy vào nhà tìm dây, nhưng mới vào đến phòng trong hăn trông thấy ngay chủ nhà đang sửa soạn ăn một con gà quay.

Rơne ta lúc ấy quên mất cậu Sói, quên cả chuyện tìm dây. Trong đầu óc hăn chỉ có độc một hình ảnh con gà mái tơ quay vàng tươi đầy hấp dẫn. Hăn nhảy lên bàn cắn chặt con gà, quay mình chạy trốn. Chủ nhà ngẩn người ra vì hăn cướp nhanh quá, lúc hoàn hồn vội kêu ầm lên:

- Có trộm, có trộm, nó lấy mất con gà rồi!

Chị bếp, anh làm vườn nghe tiếng vội chạy đến giúp chủ nhà đuổi theo. Chị bếp tay cầm cái xiên để quay gà còn đồ hồng, anh làm vườn cầm cái cào, chủ nhà tay lăm lăm cầm con dao chỉ chực giết quân ăn cướp. Cả ba cùng hồng hộc chạy đuổi theo Rơne như đuổi giặc. Còn Rơne muốn xuống hầm nên cứ chạy quanh mãi trong nhà, hết chui vào nhà trong lại chạy ra nhà ngoài, để tìm lối thoát .

Trong lúc ấy Sói vẫn còn đang đợi Rơne đến cứu. Hăn chui ra không được nên rất sợ hãi và nóng ruột, đành phải lui vào để đợi Rơne , nhân tiện ăn tạm một cái gì cho đỡ sốt ruột.

Rơne xuống đến hầm kho thấy cửa hang bỏ trống liền chui tuột ra ngoài. Lúc bấy giờ chủ nhà mới chạy đến, tưởng là phen này bắt được tên trộm giết chết và lấy lại con gà không ngờ vừa vào là đụng đầu ngay với Sói.

Cuộc gặp gỡ bất ngờ mà cả hai cùng không muốn, nhưng cũng không thể lờ nhau đi được. Chủ nhà mời Sói chịu tội thay cho Rơne . Còn Sói bị một trận đòn bất hủ để trả giá một bữa tiệc sang trọng nhất trong đời hăn ta.

13 - Rơne , Chim Và Thỏ

Rơne đang lang thang trên đồi, bỗng trông thấy một đôi chim bay lượn thật

thấp trên đồng cỏ bèn nghĩ thầm.

- Hôm nay thế nào cũng có một bữa chén no say. May mà gặp ngày lễ món ăn lại chờ sẵn, không phải lo nghĩ kiếm đâu xa nữa. Nhưng làm thế nào để bắt được cả hai con nhỉ?

Hắn đi chậm rãi từng bước ngắn, vừa đi vừa suy nghĩ, may ra có thể tìm được cách gì không.

Hắn đang dò dẫm từng bước một bỗng nhiên ngã lăn đùng trên đám cỏ, dưới bóng cây, lưỡi thè ra ngoài, bốn chân giăng thẳng cứng đờ.

Chim vợ trông thấy Rơne vội bảo chồng:

- Kìa anh, có phải Rơne đấy không nhỉ? Hắn ta trúng gió chết lăn quay ra kia kìa!

Chim chồng điềm tĩnh và nhiều kinh nghiệm hơn có vẻ không tin:

- Hôm qua anh còn trông thấy hắn ta khỏe mạnh săn mồi khiếp lắm cơ mà!

Chim vợ làm ra bộ thông thạo:

- Chắc hắn trúng phong trúng gió gì đây, như thế gọi là chết đại ấy mà! Xem bộ dạng thế kia đúng là đã chết mười mười!

Chim chồng vẫn không tin:

- Có khi hắn ta đang ngủ.

- Không phải, nhất định là hắn đã chết rồi! Em còn lạ gì, chết với ngủ khác nhau cơ mà! Để em đến gần xem cái bộ mặt hắn ta ra sao.

Chim chồng lo lắng nhưng không cản nổi vợ, hắn đành phải dạn dò:

- Em cẩn thận nhá, giống cáo nó tinh quái lắm!

Chim vợ cười nhạt:

Ồi chào, bộ nó làm gì nổi em! Em nhất định nhìn tận mặt xác chết thằng lưu manh này!

Chim vợ xưa nay vẫn bướng bỉnh và chưa hề biết sợ là gì. Chim chồng can không nổi, và cũng không dám xuống nên chỉ bay quanh đợi vợ. Chim vợ vỗ cánh thực nhanh đáp xuống cạnh xác Rone . Thấy bộ dáng chết quay lơ một cách thảm thương, chim vợ thêm can đảm bước đến gần hơn nữa. Và muốn nghe cho kỹ hơi thở của Rone đã thực tắt hẳn hay chưa, Chim vợ kê đầu ngay mũi Rone . Thế là chỉ trong chớp mắt linh hồn chim vợ được lên Thiên đàng.

Chim chồng thấy vợ chết kêu thương thảm thiết, bay quanh trên mình vợ chẳng rời, Rone cố lấy giọng ngọt ngào an ủi hẳn:

- Tội nghiệp chị ấy quá đi mất! Đàn bà thực hay tò mò lắm điều, ưa sinh sự vô cớ, đã thế lại không nghe lời Chồng khuyên bảo, bọn họ rất bướng bỉnh, chỉ thích suốt ngày tìm tòi dò dẫm tất cả mọi chuyện đâu đâu! Đây anh xem, xưa nay anh vẫn hay trách chị về khuyết điểm ấy, bây giờ tôi đã cho chị một bài học rồi, từ nay chị sẽ khỏi hẳn bệnh tò mò không còn tái phát vào đâu được nữa! Bây giờ nếu anh cho phép tôi sẽ đem thi hài chị đi nơi khác cử hành lễ an táng thực long trọng, để cho xứng đáng với danh giá và địa vị của anh.

Lễ an táng hẳn cử hành long trọng thực. Hẳn không ăn tươi, nuốt sống ngay tại chỗ nhưng đem về nhà. Các con hẳn đốt lửa, và vợ hẳn ướp gia vị làm món chim nướng rất ngon lành.

Sau bữa đại yến ấy, Rone định ra ngoài hô hấp không khí trong sạch, nhưng vừa bước ra tới cửa lại đụng đầu ngay với Thỏ. Rone chặn Thỏ lại hỏi:

- Kìa Thỏ, em đi đâu mà vội vàng thế?

Thỏ bị Rone chặn đường hoảng hốt run bắn cả người. Hẳn ấp úng trả lời:

-Tôi chạy đi kiếm ăn. Mấy bữa nay đói quá nên chạy bữa, rủi đụng nhầm anh, xin anh tha lỗi.

Rơne ngọt ngào vồn vã:

- Chẳng mấy khi em đi qua đây, nhân tiện tạt vào nhà tôi chơi dùng tạm bữa cơm xoàng. Tôi vẫn mong mỗi được mời em đến chơi với các cháu. Thực rui hôm nay chẳng có gì ngon cả, chỉ có một ít hoa quả, và cỏ tươi, em dùng tạm nhé?

Thỏ chẳng muốn vào nhà cáo tí nào, nhưng hăn sợ quá nên không dám từ chối. Thỏ hoảng hốt cảm tạ rồi rón rén vào nhà. Rơne lấy ghế mời hăn ngồi rất vồn vã, vợ Rơne cũng sốt sắng dọn ra hạnh đào và cỏ tươi ân cần mời hăn, Thỏ ăn rất dè dặt, mắt vẫn láo liên liếc nhìn quanh để lỡ có biến còn biết đường chạy.

Rơne ngồi nhìn Thỏ ăn, cười một cách rất nham hiểm. Lúc ấy bọn cáo con mon men đến gần để xem Thỏ ăn gì. Tính cáo con cũng rất tham ăn giống bố, hễ thấy có ăn là sà đến. Hăn định xin nếm thử xem hạnh đào mùi vị ra sao. Thỏ thấy cáo con đến gần vội vàng tự vệ. Hai tai hăn dựng lên như hai lưỡi kiếm chỉ chực đâm vào kẻ địch, và hăn nhảy chồm đến đứng trước mặt cáo con thủ thế làm cáo con sợ quá kêu thét lên. Thế là mặt trận bắt đầu. Rơne vội xông đến tát lia lịa vào mặt Thỏ, làm Thỏ bị thương máu chảy ròng ròng. Đánh nhau được ba hiệp, Thỏ thấy mình yếu nên dùng miếng võ hộ thân cuối cùng là nhảy vọt lên không thực cao, làm Rơne ngạc nhiên đứng nhìn. Thỏ nhảy tiếp ba vòng và nhờ thế thoát được vòng vây chạy thẳng vào rừng.

14 - Rơne Chữa Bệnh

Mùa Đào bắt đầu, trên một cây quả chín mọng, chim sẻ nhí nha nhí nhánh nhảy hết cành này sang cành khác rĩa những trái chín ngon nhất để nếm thử.

Rơne đi ngang qua trông thấy Chim Sẻ hăn liền ngoại giao một câu:

- Chào chị Sẻ, Đào năm nay được mùa trông ngon quá nhỉ?

- Vâng, ngon không thể tưởng tượng được anh ạ. Chưa bao giờ tôi thấy Đào ngon như năm nay. Anh xơi thử vài quả nhé?

Rơne giả vờ khách khí:

- Không dám, xin chị cứ dùng tự nhiên, để mặc tôi.

Ồi chào, chỗ lảng giềng thân thuộc anh đừng khách khí thế. Tôi ăn đã no đến cổ nhưng trông thấy Đào tươi ngon thơm, hấp dẫn quá nên vẫn không thể đứng yên nhìn được. Tôi hái mấy quả anh ném thử xem.

Sẻ thả rơi xuống đất vài quả đào chín rất ngon, Rơne vội vàng nhặt và ăn lấy ăn để. Khi không còn nuốt được nữa, Rơne bảo:

- Chị Sở, chị đối với bạn bè rộng rãi tốt quá. Tôi cảm ơn chị bữa tiệc hôm nay và mong rằng hôm khác sẽ có dịp mời chị lại nhà xơi cơm xoàng.

Sẻ khiêm nhượng đáp:

- Anh bằng lòng là tôi sung sướng rồi. tôi có vẽ vời gì đâu, có gì ăn nấy thôi mà!

Rơne nhìn Sở liếm mép nói:

- Nếu khi nào chị có việc gì cần, tôi xin tận tâm tận lực giúp chị.

Sẻ có vẻ nghi ngờ:

- Thật không? Một giòong dôi quí phái danh giá như anh có bao giờ chịu hạ mình giúp đỡ giống bần hàn bé nhỏ nghèo nàn như chúng tôi. Nhưng nếu anh thực có lòng nhân đức đến như thế, tôi xin nhờ anh giúp một việc.

- Việc gì chị cứ nói. Nếu có thể làm được, tôi vui lòng làm ngay.

Sẻ kể lể:

- Anh ạ, chả dám giấu anh, hai con bé cưng của tôi mấy hôm nay phát chứng kinh phong. Chúng nó giật chân giật tay đau đớn rên la suốt ngày đêm, tôi thương cháu sốt ruột quá nhưng không có tiền để rước cụ lang về xem cho

cháu.

Rơne trả lời rất sốt sắng:

- Tưởng chuyện gì khó khăn chứ chỉ có thể thôi à? Chẳng còn gì dễ dàng hơn nữa! Lúc tôi đi du lịch Đông phương, có đến thăm Hoàng đế Trung hoa, ngài có một vị Công chúa cũng đau chứng ấy. May phước gặp tôi mới lành được. Chị để tôi chữa hộ hai cháu không tính tiền công chị đâu! Chỗ quen biết mà!

Sẻ sung sướng:

- Nếu thế mẹ con chúng tôi suốt đời không dám quên ơn anh! Để tôi đem hai cháu đến.

Chim sẻ mẹ vội vàng vào tổ bế con ra ném xuống đất cho Rơne xem bệnh.

Mẹ Sẻ ném xong cúi nhìn xuống đất nhưng mục rất ngạc nhiên vì chẳng thấy bóng dáng chúng nó đâu cả. Mẹ Sẻ hoảng hốt hỏi:

- Chúng nó đâu rồi anh Rơne ?

Rơne cười nhạt:

- Tôi đã trị khỏi bệnh rồi. Từ nay chúng nó sẽ không còn khổ sở đau đớn gì nữa!

Sẻ chột hiều bứt đầu bứt tai khóc:

- Trời đất ơi! Anh ăn thịt chúng nó rồi phải không?

- Không, chúng nó khỏi bệnh bay đi rồi đấy chứ!

- Chúng nó chưa có đủ lông cánh làm sao mà bay được? Anh nói dối.

- Tôi muốn làm gì thì làm, cũng rất có thể là tôi nói dối.

- Tôi sẽ bay xuống mổ mắt cho anh thành ra một thằng cáo mù.

- Chị Sẻ thân yêu ơi, chị cứ xuống đi. Như thế tôi mới có thể đem chị đi thăm các con được.

- Đi thăm nó ở đâu?

Rơne chỉ vào bụng mình một cách kiêu hãnh:

- Đây chứ còn đâu! Chao ôi! Nghĩ đến sự chúng nó hết đau khổ, hết làm chị lo lắng xót thương, chị nên vui lên mới phải chứ. khi nào chị cần tôi cũng xin vui lòng giúp chị như thế. Tôi dám tự phụ có thể chữa khỏi tất cả các chứng bệnh nan y trên đời.

Hắn nói xong bỏ đi mồm lẩm bẩm một mình:

- Hôm nay ăn một bữa ngược đời. Món tráng miệng hoa quả ăn trước, chim non ăn sau. Nhưng mà thật chả bỏ dính răng!

Trong lúc Rơne chê chả bỏ dính răng, chim Sẻ vật vã khóc con:

- Các con yêu quý ơi! Các con cưng của mẹ ơi! Chính mẹ đã giết các con. Mẹ quá tin lời thằng lưu manh làm các con chết oan. Mẹ thề sẽ báo thù cho các con.

Mẹ Sẻ than khóc một hồi xong vỗ cánh bay đi tìm những người bạn thân. Đám bạn này xưa nay vẫn nhờ vả mang ơn Mẹ Sẻ rất nhiều, Mẹ Sẻ tin rằng bọn họ sẽ vui lòng giúp mẹ báo thù và trừ hại cho tất cả giống vật yếu đuối trong rừng.

Nhưng đến bây giờ Mẹ Sẻ mới biết trên thế gian vốn rất khan hiếm sự biết ơn và tình nghĩa. Bọn bạn quý của Sẻ sau khi biết chuyện đều lảng nhanh như chớp. Kẻ cáo ồm, người than bận việc, kẻ cần phải đi xa ngay lập tức, người than không thể phân thân . . . Cuối cùng có con chim Chích Chòe thành thật nhất. Hắn khuyên Sẻ nên về tổ khóc con cho đến hả thì thôi. Báo thù Rơne là một chuyện viễn vông không thể thực hành được.

Chương 6.

15 - Báo Thù

Mẹ Sẻ bay về tổ rất thất vọng, mẹ không ngờ tình đời lại đen bạc như vậy. Lúc bay qua một cái hàng rào mẹ nghe tiếng gọi rất yếu ớt:

- Chị Sẻ, chị lại đây thăm tôi một chốc đã nào!

Mẹ Sẻ dừng lại và nhận ra bác Chó săn. Lúc xưa bác ta còn trẻ vốn rất anh dũng, thiện chiến và danh tiếng lừng lẫy khắp nơi.

Mẹ Sẻ hỏi:

- Chào bác Chó, bác làm sao thế?

Chó rất ốm yếu tiều tụy, bao nhiêu xương sườn đều lộ ra cả có thể đếm được từng chiếc, trông có vẻ yếu đuối, hình như ốm nặng thì phải.

Chim Sẻ ái ngại hỏi:

- Bác mệt phải không? Bác có cần giúp?. hay là tôi đi mời cụ lang cho bác nhé?

Chó lắc đầu:

- Không, tôi không có bệnh gì cả, chỉ đói đấy thôi. Chủ nhân bảo tôi già rồi, vô dụng nên không cho tôi ăn nữa. Nhưng tôi biết nếu được ăn uống đầy đủ, tôi vẫn còn có thể làm việc được như thường. Chủ không cho ăn tôi mới mất sức dần như thế chứ! Tiếc rằng tôi nghe nói chị có chuyện buồn nhưng yếu quá không thể giúp chị được.

Chim Sẻ thấy có người thương xót mình thì rất cảm động. Mẹ kể cho Chó nghe câu chuyện Rõn lừa mẹ, và mẹ định sẽ báo thù cho con, dù phải trả bằng một giá như thế nào đi nữa.

Chó cố sức lấy hơi nói:

- Nếu tôi được ăn một bữa thực no, cho nó hồi sức lại, tôi nhất định sẽ báo thù giúp chị. Thằng lưu manh ấy cứ tưởng là nói giỏi lắm. Cao nhân tất hữu cao nhân trị chứ! Tôi mà mạnh thì phải biết!

Mẹ Sẻ mừng rỡ bảo:

- Nếu bác có lòng như thế thì còn gì hơn nữa! Bác giúp tôi báo được thù tôi xin phụng dưỡng bác như cha tôi vậy. Bây giờ bác gắng sức theo tôi đến cạnh đường lớn, sẽ có lương thực đủ cho bác no ba ngày.

- Chị định làm thế nào?

- Bác cứ để mặc tôi, tôi đã có cách.

Chó nghe lời Mẹ Sẻ cố sức đi đến đường lớn, nằm nấp sau một bụi cây rậm bên đường.

Mẹ Sẻ dặn:

- Bác xem kìa, đằng xa đang có một chiếc xe đi đến. Tôi biết bác phu xe ấy đi họp phiên chợ lớn về, trong xe tải rất nhiều lương thực. Bác để ý nếu bác phu xe ngừng xe lại chạy theo tôi thì đến xin một ít thịt cá gì tùy ý.

Chó trông thấy mâm cỗ sắp hiện ra trước mắt nên rất sung sướng, sức khỏe cũng tăng lên gấp bội.

Mẹ Sẻ bay trước mặt bác phu xe một cách mệt mỏi. Bác ta tưởng là chim bị thương nên muốn bắt về cho con bác chơi. Bác xuống xe đuổi theo chim, nhưng khi bác gần với tới chim lại bay đi một quãng ngắn. Mẹ Sẻ rất khôn, cứ bay một cách khó khăn làm như sắp đuổi sức đến nơi, để giữ hy vọng của bác phu xe.

Bác phu xe hăm hở đuổi, chim vẫn bay một cách tuyệt vọng, nhưng mãi vẫn không thấy rơi. Mẹ Sẻ cố dụ bác ta đi thật xa và thật lâu, cho đến khi mù đoán chó đã lấy phần xong rồi mới bay vụt lên cao, mổ vào mũi bác phu xe một cái làm bác giật đến phát cáu lên.

Trong lúc ấy Chó đã chui vào xe, lôi ra được một đùi thịt ướp và rất nhiều dòi, tha vào bụi cây ngòi chén.

Bác phu xe thấy đuổi mãi không được nên chán bỏ về xe, Mẹ Sẻ cũng hài lòng bay đi tìm Chó.

Sẻ hỏi Chó:

- Thế nào, bác bằng lòng chứ?

- Vâng, cảm ơn chị. Tôi ăn đến đâu sức lực trở về đến đấy. Tôi tin là hai ngày nữa có thể đánh nhau được rồi. Chị cứ dụ hăn đến, tôi sẽ cho hăn về thăm ông bà ông vải.

Hai hôm sau, Rơne đang ngủ trưa trong biệt thự riêng bỗng nghe tiếng Sẻ gọi thục to ngoài cổng:

- Rơne ơi! Tôi đau khổ quá, xin anh giữ lời hứa cho tôi được ở cùng một nơi với con tôi. Rơne ơi! Ăn tôi đi!

Rơne đang ngủ, nhưng chỉ một câu cuối cùng đủ làm hăn tỉnh cả người. Ban đầu hăn hơi nghi ngờ, nhưng sau nhất định ra xem chuyện gì. Dù Sẻ có khiêu chiến đi nữa không lẽ một kẻ đa mưu túc trí và văn võ toàn tài như hăn lại sợ một con chim Sẻ bé tí tẹo đến nỗi phải treo miễn chiến bài sao?

Hăn nghĩ thế bèn mở cửa ra ngoài.

Mẹ Sẻ hai hôm trước đóng kịch với bác phu xe như thế nào, bây giờ đóng lại y như thế với Rơne. Bắt đầu mụ bay là là trước mặt Rơne. Mỗi lần Rơne vồ, mụ bay trái sang một bên thành ra Rơne cứ hụt mãi. Rơne ngọt ngào bảo:

- Sao chị lại còn trốn chạy tôi mãi thế. Chị phải hợp tác một chút tôi mới có thể giúp chị được chứ! Muốn loại trừ phiền não cũng phải có can đảm, đừng trốn chạy một cách hèn nhát như thế! Tôi không làm chị đau đớn khổ sở đâu. Người ta ở đời phải biết xem cái chết nhẹ như lông hồng. Sách có chữ tử như qui, nghĩa là sống ở đời chỉ là một cuộc lữ hành đầy gian nan khổ sở, còn chết mới chính là đi về, về đúng cái quê hương của ta. Ta phải nồng nhiệt vui

về đón nó như đón người yêu ta đã chờ đợi từ vạn kiếp!

Rơne cố sức giảng cho Mẹ Sẻ giác ngộ triết lý tử như qui chết là đi về bụng nó, Mẹ Sẻ cứ phớt như Ăng Lê, mẹ chỉ cố hết sức diễn xuất vở kịch không lời của mẹ, vở kịch mà mẹ đã đem hết tinh thần ra tự biên, tự đạo, và tự diễn.

Khi đã đến nơi Chó nấp, mẹ dừng lại bảo:

- Đến rồi! Tôi muốn được đi về với con tại đây. Bây giờ anh giúp tôi đi!

Rơne hí hửng chạy vội đến. Hẳn rơi trúng ngay vào tầm phục kích của Chó.

Suốt đời Rơne lần này là lần thứ nhất bị một trận đòn kinh thiên động địa như vậy. Chó cắn hằn, lột da hằn từng đám . . . Nghĩa là Chó đem tất cả những miếng võ gia truyền, những đường căn thần sâu quỷ khốc ra thân tặng Rơne . Hẳn đánh rất hăng một phần để cảm tạ ơn tri ngộ của Mẹ Sẻ, một phần hẳn cũng muốn biểu diễn cho đời biết rằng, hẳn, một con chó già người ta đã tưởng là vô dụng cũng còn có sức lực, có can đảm, có tim óc, có nhiệt huyết giết giặc trừ gian, không như những phường vong ân bội nghĩa giá áo túi cơm khác. Chó còn tưởng tượng thêm ra rằng Rơne là người và hẳn là Chó. Đời đã dùng, đã vắt hết tinh tủy, sức lực, xong rồi đào thải, đời quất lên lưng nó bao nhiêu lần roi, đời cho nó nếm bao nhiêu đắng cay chua chát, giờ phút này hẳn trả lại hết cho đời và vô phúc Rơne phải lãnh cái vạ vệt ấy.

Cắn, xé cho đến khi Rơne chỉ còn là một đồng thịt mềm nhũn không cử động, Chó mới dừng lại bảo Mẹ Sẻ:

- Thế là chị báo được thù cho con rồi. Hẳn không còn có thể làm hại ai được nữa! Trừ phi hẳn có mật ước riêng với Tử thần.

16 - Cô Vạc

Không ai biết chính Rơne có ký mật ước riêng với Tử thần, hay là hẳn nhờ tài chết giả nên thoát khỏi chết thật. Thì ra trong khi hẳn khuyên kẻ khác tử như qui thì chính hẳn lại bám víu vào cuộc sống hơn ai cả. Dự định của Chó và Mẹ Sẻ thế là thất bại. Rơne vẫn còn sống để làm những việc rung động cả

rừng xanh, hẳn chỉ phải tốn rất nhiều tiền thuốc thang để tắm bổ và nằm trên giường bệnh một thời gian khá lâu.

Một hôm cụ lang cho phép hẳn ra ngoài tản bộ. Đó là lần thứ nhất hẳn được phép đứng dậy tập đi nên hẳn thấy trong người yếu ớt không muốn chạy nhảy gì cả. Hẳn cũng tự biết cái dáng bộ thiếu nảo của hẳn nên rất buồn. Hẳn nghĩ thêm giá lúc ấy bị đánh úp thì đến chạy cũng không có sức nữa.

Hẳn đi dọc theo bờ sông, mắt lăm lét nhìn quanh để đề phòng phục kích. Bỗng hẳn thấy cách đây không xa một cô Vạc đang đứng bắt cá. Hẳn hồi hộp và thấy máu trong người bỗng chảy mạnh hơn, tim cũng đập mạnh, hẳn thầm bảo:

- Chà, trông cô nàng mới ngon lành làm sao!

Và trong phút giây ấy hẳn chợt hiểu tại sao người hẳn yếu ớt, buồn chán và bi quan. Thì ra chỉ tại suốt thời gian dưỡng bệnh hẳn chỉ uống thuốc, ăn lá cả ngày. Tuy những món ấy có ích cho bệnh tình, nhưng không khai vị, không ngon miệng và thiếu nhiều sinh tố chiến đấu cho một dũng sĩ như nó.

Khi hiểu được chân lý rồi hẳn đứng im lặng đăm đũa nhìn cô Vạc. Hẳn thấy yêu nàng lạ lùng, hẳn có cảm tưởng như trời đã sinh nàng ra cho hẳn, và chiều nay nàng đứng bên bờ sông cũng là để chờ đợi hẳn.

Nhưng làm thế nào để được đến gần nàng là cả một vấn đề. Giống Vạc vốn rất linh mẫn, nếu cô nàng thấy động, hay nhìn thấy bóng hẳn thì đến nửa mắt cũng không thềm nhìn, cô nàng sẽ kiêu hãnh hay then thò bay đi mất tăm mất dạng ngay.

Mấy tháng nằm trên giường bệnh, tuy thân thể có hơi yếu, nhưng phần trí tuệ của hẳn không giảm bớt tí nào.

Suy nghĩ một chốc, hẳn bèn nhặt một ít cành lá để lên một đám rong và bèo xong đẩy nó trôi xuôi theo giòng nước. Đám bèo trôi đến gần Vạc làm cô nàng giật mình kinh hoàng, nhưng khi biết đấy chỉ là một ít bèo và rong lá, cô nàng yên tâm lấy mỏ đẩy đi và lại chăm chỉ bắt cá như cũ.

Một lúc sau lại có một đám bèo khác trôi đến. Cô nàng giật mình, nhưng cũng như lúc này, cô nàng lại yên tâm chăm chỉ bắt cá như những thiếu nữ chăm làm siêng năng khác.

Khi đám bèo thứ ba trôi đến, cô Vạc không thèm chú ý đến nữa. Cô đã biết đây không phải là một giống gì đáng sợ.

Thế là cô nàng mắc kế Rone . Trong đám bèo thứ ba Rone nằm yên lặng, rong che khắp mình nên cô Vạc không trông thấy hay ngờ vực gì cả. Rone đã đến trước mặt cô Vạc, nhưng cô nàng không thèm để ý cũng không thèm nhìn, hân thấy túi thân vôi vàng vồ lấy Vạc, bẻ đầu, vặt cánh nhai ngấu nghiến một cách ngon lành.

17 - Thỏ Học Hát

Ở đời có những sự tình cờ rất may mắn thì cũng có những sự tình cờ rất rủi. Hôm ấy trời đẹp Thỏ định đi tìm một đám cỏ non để mời các bạn trong dịp sinh nhật của hân. Hân đang đi bỗng đụng đầu ngay với Rone . Thế có chết không chứ! Thỏ xưa nay vẫn nổi tiếng là một anh chàng nhút nhát, bất cứ một giống gì, vật gì, dù là một ngọn lá rơi cũng đủ làm cho hân hoảng sợ hướng gì gặp Rone . Hân thấy bao nhiêu hồn vía đều lên mây cả.

Rone thấy Thỏ run rẩy cố lấy giọng dịu dàng bảo:

- Chào anh Thỏ, may quá được gặp anh ở đây. Đã lâu tôi có chuyện muốn nói với anh nhưng không có dịp. Đời thật là bất công quá, chả lẽ anh cứ ở mãi cái địa vị hèn kém như thế này mãi sao? Trẻ tuổi, tài cao như anh đáng lẽ phải chiếm được một chức phận xứng đáng. Các bạn thân ở Triều đình không biết làm cái giống gì mà không tiến cử anh làm chức Giám tế của Quốc vương Sư Tử chúng ta.

Thỏ trả lời líu cả lưỡi:

- Dạ . . . dạ . . . thưa . . . anh, không phải tại các bạn tôi không chịu chịu tiến cử . . . chỉ tại . . . tại vì tôi không biết hát. Giữ chức vị cao quý ấy phải biết xướng, biết hát thánh thi và nhất là phải tốt giọng mới được.

- Thế tại sao anh không học?

Thỏ vẫn còn rụt rè:

- Tôi không dám học, không có tiền và sợ người ta cười nữa!

Rõne sốt sắng:

-Ồ, đi học thì có gì đáng thẹn. Anh nghèo tôi cũng biết, tôi không thu tiền học của anh đâu! Tôi vui lòng dạy giúp anh vài buổi, anh cứ yên trí, đừng để tâm lo nghĩ đến chuyện ơn nghĩa ấy làm gì. Nhưng mà, trời ơi, anh đứng xa thế thì làm sao mà học cơ chứ! Nào tôi có ăn thịt ăn cá gì anh đâu mà anh sợ hãi quá thế. Bây giờ trước hết chúng ta hãy đọc kinh Kính Chúc, đó là bài kinh tất cả Giám tế ai cũng phải học trước tiên.

Thỏ rón rén bước thêm vài bước nhưng vẫn còn giữ ý đứng cách xa Rõne . Rõne bắt đầu tăng hăng lấy giọng và cất tiếng hát. Giọng hân rít lên the thé nghe thực chát tai, nhưng Thỏ không hiểu lắm về nhạc thanh, và cả đến nhạc lý Thỏ cũng rất dốt nên cứ trợn tròn mắt mà nghe. Còn Rõne cũng biết mình hát chẳng ra hát, nhưng hân chẳng cần, chỉ cố há mồm thật to, cất cao giọng gào lớn là được.

Hát xong hân bảo Thỏ:

- Bây giờ đến lượt anh, anh cố bắt chước đúng như giọng tôi, chỗ nào hỏng tôi sẽ bảo anh biết. Lấy hơi thực nhiều vào đan điền, lúc hát cho ra từ từ như tôi vậy.

Thỏ cảm động quá, hát không ra tiếng. Rõne khuyên:

- Anh cứ bình tĩnh đừng sợ gì cả, cứ xem như không có tôi ở trước mặt anh. Nhưng anh đừng xa quá tôi không nghe rõ. Học hát cần phải đứng ngay cạnh thầy và bạo dạn lên mới được.

Thỏ bước thêm vài bước, nhưng vừa đến gần cạnh ông giáo, Thỏ bỗng thấy sợ hãi lùi ngay lại. Rõne chờ đợi khuyên dỗ mãi đã sốt ruột nên xông lên, vỗ

lấy Thỏ, chú bé chưa kịp định thần đã thấy mình ở trong vòng tay ông giáo sư âm nhạc rồi.

Thỏ kinh hãi vùng vẫy kêu cứu ầm cả lên. Một con Hải Ly tình cờ đi ngang qua đấy nghe tiếng vội chạy đến xem. Hải ly vốn là một vị Bá tước trong Triều đình, lại thêm có tinh thần hiệp sĩ nên thấy vậy vội vàng can thiệp ngay.

Hải Ly xông đến, Rone vội vàng thả Thỏ ra để nghênh chiến. Hồ Ly và Hải Ly vốn ngày xưa cùng là đồ đệ học võ với một vị lão tổ nên tài nghệ cũng tương đương. Cả hai đều dỡ ra tất cả những miếng học với sư phụ, những miếng học lóm được trong lúc đánh nhau với các anh hùng hảo hớn khác, và cả những miếng gia truyền tuyệt kỹ cũng phải dỡ ra hết, nào là tát, vả, cắn xé, dằn, vật đánh nhau mấy chục hiệp vẫn bất phân thắng bại.

Trong khi ấy Thỏ chạy thẳng về rừng chui ngay vào hang nằm nghỉ dưỡng sức, và từ đấy hẩn bỏ hẳn cái mộng học hát để làm quan Giám tế trong Triều.

Chương 7. phần 18-19

18 - Sói Trả Thù

Không biết hôm nay gặp ngày xấu hay bị sao Quả Tạ chiếu mệnh mà Rơne đụng đầu với Hải Ly. Vừa đánh vừa chạy đến gần trăm hiệp vẫn không thoát, Rơne biết mình sắp nguy đến nơi. Hắn ta dù chưa học qua binh pháp chính quy nhưng vẫn có dịp nghe các bậc đàn anh nhắc câu “Biết mình, biết người, trăm trận đánh, trăm trận thắng”, hắn biết tài nghệ cũng như sức mạnh của hắn không thể nào địch nổi Hải Ly, và hắn cũng biết Hải Ly là một vị Bá Tước rất anh hùng và quân tử, không hề giết đối phương đã ngã ngựa bao giờ: hắn bèn cố ý hờ miếng, để cho Hải Ly vật hắn bằng một thế võ rừng rất dễ dàng.

Quả nhiên khi Hải Ly thấy địch thủ ngã quay lơ, và nằm lịm đi như một cái xác không hồn, bèn bỏ đi không đánh dồn thêm một kẻ không đủ sức chống cự đã ỉu xiu như một chiếc mền rách nữa.

Rơne nằm dưới đất nhìn trộm thấy bóng Hải Ly khuất hẳn mới dám bò dậy. Hắn cẩn thận xem chung quanh không có ai mới len lén đến nhà mù lang Chuột rừng nhờ mù nhai lá thuốc băng bó các vết thương.

Rơne uống xong cốc rượu thuốc “Đại bổ cấp tốc gia truyền” của mù Chuột rừng, thấy tinh thần tỉnh táo khỏe mạnh lại như thường bèn lên đường, hẹn hôm khác sẽ trả công cho mù bằng một chục trứng gà tươi.

Rơne đi ngang qua cửa nhà Sói, hắn dừng lại ngẫm nghĩ không biết có nên vào thăm không. Thím Sói xưa nay đối với hắn rất tốt, thường có món ngon vật lạ gì cũng ân cần niềm nở mời hắn ăn. Nghĩ đến trận đòn vừa rồi, hắn bèn nhất định vào thăm thím, nhân tiện may ra có gì tẩm bổ được chắc thím sẽ không tiếc với hắn.

Sói đi vắng, các Sói con chơi trước cửa rừng cạnh nhà, chỉ có một mình thím Sói đang sửa soạn làm cơm. Thím Sói thấy mặt hắn hỏi ngay:

- Kìa cháu, lâu ngày không gặp. Trông cháu xanh xao tiều tụy quá. Cháu ốm đấy phải không?

Rơne phục thăm sự nhận xét tinh anh của vợ Sói, hần trả lời:

- Thừa thím cháu vừa mới bị một con chó rừng bần tiện hèn nhát đánh úp. Thật ra nếu dàn trận đàn hoàng thì một mình cháu chấp năm đứa chúng nó ấy, nhưng vì bị đánh lén nên cháu mới thảm bại thế này, thật không nhờ hồng phúc của thím thì cháu đã về châu Ông Bà Ông Vải từ tám mươi đời Vương rồi chứ còn đâu! Thím Sói nghe nhờ hồng phúc của mình nên mát ruột lắm, thím dịu dàng:

- Thật tội nghiệp cháu tôi! Cháu ngồi trên cái ghế bành kia dựa lưng cho khỏe.

Thím vừa mới chưng cách thủy một con bồ câu non với yến sào và hạt sen, định để chú về xôi tối nay, nhưng bây giờ øcho cháu ăn đồ bổ cho chóng lại sức. Chốc nữa chú về chắc có thịt, thím làm món khác cho chú cũng được.

Rơne nghe nói chỉ có một con chim bồ câu thôi trong lòng thầm chê ít, nhưng nghĩ lại đây là món chim thượng hạng lại hầm với yến sào và hạt sen, ăn vào đến đâu bổ đến đấy, vốn là phần của chú mà thím lấy cho mình! Đó là một cái vinh dự mà không phải bất cứ một thằng cháu hợ, cầu bơ cầu bất nào trên đời cũng có thể hưởng được, nếu không có liên hệ đặc biệt. Nghĩ thế hần bèn thưởng thức món bồ câu non chưng yến sào, hạt sen một cách ngon lành.

Bọn Sói con xưa nay vẫn ghét Rơne đáo để, chúng nó ghét một phần cũng tại mẹ chúng nó yêu, hay lấy những thức ăn cho bớt Rơne . Hôm nay chúng vừa thấy bóng Rơne đều lánh mặt nhưng cố rình xem “ ông anh họ” kia làm gì. Chúng thấy mẹ cho Rơne ăn mất món bồ câu thì giận vô cùng. Chúng vẫn đợi tối ba về thế nào ba cũng chia cho một miếng, dù một miếng rất bé cũng được. Chúng đợi sẵn ngoài cổng, vừa thấy Sói cha về là kể ngay, lại còn trề môi nhợn mồm thêm muối thêm tiêu vào cho Sói bố tức giận thêm.

Sói tuy thô lỗ nhưng lắm lúc cũng biết dè dặt, hần tiếc con bồ câu nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ niềm nở tiếp đãi Rơne rất vui vẻ. Sói bảo Rơne :

- Chú nghe người ta đồn cháu và lão lái cá đấu trí. Cháu xoáy được của lão ta vô khối cá. Thủ đoạn của cháu cao cường thực. Chú rất hần diện có được một thằng cháu thông minh như cháu.

Rơne trả lời:

- Chú Sói hai cũng bắt chước cháu nhưng bị thất bại. Chú ấy rủi gặp đúng ngay lão lái cá đã bị cháu lừa nên lão ta không tin nữa. Trông thấy chú Hai giả chết, lão ta muốn cho chắc chắn đánh thêm một trận cẩn thận làm chú Hai phải cố chạy thoát thân. Thực bỗng dưng mua lấy trận đòn . Cháu không can thiệp vào đấy, cháu cũng không xúi dục chú ấy bắt chước cháu, nhưng chú Hai cứ đổ riết cho cháu, nói là lỗi tại cháu. Mưu ấy cháu nghĩ ra, cháu làm thành công vì đó là lần đầu tiên. Chú cũng thừa biết là một mưu kế làm thành công lần đầu không nhất định là sẽ thành công mãi mãi.

- Đúng thế, nhưng với tài sáng kiến của cháu thì mỗi ngày nghĩ ra một kế khác nhau cũng chẳng khó khăn gì. Chú muốn hợp tác với cháu làm một chuyến để bổ khuyết kho lương thực của chú cháu ta. Nhưng phải là một sáng kiến mới cơ. Bây giờ đang mùa cá, mỗi ngày xe cá chở ra chợ bán rất nhiều, chúng mình bắt tay làm một chuyến, có trí thông minh của cháu, sức lực của chú, khó gì chẳng mang được vài thùng cá về nhà cho vợ con, cháu nhỉ:

Rơne cho là một ý kiến hay nên rất tán thành:

- Vâng, chú cháu ta sẽ đợi xe cá, còn mưu kế đến lúc ấy tự khắc sẽ có.

Hai chú cháu bàn định địa điểm và ngày giờ xong Rơne bèn ra về.

Hắn vừa đi vừa nghĩ đến con chim bồ câu chưng hạt sen yến sào vẫn còn thấy ngọt ngào ở đầu lưỡi.

Hôm sau, đúng giờ Rơne đến chỗ hẹn. Hai chú cháu chờ đến lúc mặt trời lên cao vẫn chưa thấy một xe cá nào. Đợi mãi thấy chán Sói định rủ Rơne đi nơi khác kiếm món gì để điểm tâm, bỗng vừa đúng lúc ấy có một xe cá từ từ đi đến. Bác phu xe đang ngủ gật, xe nặng nên ngựa chạy rất chậm, ngựa có vẻ thuộc đường cứ thong thả kéo xe đi theo lối ra chợ.

Rơne bảo:

- Bác phu xe đang ngủ chúng ta không phải dùng mưu kế gì cả, chỉ nhảy lên xe ăn một bụng thật no. Nhưng phải nhanh nhẹn và cẩn thận đừng làm bác ta

thức dậy mới được.

- Theo ý chú chỉ một mình cháu nhảy lên thôi. Thân thể chú nặng hơn cháu nhiều sợ làm xe rung động bác ta tỉnh dậy mất.

Rơne cũng đồng ý vì hẳn ta nghĩ rằng nếu có chuyện gì xảy ra thì con vật đi dưới đất sẽ lạnh đủ và được nhận trước những miếng đòn thần sầu của chủ cá. Sói đề nghị như thế thực chẳng còn gì hơn nữa.

Cả hai đứng yên đợi xe cá qua mặt xong Rơne nhón chân nhảy lên không một tiếng động. Sói chạy theo sau cũng không dám thở mạnh. Rơne mở vùi một dỏ cá ra và ném nhanh xuống đường cho Sói nhặt. Hẳn biết phải hành động nhanh nên không dám bỏ phí thì giờ, cũng không ném thử. Thực trong đời hẳn chưa bao giờ thực thà và tin bạn đến như thế.

Theo chương trình đã định thì Sói phải nhặt hết cá đem đến một nơi đã định sẵn, và đợi Rơne đến chia đều hai phần. Rơne chưa kịp mở dỏ cá thứ hai thì bác phu xe tỉnh dậy, việc thứ nhất của bác ta là quất một roi vào mông ngựa, ngựa cũng như sức tỉnh vùi vàng phi nước đại chở theo cả Rơne trên xe.

Rơne đợi đến lúc thuận tiện bèn nhảy xuống xe vùi vàng tìm đến chỗ hẹn. Hẳn hoảng hốt vì chẳng thấy bóng Sói đâu cả. Mãi sau mới tìm thấy Sói trong một bụi rậm ở rừng bên cạnh.

Thấy Rơne , Sói giả vờ mừng rỡ:

- Kìa cháu đã đến đấy à? Chú đợi cháu mãi, chú tưởng là cháu ham ăn trên xe nên quên cả chú, hay là rủi bị bắt rồi, chú lo quá cầu nguyện mãi.

Rơne gắt:

- Tại sao chú lại trốn vào đây? Chỗ hẹn ở rừng bên cạnh cơ mà!
Sói giả vờ ngạc nhiên:

- Sao lại phải trốn cháu kia chứ! Chú chờ cháu theo lời dặn rồi còn gì nữa! À, có lẽ tại nắng nóng quá nên chú nhức đầu quên mất nên lằm chằm.

- Thế phần của cháu đâu?

- Phần gì cơ chứ?

Rơne gắt:

- Phần cá chứ còn phần gì nữa!

- À, phải rồi, phần cháu đây này.

Sói chỉ cho Rơne xem một cái đầu cá dưới đất. Thấy Rơne giận dữ Sói bảo:

- Cháu tưởng là cháu ném xuống nhiều lắm đấy hử! Đáng lẽ cháu phải cố lấy thêm kha khá vào kia chứ. Thôi chú hiểu rồi, chắc cháu sợ phu xe biết lỡ bị đòn nên không dám chứ gì! Chú cũng không ngờ cháu hèn nhát đến như thế, chú tưởng là phen này hầm lương thực của nhà sẽ đầy kia đấy! Thực là phụ cả lòng tin tưởng của chú! Nhưng thôi để lần sau chú phải lên mới được, chú chia cho cháu cái đầu thế là công bình lắm rồi. Chú cũng chỉ mới ăn no. Hồi này Sói con đã mang về cho má nó rồi, cháu khỏi lo phần thím. Còn cái đầu này mang về cho vợ cháu. Chú chắc cháu đã ăn no trên xe rồi nên cũng không cần để phần nữa.

Rơne tức uất lên. Một nhân vật khôn ngoan xảo quyệt như hử, mà phải mắc mưu thua trí trả thù của một chú Sói ngu ngốc xưa nay thì chẳng còn thể thống gì nữa. Thật là tất cả nước sông Hồng hà cũng không đủ rửa cái nhục này. Trong trí hử nghĩ ngay một kế báo thù, và đồng thời nhớ đến món đại bổ chim bồ câu non chưng yến sào hạt sen béo lịm hôm qua, hử mỉm cười một cách bí hiểm và để cho Sói về nhà.

19 - Thiên Đường Dưới Giếng

Những ngày gần đây Rơne không có cơ hội may mắn nào để kiếm ăn. Trời rất xấu không săn được mồi, đã thế ai cũng cẩn thận không chịu mắc lừa hử nữa mới dễ ghét chứ! Rơne chỉ gặp một con ốc Sên, nhưng nó lại phòng bị kỹ quá. Giống ốc Sên xưa nay vẫn chậm chạp chỉ nhờ biết giữ mình nên không

ai làm gì được. Cả đến kẻ trăm mưu nghìn chước như Rone cũng đành phải chịu thua. Tuy bên ngoài hăn tỏ ra không thèm ố Sên, ăn chả bỏ dính răng, nhưng thực ra nếu nhai được cũng còn hơn không.

Rone bắt đầu chán nản. Hăn cảm thấy vì cuộc sống mà phải ngày ngày tranh đấu một cách vất vả quá chừng. Hăn mất cả tự tin. Chiếc áo lông trên mình hăn bớt vẻ óng chuốt, xương sườn cũng lộ gần như đếm được. Tình cảnh như thế buộc lòng Rone phải lo xông pha kiếm ăn. Rone ra khỏi rừng ban đầu hơi sợ, nhưng khi thấy xa xa hiện ra bức tường trắng của Tu viện thì can đảm trở lại với hăn. Rone nói thầm:

- Tục ngữ nói rất đúng, nơi nào có nhà thờ là có nguồn sống. Nào là hầm trữ dồi dào, chuồng gia súc đông đúc, trong bếp lại còn những đùi thịt ướp, thịt xông khói nào là . . . Tu viện này cũng thế không thiếu các món hưởng thụ căn bản ấy được.

Điều khó khăn nhất là cái hào đáng ghét bao chung quanh tường. Nước sâu lắm Rone không dại gì nhảy xuống đấy tìm cái chết. Rone vừa than thở vừa đi vòng quanh Tu viện. Hăn đến trước một cái cửa lớn tần ngần nghĩ ngợi. Rone biết bên trong cánh cửa ấy là cả một thế giới thần tiên đầy đầy những gà thiên, gà trống, gà mái, vịt bầu, vịt cồ v. v. . . Bọn chúng đều nấp sau cánh cửa kia, sống trong cảnh thanh bình. Còn cánh cửa dày, nặng, kiên cố như ngạo nghễ, như thách thức Rone .

Cái ý tưởng bị cánh cửa khiêu chiến làm Rone tức uất lên. Hăn nhìn quanh tìm tòi bỗng chợt thấy một cái lỗ mèo rất nhỏ dưới cánh cửa ăn sâu xuống đất. Cũng một cái lỗ mèo như thế ngày xưa đã báo hại Sói bị một trận đòn suýt chết, nhưng đối với Rone thì không nghĩa lý gì , hăn là người biết giữ đạo âm thực trung dung.

Rone co rúm thân mình chui vào bên trong, hăn vừa sợ vừa mừng hắt hơi luôn mấy cái. Rone sợ gặp các Tu sĩ, nhất là nếu họ biết ý định của hăn nhất định sẽ tổ chức cuộc “tiếp rước long trọng”, và lòng cũng mừng vì gần đạt đến mục đích.

Chỉ trong mấy bước Rone đã thấy hai con gà mái béo đang đứng thì thầm trò chuyện, mời nhau ăn mấy hạt thóc. Hăn thấy hai con gà này tội rất đáng chết,

ai lại dám nhờn nhờn trước mặt hăn trong khi bụng hăn đói cồn cào đã từ mấy hôm nay. Tội này thì dù gà có mượn được luật sư nào danh vang thế giới cũng không thể bào chữa được. Tội nặng như vậy thì chỉ có cái chết mới xứng đáng thôi. Rơne quyết định thế nên chỉ trong chớp mắt hăn đã xử tử xong hai con mẹ gà ấy. Chúng cũng biết thân biết phận nên chịu chết không kêu lên một tiếng nào cả. Rơne xẻ từng đùi gà ăn rất chậm. Đã lâu lắm mới được một bữa thịnh soạn, hăn phải ăn thong thả để tận hưởng cái mùi vị thơm ngọt mềm mại ấy một cách xứng đáng. Rơne ăn hết một con, còn một con hăn đem về nhà. Không phải vì Rơne cho thế là đủ mãn nguyện nhưng sợ ăn no quá bụng phình ra thì cái lỗ mèo kia không dung hăn.

Rơne chui ra khỏi cửa định đi thẳng về nhà ngay, nhưng bỗng dưng hăn thấy khát nước khô cổ một cách lạ thường. Rơne giấu con gà vào bụi rậm và đi đến một cái giếng cạnh đấy tìm cách lấy nước. Giếng rất sâu, Rơne không dám xuống vì sợ lên không được.

Rơne cúi đầu xuống giếng và rất ngạc nhiên thấy vợ hăn ở dưới ấy cũng đang nhìn hăn. Rơne cất tiếng hỏi nhưng vợ hăn không trả lời. Rơne hét to hơn, từ dưới giếng vang lên những câu gì hăn không hiểu. Hăn lo sợ thấy giọng vợ biến hăn đi như giọng ma quái từ phương nào đưa lại, rùng rợn lạ lùng. Rơne lo lắng muốn hiểu rõ vợ hăn chui xuống giếng để làm gì bèn cúi đầu xuống thấp hơn, tay nắm chặt cái thùng gỗ múc nước treo lơ lửng bên miệng giếng. Chỉ trong chớp mắt cái thùng rơi xuống giếng như tuột dây. Rơne bị ngã mạnh vừa đau vừa ướt cả lông.

Hăn vội chui vào thùng ngồi và tìm quanh nhưng không thấy vợ hăn đâu, cả đến bóng nàg cũng biến mất. Ban đầu hăn tưởng các tu sĩ biết hăn ăn trộm gà nên bày ra kế ấy để bắt hăn, nhưng sau nghĩ lại hăn chợt hiểu đấy chỉ là bóng của hăn. Dù sao thì sự cũng đã rồi, hăn cũng đã lỡ dại rơi xuống giếng không làm sao lên được. Rơne bực mình bèn chửi thề vang cả lên.

Trong lúc Rơne đang luống cuống tìm kế thoát thân ở dưới giếng thì cậu Sói của hăn cũng như hăn lúc này. Mặc dầu đói như cào Sói thấy cái hào nước là bỏ ngay ý định chui vào Tu viện. Hăn nhìn vợ vẫn một lúc và đi đến gần giếng kiếm nước uống. Sói cúi nhìn xuống giếng và lông trên gáy hăn đều dựng đứng cả dậy. Thật không còn trời đất thể thống gì nữa Sói thấy Rơne ở dưới ấy và rõ ràng vợ hăn ngồi bên cạnh một cách âu yếm.

Sói giả vờ không nhìn ra hỏi lớn:

- Ai ở dưới ấy? Có phải Rơne không? Có phải cháu của cậu không?

Rơne trả lời:

- Không phải, không phải cháu. Cháu đã từ già cõi trần rồi. Đây là linh hồn của cháu mà thôi. Cháu đã lên Thiên đường sống chung với các vị thần tiên. Chư thần xem cháu ngang hàng với các ngài. Cháu đã hiển thánh rồi.

- Thế còn mợ?

- Mợ ấy à? Mợ không thể thành thánh được. Mợ không có ở đây.

- Cậu trông thấy rõ ràng mợ ở dưới ấy kia mà!

- Không phải đâu. Cậu trông thấy bóng của cậu đấy. Cậu đã đi vào con đường của thần tiên rồi.

- Thật không cháu?

- Cháu dối cậu làm gì? Cháu rất sung sướng vì chả bao lâu cậu sẽ đến đây, sẽ gặp cháu cùng cháu vui sướng hạnh phúc ở Thiên đường. Nếu cậu biết được cuộc sống ở đây chắc cậu sẽ thèm thuồng vô cùng. Quanh mình đầy đầy những dê béo, cừu non, bồ câu mới ra ràng và tất cả các giống gia súc khác. Sói đang đói như cào nghe thế càng đói thêm. Rơne kể cho hẳn nghe các món cao lương mỹ vị mới hấp dẫn làm sao!

Sói cuống quýt:

- Làm thế nào bây giờ nhỉ? Cháu ơi! Cậu phải làm thế nào để đến bây giờ?

- Trước hết cậu phải chết đã!

- Cháu ơi, cậu xin thề là cậu đã chết rồi. Cậu chết đói, vừa chết lúc nãy ấy

mà.!

- Trước khi lên thiên đường cậu hãy đi xưng tội đi đã.

- Cậu biết xưng tội với ai bây giờ? À, cháu thành Thánh rồi, vậy cậu xin xưng tội với cháu cũng được.

- Vâng, cậu cứ xưng đi, cháu sẽ nhân danh đấng Thiêng liêng tha tội cho cậu.

- Cậu xưng bây giờ đây. Tội của cậu cũng không nhiều. Xưa nay cậu chưa từng giết người, cướp của, đốt nhà, ăn trộm trâu của ai bao giờ. Nếu lỡ ra có ăn một vài giống vật gia súc gì đó cũng là bất đắc dĩ, trong rừng nếu cậu có săn các giống vật khác cũng là tuân theo lệnh Thượng Đế vì giống sài lang không phải sinh ra để ăn cỏ, ăn hoa quả hay cơm gạo. Cậu xin thề với lương tâm cậu không nói dối.

Rơne gật gù bảo:

- Thôi được. Cậu nói dối hay không đã có cách chứng minh. Bây giờ cậu hãy ngồi vào trong cái thùng gỗ để trên miệng giếng. Nếu cậu đã thật chết rồi và linh hồn trong sạch rồi, cửa Thiên đường mở ra đón cậu thì cái thùng ấy sẽ hạ xuống giếng, nếu không nó sẽ bật lên trên.

Sói vâng lời Rơne ngoan ngoãn chui vào ngồi gọn gàng trong thùng. Thân hình Sói nặng nên vừa ngồi xong thùng từ từ rơi xuống giếng, và cái thùng Rơne ngồi vì nhẹ hơn nên đưa bổng lên như cái cân bàn. Hai thùng một đi xuống, một đi lên, lúc gặp nhau giữa lưng chừng giếng Sói ngạc nhiên hỏi:

- Kìa cháu, cháu đi đâu thế, không ở đây nữa à!

Rơne trả lời rất lễ phép:

- Thưa cậu vì cậu đến nên cháu phải nhường chỗ cho cậu đấy ạ.

Sói vừa xuống đến đáy giếng thì Rơne đã được nhảy thoát ra ngoài.

Rơne đi tìm con gà trong bụi cây, và tưởng là từ nay có thể ăn ngon ngủ yên được. Miễn là Sói chết, còn linh hồn lên Thiên đường hay xuống Địa ngục

không quan hệ gì đến hăn.

Sói bị khốn dưới giếng, vừa giận thân vừa giận đời, nghĩ mình to đầu mà đại. Có một thằng cháu lưu manh chỉ chuyên môn lừa đảo mà cứ tin nó như ăn phải bùa. Phen này nhất định không ai đánh cũng chết!

Nhưng Sói lầm, có người đến cứu hăn ra. Tuy không phải vì mạng hăn to, hay có quý nhân phò trợ, hay mả hăn còn phát, còn phải sống để làm ông nọ ông kia, cứu dân độ thế, hay gì gì nữa, nhưng có người đến cứu hăn từ trong giếng ra chỉ vì số hăn không phải chết vì nghiệp nước và làm ma đói.

Trời vừa sáng, một vị Tu sĩ ra giếng lấy nước nhưng ông ta không kéo lên nổi. Ba vị Tu sĩ nữa bèn đến giúp sức cũng không nhúc nhích được. Họ cúi nhìn xuống giếng và kêu lên:

- Các sư huynh ơi! Có quái vật dưới giếng.

Bốn người cùng thả tay và kêu ầm lên. Chỉ trong chốc lát tất cả Tu sĩ trong Tu Viện đều chạy ra mỗi người tay cầm một thứ khí giới để chống yêu quái. Viện trưởng cầm Pháp trượng, một Tu sĩ cầm cái giá cắm nền thực lớn, một Tu sĩ cầm gậy rẫy nước phép, một Tu sĩ bê cả chậu nước thánh, các vị khác ai tiện tay tìm được gì thì cầm, nào là cuốc, nào là xẻng, gậy, củi tạ . . . Mọi người đều lăm lăm chờ đánh quái vật. Lúc kéo được Sói lên mọi người cùng nhao nhao:

-Ồ, tưởng gì hóa ra một con chó sói.

Viện trưởng cảm động bảo:

- Ít nhất bên ngoài nó giống hình một con chó sói!

Sói vừa ra ngoài mọi người cùng xông đến. bao nhiêu gậy gộc cuốc xẻng bổ vào đầu, vào mình hăn như mưa làm Sói cứ đinh ninh rằng bây giờ hăn mới đi được đúng con đường đến Thiên đường! Toàn thân Sói đều bị thương tích

nặng nề, rách da, nát thịt, máu chảy bê bết không còn cử động gì được. Các tu sĩ định vớt xuống hào, nhưng bác giữ vườn xin lại để lột da và bác ta định lột ngay tức khắc.

Viện trưởng bảo:

- Da nó rách nát thế kia còn giá trị gì nữa! Chúng ta hãy vào đọc kinh xong đã, chút nữa đem vớt vào rừng cho Quạ ăn.

Nhưng lúc bọn họ trở lại không thấy Sói đâu nữa. Sói vẫn chưa được lên Thiên đường, cố sức bò lết vào rừng. Hắn tìm được mấy cây thuốc lá, vừa ăn vừa đắp một chốc hơi bớt mới về được đến nhà, lòng thêm một mối thù.

Chương 8. phần 20-21

20 - Đấu Trí Với Thợ Săn

Nghe tin Sói thoát nạn về nhà dưỡng bệnh, Rone vội vàng nghĩ ngay đến đi du lịch rất xa để tạm lánh mặt Sói ít lâu. Bao giờ cũng thế, oán thù chỉ nên giải chứ không nên kết. Nếu hắn ở lại đây tất nhiên Sói sẽ tìm cách báo thù, rồi Rone lại phải mất công báo lại cái thù ấy, cứ báo đi báo lại như thế còn làm ăn gì được nữa. Hắn nghĩ thế nên cho là “tránh voi chẳng xấu mặt nào”. Xuống nước lép với ông cậu cũng chả ai cười nó là hèn nhát. Qua một thời gian cậu nó sẽ quên.

Khí trời ấm áp nên hắn lại thấy yêu đời vui vẻ. Có vài con gà rừng con, mẹ chúng vô ý để cho chúng chơi đùa một mình trên đám cỏ dại như có nhĩa ý giúp cho Rone một bữa điểm tâm vừa miệng. Ăn xong sẵn giòng xuôi trong bên đường, hắn dừng lại uống vài ngụm rồi lại đi, định bụng đến thăm ông anh họ.

Trong óc Rone đầy những viễn ảnh đẹp dễ, hắn ta tung tăng chạy nhảy, tâm hồn khoan khoái vô cùng. Đi được một lúc Rone bắt đầu vào một khu rừng rất đẹp. Hắn thầm ganh tị với ông anh họ. Phong cảnh ở đây so sánh với thành lũy của hắn thực là một vực một trời. Đất của Nam tước có khác.

Vì ở lâu nên anh hắn cẩn thận, nhiều kinh nghiệm lại thấu hiểu rõ thói quen, tính nết của thợ săn nên cũng bớt nguy hiểm. Hắn thầm tiếc đã không đến thăm anh từ lâu.

Rone nghĩ rằng dù hắn không thể “ăn đời ở kiếp trên đất của Nam tước”, ít nhất đã đến đây cũng tìm cách “liên lạc” với bọn gia súc trong nhà, bọn thịt ướp, thịt muối trong kho mới bỏ công một chuyến đi. Thế mới biết là cảnh Thiên đường ở trần gian không phải là không có, mà chỉ vì người ta lười không chịu tìm kiếm đó thôi!

Rone đang mơ mộng trong cảnh thần tiên bỗng giật mình nghe có tiếng ồn ào của đoàn săn rất gần. Tiếng chó sủa, thợ săn hò hét, tiếng chân ngựa dồn dập, tất cả những âm thanh ấy đối với Rone là một bản nhạc đưa ma, một đại nạn còn nguy hơn cả động đất hay sập trời.

Rơne không ngờ có biến bất tử như vậy, cũng không thuộc đường lối nên cuống cuống lên chạy bừa bãi một cách tuyệt vọng.

Bọn thợ săn đã trông thấy Rơne . Những tiếng gọi: “ Cáo , Cáo ” vang lên phá tan cảnh tĩnh mịch của rừng sâu, hủy hoại cảnh thơ mộng đẹp đẽ của khu rừng thần tiên.

Rơne càng chạy càng kinh hoàng. Ban đầu hấn chạy nhào về phía trước mặt, và dùng chiến thuật chuyên môn của hấn, nghĩa là đang chạy thẳng vọt chạy quanh, đang chạy bên phải bỗng rẽ bên trái lung tung cả lên. Nhưng bọn thợ săn và chó săn rất đông, lại toàn là tay lão luyện, thuộc tất cả mọi lối ra vào ngõ ngách nên Rơne hết đường chạy. Trong chốc lát Rơne thấy mình đã bị bao vây tất cả các mặt chỉ còn độc một lối cầu treo vào thành. Hấn không có thì giờ suy nghĩ, nhảy vọt lên cầu. Nam tước hớn hở bảo:

- Được rồi, con cáo tự chui đầu vào trong nộp mình. Ta khỏi mất công đuổi bắt.

Nhưng nam tước đã đoán lầm, mặc dầu Rơne đã chui vào trong thành nộp mình, nhưng không ai thấy hấn đâu nữa. Rơne biến mất như linh hồn ở cõi chết hiện về rồi lại biến đi mất tiêu.

Bọn thợ săn và gia nhân lục soát tất cả mọi nơi, từ hầm kho cho đến gác cao. Mở tung các tủ chạn trong bếp, đến cả những bao bột bao đường cũng không thấy Rơne đâu!

Nam tước thấy mất bộ da đẹp rất tiếc, mắng:

- Chúng mày thật là đồ vô tích sự! Chỉ được cái ăn tốn cơm, mặc tốn vải, lãnh lương tốn tiền kho. Cả một bọn vừa người vừa chó, quanh năm suốt tháng khoe tài, khoe giỏi nhặng cả lên. Ai cũng xưng văn chương lỗi lạc, võ nghệ siêu quần, đầy một đầu mưu kế, thế mà cả một “ đại đội nhân tài” như thế cũng không bắt được một con cáo ranh!

Đêm đã khuya Nam tước truyền lệnh tạm nghỉ ăn cơm lấy sức khỏe và tinh thần để ngày mai phải bắt cho kỳ được con cáo. Suốt đêm cả thành đều bàn tán về Rơne. Nhất là các gia đình thợ săn. Các bà không ít thì nhiều đều chế

nhạo chồng ngày thường vẫn bắt nạt họ, tự xưng hùng xưng bá trong nhà ỏm tỏi cả lên, bây giờ đến một con cáo cũng chịu thua, thật là bẽ mặt. Bọn họ vừa bị chủ trách lại bị vợ chế nhạo, anh nào cũng thẹn tấm thân nam nhi bảy thước, chỉ nói phét quen mồm, bắt nạt kẻ ngu ngốc là giỏi, đến khi gặp tay đối thủ, mới đi một nước cờ đầu đã thấy “lụt” nước ngập lên tận mang tai. Trong thâm tâm họ thù ghét con cáo vô cùng, định ngày mai bắt được thể nào cũng xé xác ra tế sống để làm lễ rửa nhục với vợ.

Suốt đêm ngủ không ngon giấc, trời vừa hừng sáng bọn họ đã gọi nhau dậy định bắt đầu một cuộc đại khùng bố bao vây cả rừng để bắt cáo. Nhưng họ chẳng phải mất công tìm đầu cả, vừa ra khỏi thành đã thấy cáo ngồi đợi ở cạnh rừng xem bọn họ kéo cả đoàn đi qua.

Chẳng phải đợi ai đuổi bắt, lần này chính Rơne dụ bọn họ. Cũng như hôm qua, bắt đầu hấn dùng chiến thuật chạy lung tung, rồi dẫn đầu bọn thợ săn và chó lên cầu treo, xong hấn chui vào thành và biến mất.

Mọi người lại xáo trộn tung cả thành lên để tìm.

Suốt ba hôm liên hấn trêu ghẹo tất cả mọi người bằng kiểu ấy, ai cũng ngán và gọi hấn là con cáo thành tinh.

Đến hôm thứ tư, nam tước có một vị quý khách đến thăm, chủ nhân mời khách đi săn, suốt ngày chạy đuổi mãi trong rừng bọn họ săn được rất nhiều heo rừng, lòng tự ái của các ông thợ săn tạm thỏa mãn, không ai muốn nhắc đến chuyện con cáo làm gì cho nhục nhã.

Trời vừa tối, mọi người kéo đoàn trở về và thấy Rơne đang ngồi trên cầu như khiêu khích. Đúng là “cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng”. Cuộc săn đuổi lại tái diễn.

Cũng như mọi hôm, Rơne chui vào cửa nhà nam tước và biến mất. Cả nhà tức giận chỉ một mình ông khách nghe kể chuyện lại được mục kích cuộc đuổi bắt cho là thú vị vô cùng.

Cơm tối dọn xong mọi người cùng ngồi vào bàn. Ông khách bỗng nhìn lên tường bảo:

- Trời, đây có đến mười tấm da cáo đẹp quá, con cáo Nam tước định bắt, lông cũng đẹp như thế này phải không?

Chủ nhân ngạc nhiên:

- Làm gì có đến mười tấm? Tôi chỉ có chín tấm thôi mà!

Ngoài cửa có tiếng chó gào, chủ nhân cười tiếp:

- Con chó trung thành của tôi muốn vào đây. Nó không rời tôi bao giờ! Ông quay lại bảo vợ:

- Phu nhân, em cho nó vào chứ? Cho phép nó nằm dưới chân ta như thường lệ. Nó theo ta như bạn cố tri, không chịu rời một phút nào.

Gia nhân mở cửa cho chó vào, nhưng con chó không nằm quanh dưới chân chủ, trái lại nó nhìn lên đám cáo giả treo trên tường sủa lên từng hồi.

Nam tước hỏi:

- Quái nhỉ, ta chỉ có chín tấm da cáo, tại sao bây giờ hóa ra những mười tấm?

Bác quản lý thợ săn cũng vừa vào đến nơi thưa:

- Thưa lão gia, trong số ấy có con cáo chúng ta đã tìm từ mấy hôm nay. Xem bộ nó giả chết treo cứng đờ ra đấy thực là giống hệt. Nhưng lần này biết tay nhau con nhé! Đi đêm lâu cũng có ngày gặp ma!

Lão thò tay ra định bắt cáo. Rõne quay lại cắn mạnh vào tay lão.

Mọi người rồi cả lên. Rõne lợi dụng lúc ấy chạy thoát ra ngoài nhanh như chớp.

Lúc mọi người nghĩ đến việc cất cầu treo thì Rõne đã đi xa rồi. Hắn vừa đi vừa mỉm cười chế nhạo cả một đoàn thợ săn và chó săn giá áo túi cơm bị hấn trên cho một trận thất điên bát đảo.

Hắn không đi tìm thăm ông anh họ nữa. Hắn quay trở lại con đường về nhà. Rơne nóng lòng muốn kể cho vợ con hắn nghe câu chuyện vừa rồi để vợ con rút kinh nghiệm xong sẽ đi lại cũng không muộn.

21 - Gà trống Gặp Cáo

Rơne về nhà nghỉ ngơi được mấy hôm, vợ đã sắm sửa khăn gói dục hắn lên đường, Rơne cũng nhất định đi vì hắn nghĩ đời người ta nếu thảnh thơi không đi xa một chuyến thì không bao giờ biết yêu mến quê hương, thấy quê hương là đẹp, nhất là nếu không đi, làm sao tăng gia kiến thức được. Bao nhiêu mưu kế của hắn bọn súc vật đã biết ráo cả rồi. Cái trò giả chết bây giờ còn làm sao dùng được nữa. Thế là hắn nhất định dù mất bao nhiêu ngày tháng, dù xa đến đâu cũng không ngại. Hắn phải cố đem về rất nhiều lương thực cho vợ con.

Rơne đi dọc theo ven rừng, một hôm hắn đến gần một thôn trang. Phong cảnh ở đây rất đẹp, cây cỏ toàn một màu lục nom bóng loáng cả lên, rải rác trong đám cây lá, hoa cỏ những dòng suối uốn quanh dịu dàng chảy, mang nguồn nước đi tưới khắp mọi nơi.

Rơne vừa ngắm phong cảnh vừa nghĩ rằng dù không có cái trại chăn nuôi kia thì phong cảnh ở đây cũng đã đẹp rồi, nhưng vì có trại nên càng tăng thêm giá trị gấp bội. Trang trại ấy cất giữa một khu vườn rộng, chung quanh có hàng rào bằng cây rất chặt chẽ. Cái vườn đầy hấp dẫn ấy, bên trong trồng rất nhiều cây ăn quả nặng trĩu cả trái, và gia súc từng đàn nhớn nhạo dạo chơi khắp vườn.

Rơne thấy trước mặt hắn bày ra một mâm cỗ sang trọng quá sức tưởng tượng, nào là gà trống, gà mái, gà tơ. . . Rơne liếm môi, không từng uống rượu khai vị, hắn cũng đủ thấy ngon lành ghê gớm! Rơne đến cạnh rào nhìn vào khe hở thấy mấy con gà tơ chắc mới vừa đi học nên đang xúm xít tập viết, nhưng chữ chúng nó xấu một cách lạ lùng. Rơne không thèm nhìn, nằm cạnh rào trầm tư mặc tưởng.

Trong vườn có một con gà mái đẻ, mụ ta chiếm giải quán quân về sức đẻ

trúng nhiều và to nên được chủ rất yêu quý. Mụ là một nhân vật xuất sắc nhất trong chuồng gà, vì ngoài tài nỗ lực sinh sản ra, mụ còn biết xem chỉ chân, chỉ tay và đoán điềm giải mộng. Thời đại nào cũng thế, bao giờ cũng có một vài người buồn thân thế, công danh, duyên nợ gì gì đó, người đã buồn thì hay mê tín nên mụ vẫn được thiên hạ hoan nghênh dữ lắm. Trong cái thế giới của loài gà này, mụ vẫn hay xem chỉ tay cho bọn gà tơ mới dậy thì, bọn gà cồ bắt đầu tập tễnh biết yêu, hay thất tình thất vọng vợ vãn, mụ lại còn đoán điềm những ai sắp bị chộc tiết, hay bị đem bán đi xa, mà mụ thường vẫn đoán rất trúng.

Hôm ấy mụ đang ngồi xem chỉ tay cho một con gà Cồ, bỗng thấy bọn gà tơ kêu rú rít chạy về gọi mụ một cách sợ hãi.

Chúng nó tíu tít kể lại cho mụ nghe chúng thấy một con vật lạ lùng nằm ngoài rào, bỗng con Gà trống lãnh tụ cũng thông thả đi đến.

Gà trống hỏi:

- Các chị làm gì mà âm ỹ điếc cả tai! Rõ thật đàn bà có khác, đến đâu là ồn ào như cái chợ, mất cả an ninh. Còn các cô, con gái tiểu thư gì mà quang quác lên như thế mà nó rước! Tôi dạy bảo không nghe rồi ế đừng có trách!

Một con bạo dạn cất tiếng nói:

- Thừa anh, chúng em đang chơi bỗng nghe có một tiếng động khả nghi. Em thấy một đôi mắt rất hung ác đang nhìn trộm chúng em qua khe rào. Chắc là có quân gian phi đến rình mò gì đây. Xin anh nghĩ cách cứu chúng em khỏi nguy mất!

Một con gà mái mẹ đang nuôi một bầy mười ba đứa con mới nghe thế vội vàng khóc tru tréo lên, Gà trống phải cố sức khuyên dỗ mãi mụ mới nín. Gà trống bảo:

- Hàng rào vừa mới sửa xong rất kiên cố, không sợ gì đâu! Các chị làm rồi loạn như thế còn ai tổ chức phòng thủ được. Nếu có gì nguy hiểm tôi lên tiếng báo động, các chị phải cố hết sức kêu cứu nghe không. Thôi bây giờ im đi.

Hắn nghiêm nghị nhìn quanh xem bọn gà con đã chịu yên chưa, xong hỏi mẹ Gà Mái:

- Chị Cả ạ, tôi vừa mới ngủ mơ thấy một giấc mơ lạ quá. Chị đoán hộ tôi xem điềm lành hay điềm dữ.

- Vâng, tôi xin đoán giùm anh, có sao nói vậy.

- Tôi mơ thấy tôi đang mổ nếm thử một thứ hạt giống gì mà tôi chưa từng ăn bao giờ. Bỗng nhiên có một con vật rất lạ đến cạnh tôi. Hắn ta mặc một cái áo lông thú màu vàng rất nhạt, khi trông thấy tôi, hắn nhất định đòi tặng tôi cho kỳ được. Tôi bảo cái áo ấy tôi mặc không vừa, không hợp. Tôi quen mặc áo lông chim, áo loại lông thú đối với tôi vô ích. Nhưng tôi từ chối thế nào cũng không được, con vật ấy nhất định tặng cho tôi, cuối cùng tôi đành phải nhận vậy.

-Thật lạ chị ạ, tôi phải khó nhọc mãi mới chui được đầu vào áo, cổ áo lại có kết một chuỗi hạt trắng rất cứng, nhọn hoắt lại đâm ra tua tủa làm tôi khó chịu, ngạt thở vô cùng. Đời tôi chưa từng bao giờ mặc một cái áo bó chặt lấy mình, khổ sở ngạt thở đến như thế, đang lúc tôi vùng vẫy cố chui ra ngoài áo thì các chị kêu ầm lên làm tôi thức giấc.

Mẹ Cả nghe xong lắc đầu:

- Thực là một điềm xấu tệ. Theo sách nói thì đó là một vụ lừa đảo nguy hiểm đến tính mệnh. Có một con thú định ăn thịt anh mà cắn đầu trước nên anh thấy khổ sở và ngạt thở. Cái chuỗi hạt trắng là răng của nó. Cái áo lông là chính bản thân con thú ấy, nó mặc cho anh nghĩa là anh phải chui vào bụng nó.

Theo kinh nghiệm của tôi, anh đang bị hung tinh chiếu mệnh, phải giữ gìn cẩn thận mới được. Các chị ấy đã trông thấy quân gian phi đang rình ngoài rào. Dù anh không tin dị đoan cũng nên vào trong nhà để khỏi rủi ro. . . Bằng không, tôi dám cam đoan rằng trước giờ cơm trưa, dù sao đi nữa anh cũng phải mặc cái áo lông ấy.

Gà trống nhún vai:

- Chị điên đấy hở chị cả. Trong vườn này còn có ai dám vào được. Nhưng dù sao tôi cũng không đi xa là xong. Cảm ơn chị nhé.

Gà trống tuy nói thế nhưng hăn quên ngay. Hăn tự cho mình đường đường một đấng nam nhi đại trượng phu hiên ngang như thế này, lẽ nào lại đi tin vào một giấc mộng hảo huyền, và nghe theo lời một mụ gà mẹ mà tỏ vẻ sợ hãi khiếp nhược thì còn gì là uy tín đối với bọn gà ranh vừa đến tuổi dậy thì kia nữa. Hăn đi đến đồng rơm cao chát trong góc vườn, đứng nhìn ngóng một lúc rồi lim dim đôi mắt định ngủ lại.

Mụ gà già và bọn gà mái, gà con không có can đảm như Gà trống. Bọn họ kiếm ăn gần quanh chuồng, mấy con gà con vừa chạy vừa tập viết vừa nhìn lão liên chung quanh, đợi có tiếng động gì là vội vàng chạy đến nấp vào cánh mẹ ngay.

Rơne nằm bên ngoài lắng tai nghe tất cả câu chuyện của bọn gà mà hăn cho là thú vị lắm. Rơne nghĩ đến cái giấc mộng của Gà trống, cái cảnh Gà trống chui vào áo lông mà thấy ngứa cổ ngứa họng lạ thường.

Rào không cao lắm, hăn trông thấy rõ ràng Gà trống đang mơ mộng trên đồng rơm cao, lông gà óng ánh ngũ sắc rất đẹp.

Rơne nhìn địa thế, nhận thấy hăn có thể nhảy vào được để tặng cái áo lông cho Gà trống, đúng như giấc mộng tiên tri kia. Rơne đi tới đi lui vài bước, chạy một quãng lấy đà, và nhảy vọt qua rào. Rơne rơi ngay trước mặt Gà trống làm hăn ta sợ hoảng đập cánh định chạy trốn.

Rơne vội vàng lấy giọng ôn hòa nói ngay:

- Chào em, anh là anh họ của em đây mà. Hôm nay được gặp em anh rất sung sướng. Em không biết chứ ba em, anh gọi là chú, ngày xưa là em họ của ba anh. Vì thế chúng ta có bà con, chỉ vì ở xa ít đi lại thăm viếng nên hóa ra xa lạ đó thôi.

Gà trống nghe thế yên tâm ngay. Hăn chưa bao giờ phải sống cuộc sống đấu

tranh vật lộn với đời nên chưa từng hiểu các mảnh khoe bịp bợm của thiên hạ. Hẳn cho là ai đã nói ra được những lời hòa nhã như thế không thể là kẻ ác ôn côn đồ được. Dù Gà trông thấy Rone mặc đúng cái áo trong giấc mơ, hẳn cũng quên cả nguy hiểm. Rone nói tiếp:

- Em thật xinh đẹp làm sao! Còn đẹp hơn cả chú ngày xưa nữa, tuy chú cũng đã là một nhân vật làm vẻ vang cho loài gia súc lắm rồi. Anh còn nhớ giọng hát của chú rất mê hồn, chắc em cũng có học được ít nhiều. Ừ mà chú không dạy em thì dạy ai kia chứ!

Gà trống tăng hăng lấy giọng định hát cho Rone nghe. Hẳn cất giọng O Ó O Ò lên một hơi chát cả tai. Thực ra giọng Gà trống chỉ hay hơn vịt được một chút thôi, lòng hẳn chưa từng biết rung động vì một chân tình nào bao giờ, nên giọng hẳn vẫn không có tình cảm. Hẳn là con gà “ thành công” nhất trong chuồng gà, còn làm sao mà hát hay được!

Rone nghe xong gật gù ra vẻ tán thưởng:

- Em thật có cái giọng vàng! Nhưng chú ngày xưa hát bao giờ cũng nhắm mắt lại nên mê ly hơn nhiều. Em thử xem, nếu quả đúng như thế thì đó là một đặc điểm riêng trong gia tộc.

Gà nghe Rone nịnh, quên cả trời đất. Hẳn nhắm mắt lại há họng định hát một bài thực mê ly. Rone không đợi hẳn hát đã nhảy vồ lấy và nhảy vọt ra ngoài rào.

Mụ mái già trông thấy thét lên. Bọn gà mái vội vàng báo động, vỗ cánh kêu quang quác ầm ỹ làm bọn gia đình và chủ nhân cùng chạy đến. Bọn họ trông thấy Rone cắp Gà trống chạy, vội vàng đuổi theo, nhưng không kịp, Rone đã chạy vào rừng.

Gà bị cản chặt rất ngạt thở. Hẳn thấy cái cảm giác khổ sở giống hệt như lúc mặc áo lông trong giấc mơ. Gà biết mình sắp chết nhưng cũng lấy hết can đảm nói vài câu cuối cùng:

- Bọn họ đang đuổi theo bắt anh đấy. Có lẽ anh nên nói vài câu gì trêu họ chơi cho vui. Trời ơi, chị gà mái Cả đoán mộng mới hay làm sao! Dù sao đi

nữa tôi cũng phải mặc cái áo lông! Chị nói: “ Dù sao đi nữa!”.

Mỗi bước chân của Rơne , Gà lại nhắc câu “ Dù sao đi nữa” làm Rơne nhìn không được nói một cách ngạo nghễ:

- Phải rồi, dù sao đi nữa, em cũng phải mặc cái áo lông của anh.

Lúc đang khoe khoang tự đắc, mồm hãnh hơi lỏng ra. Gà chờ lúc ấy vùng vẫy thoát thân. Gà bị tuột mất ít lông nhưng cố bay được lên một cành cây cao. Gà đậu trên cây, hú hồn hú vía vừa được thoát chết, đập đập cánh lắc lư thân mình nói:

- Em rất cảm ơn ông anh họ, nhưng cái chuỗi hạt trong chiếc áo lông của anh cứng quá em chịu không nổi. Hừ, thôi thế là từ nay tui không còn anh em với ai cả, tui không hát hò gì nữa, và nhất là tui phải nhắm một mắt, mở một mắt để vừa ngủ vừa canh chừng gian phi.

Rơne nghiêng răng giận dữ:

- Còn tao, tao cũng thề từ nay sẽ không chỉ lo nói mà không lo ngậm chặt môi!

Bọn chó và gia nhân trong trại đã chạy đuổi đến. Rơne thấy không cần phải tặng cái áo lông của mình cho ai nữa bèn chạy vào rừng.

Lúc đi vui bao nhiêu thì lúc về buồn bấy nhiêu! Rơne bị gà lừa, theo hãnh đó là một vụ đại sỉ nhục.

Chương 9.

22 - Tái Ngộ Gà trống

Mặc dầu Rơne thua trí bắt cóc Gà trống bị thất bại, nhưng hắn đã có rất nhiều cảm tình với cái vườn xinh đẹp xa xôi, có hàng đàn gà mái tơ ấy. Nghĩ kỹ, hắn thấy cũng tại hắn hấp tấp khinh thường Gà mới hỏng mất việc lớn, nên hắn về nhà chỉ thở ngán than dài chứ không dám trách ai. Hắn cố quên nhưng quên làm sao được cả một đàn gia súc ngon lành như thế! Nhưng dù sao Rơne vốn tính rất kiên nhẫn, thua trận này ta bày trận khác, đời còn dài, còn trẻ, còn đẹp, chuồng gà còn nhiều, Rơne thấy mình không có quyền yếu thế.

Rơne suy tính, nghĩ tới nghĩ lui cho rằng bỏ một vườn đầy gia súc như thế cho chủ trại chiếm độc quyền là một điều không thể được. Hắn nhất định phải tranh đấu, và tranh đấu cho đến hơi thở cuối cùng.

Tự kiểm điểm để rút kinh nghiệm, Rơne thấy nếu Gà trống không bỏ lòng hám nghe nịnh hót, thích hư vinh, và hắn cũng không khinh địch, không tức khí vì bị khiêu khích, thì hắn vẫn có thể thành công, cái áo lông của hắn dù sao Gà trống cũng sẽ phải mặc.

Rơne càng nghĩ đến chuyện rủi ro này càng bức mình. Hắn chỉ lo sợ bọn gà mái lắm lời. Đàn bà bao giờ cũng hay ngồi lê đôi mách. Nếu để cho chúng kháo nhau mãi, câu chuyện này tung ra thiên hạ đều biết thì tất cả tài quý quyết gian xảo của hắn bị phá sản mất, đã thế danh dự của hắn cũng tiêu ma! Hắn, một tay trong đầu có một nghìn lẻ hai kế mà thua kế một con Gà trống ngu ngốc, vừa đầu vừa óc không ngậm đầy một miệng, thì còn gì nhục nhã hơn! Thế nào Rơne cũng phải trở lại để báo mối thù danh dự, nhất là phải tịch thu một số gia súc để bồi thường thiệt hại mới được.

Quyết định xong, một hôm Rơne trở lại trại. Hắn đã có sẵn một chương trình hành động.

Lúc Rơne đến gần, Gà trống đang ngồi trên hàng rào nhìn mặt trời, nhìn ánh sáng, nhìn trời xanh, nhìn cảnh sinh hoạt đầy thú vị. Cái cảm tưởng của người vừa thoát chết bao giờ cũng thấy đời đáng yêu gấp bội, và những người chung quanh bỗng dưng đâm ra quý mình hơn lên. Gà lấy làm thú vị cho rằng nếu không thỉnh thoảng suýt chết thì cuộc sống thấy bớt có ý nghĩa.

Gà cất giọng gáy một cách sung sướng. Gà đang gáy bỗng nhìn thấy Rone đi đến, thế là bao nhiêu lạc thú ở đời bỗng biến đi mất tiêu. Hẳn đập cánh định bay vào nhà nhưng Rone đã đứng dừng lại và nói rất ngọt ngào:

- Chào em. Em rất yêu quý của anh ời, tại sao em lại trốn anh? Tại sao em vẫn không tin anh là người bà con tốt nhất của em. Không lẽ em cứ nhớ câu chuyện đùa bỡn của chúng ta mãi sao? Chao ôi, ba anh ngày xưa đã nói rất đúng. Người nói rằng: ở đời rất hiếm có người hiểu được sự vui đùa, và hơn nữa người ta hay đem sự đùa vô hại cho là ác ý.

Cũng như câu chuyện hôm ấy. Anh nhìn bộ áo lông chim xinh đẹp của em, nghe giọng hát du dương của em, anh nảy ra ý muốn tha thiết mong được giới thiệu em cho vợ anh biết. Đáng lẽ anh phải viết thiệp mời theo phép xã giao, nhưng vì em là người thân nên anh mới dám đùa một cách thân mật như thế. Anh đã phải cố rất gượng nhẹ định đem em về nhà giới thiệu, nhưng em đã hiểu lầm anh. Chao ôi, anh khổ sở không biết thế nào mà kể!

Gà trống nghe cứ ngẩn người ra chẳng biết trả lời sao. Hẳn nghi ngờ nhiều hơn tin nhưng dù sao hẳn cũng thấy hơi thèn thẹn định biện hộ cho mình:

- Cái lối “ mời” của anh lạ quá tôi chưa từng thấy bao giờ! Có lẽ cũng tại cơn ác mộng nên tôi hiểu lầm anh chẳng!

- Thôi chúng ta đừng nên nhắc lại chuyện cũ nữa. Và cả cái thời kinh khủng cá lớn nuốt cá bé ngày xưa cũng đã qua rồi. Bây giờ thời đại mới, chính thể mới, không ai còn bắt nạt ai, không còn có sự tàn sát xâu xé nhau nữa. khắp nơi đâu đâu cũng đang ca vang bản nhạc hòa bình. Đây em xem, bố cáo của Quốc vương Sư Tử chúng ta. Nếu em không đọc được anh xin đọc em nghe. Đại ý nói rằng chiến tranh là một chữ không còn tồn tại trong dân gian. Tất cả muôn loài đều phải thương yêu giúp đỡ lẫn nhau. không được tàn sát xâu xé nhau nữa. Đây là bút tích chính tay ngài ký đấy.

Gà trống ngạc nhiên chớp chớp mắt nhìn mãi tờ giấy không biết có nên tin hay không.

Rone nói tiếp:

· Còn việc riêng của chúng ta anh cũng muốn nhân tiện giải thích cho em rõ. Anh rất sung sướng thấy thiên hạ thái bình. Anh đã ăn năn tội lỗi và quyết tâm không sát sanh hại vật nữa. Hiện nay cuộc sống của anh là mỗi ngày đọc kinh cầu nguyện, ăn chay và giữ thập giới để làm gương cho kẻ khác.

Hôm nay anh phải ra bờ sông cầu nguyện, nhân tiện đi ngang qua đây báo tin cho em biết.

Gà trống vui mừng hỏi:

· Thật thế hở anh? Có phải thế nghĩa là từ nay chúng tôi có thể tự do hành động, không còn phải sợ ai cả phải không? Chúng tôi có thể đi ra ngoài hàng rào, ngoài cánh đồng xa kia chơi đùa không còn gì nguy hiểm nữa. Trời, sung sướng biết bao nhiêu! Ở mãi trong vườn rào chặt kín này lắm lúc thấy như ở tù, chỉ phải cái ra ngoài nguy hiểm nên đành chịu vậy!

Gà cất tiếng gọi thật to:

· Này các chị, tất cả lại đây! Chị Mái Cả, Mái Hai, Mái Ba . . .

Cả bầy gà đều đến vây chung quanh Gà trống để nghe tin tức. Gà trống kể lại cho chúng nghe nào là Quốc Vương ra lệnh tương thân tương ái, nào là Rõn ăn chay tu hành v. . v. . .

Lúc Gà đang bàn tán, Rõn giả vờ nghiêm trang hiền lành, một tay cầm cuốn Kinh thánh, một tay lần tràng hạt tránh ra xa xa.

Gà Mái Cả cẩn thận hỏi lại:

· Có thực thế hay lại là tin vịt? Biết đâu là mưu kế để lừa chúng ta!

Gà trống trả lời:

· Tôi có trông thấy tờ bố cáo, có con dấu son và chữ ký của Quốc vương rõ ràng mà! Rõn cũng có thể đã ăn năn hối hận cải tà quy chánh rồi! Thôi bây giờ chúng ta ra tất cả ngoài cánh đồng cỏ non kia chơi đi. Lâu lâu phải đổi

không khí một chút cho các con nó mạnh.

Cả bọn gà con lau nhau chạy theo chân Gà trống ra ngoài. Gà Mái Cả và ba cô em ra sau cùng. Nhất là cô em út bao giờ cũng chậm hơn người vì còn phải chải bộ lông trắng theo một chải tân thời. Cô bé xinh xắn nhất, cả chuồng gà đều bầu làm hoa hậu nên ai cũng chiều chuộng không nỡ giục.

Gà trống cũng cho phép mười bốn đứa con của mình ra chơi. Bọn chúng mới sinh năm nay, cô cậu nào cũng mập mạnh nhanh nhẹn kháu khỉnh rất đáng yêu. Cả bọn ra khỏi vườn cùng chạy nhảy chơi đùa một cách sung sướng.

Rơne ngồi sau một bụi cây giả vờ xem sách. Hắn liếc đàn gà con, thấy một con đến gần, hắn nhẹ nhàng nâng chú bé lên và bóp chặt cổ, chú bé giãy chết không la lên được tiếng nào. Không ai trông thấy cảnh này nên một lúc sau lại có một con gà khác lân la đến nhìn xem Rơne đang đọc sách gì, và cũng được lặng lẽ lên Thiên đường. Tất cả độ sáu, bảy con mất tích một cách bí hiểm làm Gà Mái em cảm thấy có sự không hay. Gà mẹ lên tiếng gọi nhưng gọi mãi cũng không đủ đàn.

Rơne trông thấy ngứa mắt khó chịu và dù sao thì mặt nạ hắn cũng gần bị lật rồi, hắn không cần giữ nữa. Rơne nhảy vào đám gà cắn, vồ, chụp lung tung cả lên. Trận tàn sát mới bắt đầu thì bọn gia đình trong nhà đã nghe tiếng kéo nhau chạy ra. Rơne thấy đám Chó sắp xông đến vội vồ con Gà Mái Cả định đem đi theo, nhưng sau thấy bất tiện nên đành phải bỏ lại thoát thân một mình.

Rơne được một bữa tiệc thịnh soạn nên thấy hơi đầy bụng. Hắn chạy ngang qua một tu viện, hắn bèn quyết định vào đấy ăn náu ít lâu, một là để tránh bọn Chó đang đi lùng, hai nữa là ăn chay cũng lạ miệng.

Cửa tu viện mở sẵn, hắn vào ngay và vội vàng đóng cửa lại. Thế là thoát nạn. Bọn chó săn lùng suốt cả một khu rừng cũng không thấy tăm dạng hắn đâu.

23 - Cửa Thiên Là Đây

Tuy Rơne chạy mệt thở gần muốn đứt hơi, nhưng cố làm bộ bình tĩnh, đi

thong thả qua sân để vào nhà. Rone nhờ một Tu sĩ thông báo với Viện Trưởng xin cho hăn vào gặp.

Gặp Rone ông Viện trưởng hỏi:

· Ngọn gió nào đã thổi người đến Thánh địa vậy?

Rone lễ phép trả lời:

· Thừa sự phụ, đệ tử rất tha thiết mong được xa lánh cõi trần gian khổ ải, xa lánh những âm mưu ám hại của kẻ địch nên mới tìm đến đây. Đệ tử xin dốc lòng tín ngưỡng Thượng đế, xin ăn năn tội ác, cải tà qui chính để linh hồn mai sau được hưởng phúc lành nơi Thiên đường.

Viện trưởng xoa tay vui vẻ:

· Nếu vậy thì quý hóa quá, cửa từ bi không hẹp với ai bao giờ! Nhưng sinh hoạt của kẻ tu hành kham khổ lắm, ta sợ người không chịu nổi Pháp quy của kẻ xuất gia chẳng? Người phải bỏ hết tất cả những thứ người yêu quý, xa lánh những hưởng thụ vật chất, những xa hoa, khoái lạc của người thế gian, người chịu nổi chẳng?

Rone vừa mới ăn một bụng gà còn no cứng nên trả lời một cách thành thực:

· Thừa sự phụ, con quả thực chán mùi thịt cá hôi tanh, chỉ ao ước được ăn chay dưa muối thanh đạm mà thôi.

Hăn cũng biết hăn chỉ ao ước ăn chay tạm thời, nhưng hăn không bao giờ nghĩ ngợi lâu về tương lai, hay ngày mai của hăn sẽ ra sao?

Viện trưởng bằng lòng thu nhận, thế là Rone được ở lại trong tu viện. Ngày thứ nhất hăn rất chăm chỉ đọc kinh cầu nguyện và thấy bữa cơm trưa tuy thanh đạm nhưng cũng rất ngon miệng. Ngày thứ hai cũng bình yên vô sự trôi qua. Đến ngày thứ ba Rone bắt đầu nhớ thịt. Săn có con chim vẹt trong tu viện, hăn ăn tạm chẳng cần hỏi ý kiến ai cả. Thịt chim vẹt rất cứng, mùi vị nhạt nhẽo lại hơi tanh, nhưng dù sao có cũng hơn không.

Các Tu sĩ thấy mất con vẹt quý, tìm kiếm khắp nơi vẫn không thấy, hỏi Rone , hăn không biết. Hăn còn giả vờ tán tụng những đức tính của chim , nào là lông đẹp, nói hay, ngoan ngoãn. Ấy là hăn không biết gì về chim mảy, nhưng cũng cố bịa ra một bài ai điệu để tỏ lòng biết ơn kẻ đã chết vì mình. Vì thế ai cũng cảm động cho hăn là người đa cảm nhất, biết thương xót kẻ đồng đạo xấu số nhất.

Hai hôm sau chàng Tu sĩ mới này bắt đầu thấy ngày dài như năm, và trong người thiếu đủ tất cả các thứ sinh tố.

Có người mang đến biếu viện trưởng mấy con gà mái đẻ, hăn ăn vụng mất hai con. Lúc Rone định ăn nốt con thứ ba thì bị người gác cổng trông thấy hô hoán, nên cả Tu viện đều chạy đến.

Viện Trưởng tức giận bảo hăn:

· Ta không ngờ người giả vờ cải tà qui chánh đến đây để làm bẩn Thánh địa. Người đã làm gương xấu cho Tu sĩ. Ta không thể dung được những con chiên ghê giả vờ đạo đức, hiền lành để hại người.

Rone trả lời rất lạnh nhạt:

· Thừa sư phụ, xin sư phụ đừng nóng giận để cho đệ tử được phân trần. Một kẻ mới xuất gia như đệ tử, lòng dạ còn mềm yếu dễ bị ma quỷ cám dỗ, dù có phạm giới vài ba lần cũng là chuyện là thường. Có lẽ nào sư phụ nữ đem giáo quy nghiêm khắc ra áp dụng với một kẻ mới trở về với đạo lần đầu, sư phụ nữ nào không cho kẻ ấy được ăn năn hối cải hay sao? Đệ tử xin thề với sư phụ đệ tử ăn xong thịt gà tuy ngon miệng no bụng nhưng lương tâm thì hối hận cắn rứt vô cùng. Xin sư phụ tha thứ cho đệ tử lần đầu, cho đệ tử được ở lại để cải tà quy chánh.

Viện trưởng lắc đầu:

· Với ai thì ta còn tin chứ người, ta không thể nào tin được. Trong mấy ngày vừa qua ta đã xét cuộc sống ở Tu viện không thích hợp với người. Ở lại chỉ làm gương xấu và thiệt hại cho Tu viện. Ta khuyên người nên trở về, nếu có lòng thì hãy tu tại gia cũng được.

Rơne thấy Viện trưởng nói cũng đúng, và dù sao cũng không thể có người đem gà đến biếu mãi, nên bằng lòng về nhà.

Thế là Rơne trở về với vợ con, sửa sang lại vườn rào của hắn để chuẩn bị một cuộc sống đầy đấu tranh thích hợp với hắn.

24 - Sư Tử Họp Đại Hội

Kể từ ngày Sư Tử đăng quan làm vua tất cả các thú, vẫn chưa từng thiết triều một lần nào. Một hôm vào tiết tháng tư, rừng cây đến mùa trổ hoa lá. Mùa đông rét mướt đã qua rồi, bách thú đều ra khỏi hang đi kiếm ăn, cảnh tượng rất náo nhiệt.

Sư Tử bỗng nhiên thấy cao hứng muốn lâm triều xử việc dân việc nước, bèn truyền dụ cho tất cả văn võ bá quan và chư hầu gần xa đều phải hội họp lại để bàn quốc sự.

Quốc vương cũng muốn nhân dịp này triệu tập một Đại hội chư hầu bá quan để xử tất cả những vụ án tranh chấp từ trước đến nay. Nhất là gần đây dư luận bách thú đồn đại rất nhiều về một vị Nam tước. Quốc vương rất chú ý đến vụ này và định xử thật công bình để tỏ sự anh minh của một quốc vương.

Quốc vương muốn mọi việc đều được đưa ra ánh sáng, vì cũng có lẽ vị Nam tước ấy bị những kẻ ganh ghét tài năng hay trí thông minh mà đặt điều nói xấu.

Quốc vương vốn rất hiếu tính nết các thần tử của mình. Có một số đông rất hẹp lượng, vừa thấy ai được một chút lợi lộc gì của Thượng đế là thù ghét ngay, và lòng ganh ghét ấy thường biểu lộ ra bằng những hành động công kích rõ ràng.

Vì lợi ích của quốc gia, vì uy tín của Sư Tử và cũng vì tiền đồ của bản thân đương sự, Sư Tử nhất định sẽ xét xử rất công bình.

Sư vương và Vương Phi mặc triều phục ngồi dưới một gốc cây đại thụ rất oai

nghiêm. Quan giám tế Sơn Dương ghi chép tên bách thú đến châu. Từ các võ tướng như Hổ, Báo, Tượng, Mãng Xà, Gấu, Sói cho đến các văn quan như Hươu, Nai, Lạc Đà, Ngựa, Khỉ, Cừu, Mèo, Chó, Trâu, các giống chim cũng đều đến đông đủ.

Sơn Dương ghi tên xong, thấy thiếu Rơne và Gà Trống. Gà chắc đến chậm hay đi lạc hướng, còn vấn đề Rơne có vẻ nghiêm trọng hơn nhiều.

Bá quan nhao nhao lên thăm thì chuyện vắng mặt, ai cũng nghĩ chắc Rơne sợ nên trốn chẳng. Nếu Rơne đến có lẽ không ai muốn sinh sự, nhưng bây giờ Rơne vắng mặt, tình hình khác hẳn.

Sau khi Sư vương đọc diễn văn khai mạc và nhận những lời chúc tụng của Chư hầu và Bá quan xong, truyền lệnh bắt đầu xử kiện. Trước hết Ngài cho mời Nam tước Rơne nhưng Sơn Dương tuyên bố Rơne vắng mặt.

Sói hùng hổ đứng lên trước nhất xin kiện Rơne :

- Tâu Đại vương, Rơne không dám đến vì sợ uy của Đại vương. Rơne biết nếu tất cả những hành vi bội tín phản trắc của hắn bị Đại vương xét đến không thoát khỏi tội chết nên đã trốn rồi. Nhưng dù sao thần cũng xin Đại vương trị tội Rơne thật nặng để làm gương cho kẻ khác.

Nhiều tiếng ồn ào cùng một lúc:

- Xin xử tội Rơne, xin xử tội Rơne.

Sói kể tiếp:

- Rơne đã dùng rất nhiều mưu kế hiểm ác để hại thần, bắt buộc thần phải tham gia những hoạt động rất nguy hiểm mà mục đích chỉ có lợi cho một mình Rơne thôi.

Ví dụ như câu cá, Rơne dụ thần đến một cái hồ đã kết băng, vục đánh chuông trong nhà thờ, vục vào hầm nhà phú hộ, vục “lên thiên đường” ở dưới giếng v. v. v. vụ nào cũng làm thần chết đi sống lại cả, đã thế hắn tưởng thần chết rồi nên đến nhà trêu ghẹo vợ thần.

Sói kể đến đây bị Lợn Lòi chặn lại. Lợn Lòi vốn là cháu bên ngoại của Rone nên có lòng biện hộ giúp đỡ cho bà con, Lợn Lòi nói:

- Người vắng mặt không thể tự phân trần, nên tha hồ ai muốn kiện cáo gì cũng được, như thế không công bằng tí nào. Chẳng hạn như anh chỉ nói xấu Rone sao anh không nghĩ những vụ anh đã báo thù được Rone . Chẳng hạn như vụ anh ăn cắp cá của Rone chỉ để lại một cái đầu, lại còn vụ . . .

Có nhiều tiếng ồn ào che lấp cả tiếng Lợn Lòi. Chó xông ra nói rất uất ức:

- Tôi xin đứng về phe anh Sói . tôi xin kể vụ ăn cướp dôi . . .

Mèo nghiêm trang bước ra ve vẩy đuôi thỏ thẻ:

- Thừa bá quan, em xin thanh minh rằng em không hề muốn bênh vực Rone tí nào hết. Trái lại em còn muốn kiện thêm anh ấy, những vụ anh ấy bắt nạt em nhiều lắm cơ! Nhưng riêng vụ dôi này em thấy anh Chó kiện vô lý. Tâu Đại vương, sự thực như thế này: dôi để trên nóc tủ, anh Chó bị xích cột ở cổ đang gục đầu vào móng khóa, vậy thì đáng kiện ở chỗ nào!

Chó cãi:

- Dôi ấy phần của tôi.

Mèo ưỡn ẹo, mỉm cười rất tình tứ, mắt chớp chớp có vẻ mơ mộng hồi tưởng:

- Tâu Đại vương, thiếp xin kể rõ hôm ấy khúc dôi tình cờ rơi xuống trước mặt Rone , anh ấy tưởng là của trên trời rơi xuống bèn nhặt lấy và chạy. Vả lại chẳng trên khúc dôi không hề có ký tên hay đóng dấu nói rằng “ dôi này của Chó, cấm ăn” cơ mà! Chồng của thiếp phải chạy đuổi theo Rone mãi, và cũng dùng hết mưu kế mới đoạt được. “ Cờ đến tay ai người ấy phát”. Chồng thần thiếp chiếm được khúc dôi ấy không lẽ còn ăn lầm nữa hay sao?

Hải Ly đĩnh đạc bước ra nói:

- Về nhân cách của Rone thì không cần phải nói nhiều, trong triều ngoài quận

ai cũng thừa biết rồi. Theo Rone , dù ngai vàng của Đại vương có đổ, dù bá quan có mất hết cả công danh phú quý hăn cũng chẳng động tâm, miễn hăn có một con gà béo để chén là được.

Cách đây mấy hôm, thần bắt gặp hăn đang đội lốt thầy giáo dạy Thỏ hát Thánh thi, bỗng nhiên vồ lấy Thỏ định bóp chết, may gặp thần nên Thỏ mới thoát nạn. Xin Đại vương nghiêm trị Rone , kéo sau này những kẻ yêu hòa bình công đạo chân chánh, sẽ chê cười pháp luật của Triều đình bất công, dung túng quan lại làm xằng.

Sói cướp lời:

· Tính nết Rone không thể nào giáo hóa được, xin Đại vương xử tử để tuyệt trừ hậu hoạn.

Lợn Lòi biết dù nói cũng chẳng ai tin mình nhưng hăn vẫn cố bênh vực:

· Tâu Đại vương, thần tưởng rằng nếu hôm nay Rone cũng có mặt tại đây, cũng được ân sủng của Đại vương như tất cả bá quan chắc sẽ không có ai nói chạm đến danh dự của Nam tước. Nhưng tiếc vì Rone vắng mặt nên không thể tự biện hộ cho mình. Từ nãy đến giờ thần chỉ nghe mọi người nói xấu Rone mà không hề có ai kể chuyện rui của Rone . Xin Đại vương cho phép thần được nhắc lại một trong muôn ngàn chuyện: một hôm Rone trông thấy nhà nọ mới quay xong một con lợn sữa treo bên cửa sổ. Rone không muốn ăn một mình bèn rủ Sói cùng đi, và hẹn nhau có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, có thịt quay cùng ăn . . .

· Rone phải khó nhọc mãi mới nhảy được qua cửa sổ lấy con lợn sữa ném ra ngoài cho Sói tiếp. Chẳng may lúc ấy bị một đàn chó xô ra đuổi theo. Rone bị thương nặng nhưng vẫn cố yểm hộ cho Sói chạy. Đến lúc Rone tìm Sói để chia phần thịt, Sói bảo rằng:” Cậu để dành cho cháu phần ngon nhất, cháu xem béo biết bao nhiêu! Cháu ăn đi, mà phải ăn thông thả mới thấm thía cái vị ngon lành của nó”. Sói nói xong đưa cho Rone cái móc dùng móc lợn để treo. Rone tuy tức giận nhưng vốn đại lượng nên chẳng nói gì, cũng không oán giận Sói một chút nào. Thần xin nói rằng Rone chịu nước lép với Sói cả trăm lần, nhưng nếu Đại vương không tin xin hạ chiếu triệu Nam tước Rone đến sẽ biết rõ hư thực.

Lại còn chuyện Sói thừa Rone trêu ghẹo vợ Sói cũng vô lý. Sự thực “ Bụt trên tòa gà nào dám mổ mắt”. Nếu chỉ là lời vu oan đó là một chuyện oan, còn nếu thực có chuyện gì xảy ra, thì đó là do hai bên đồng ý. Đáng lẽ Sói nên về nhà đóng cửa dạy vợ mới phải, còn thừa kiện làm gì? Hay nếu Tử tước Sói và phu nhân không yêu nhau nữa thì tại sao lại không xa nhau, còn sống chung làm gì để mà “ đồng sàng dị mộng”, ngày đêm cứ cầu nguyện cho đối phương chóng chết yếu cho rồi, cứ đọc kinh cầu hồn cầu siêu cho nhau lúc còn sống sờ sờ . . .

Về chuyện Rone dạy cho Thỏ hát thánh thi cũng thế, làm một phụ huynh phải lo rèn luyện tánh nết của con em, nếu học sinh ngỗ nghịch mà thầy không trách phạt, sau này đứa trẻ lớn lên thành ra quân “ đại nghịch bất đạo” thì lỗi ấy sẽ về ai.

Từ ngày Đại vương đăng vị, truyền chỉ áp dụng mọi cải cách duy tân, cấm tiệt những sự tàn sát, Rone đã cải tà qui chánh, hành vi hoàn toàn biến đổi khác xưa. Hiện nay Nam tước mỗi ngày chỉ ăn một lần và không sát sinh nữa. Cả đến dinh thự huy hoàng tráng lệ của mình cũng không ở, vào một Tu viện ngày ngày tụng kinh rất thành kính.

Lợn lòi đang nói bỗng im bặt. Và cả triều đình đều chú ý nhìn một đoàn gà rất kỳ quái đang đi đến. Dẫn đầu là một con Gà Trống, hình như bị thương nặng vì phải có hai con gà cồ xóc nách mới bước được. kể đến bốn con gà đá khiêng một cái cáng kết bằng dây leo. Trong cáng một con gà mái đã chết cứng nằm co và được phủ lá đầy mình. Theo sau là một đàn gà mái và gà con vừa đi vừa khóc.

Cảnh tượng thật thê thảm làm ai cũng cảm động nín thở chờ đợi.

Gà trống đến trước Sư vương tung hô vạn tuế xong nói:

· Tâu Đại vương, thần xin đại vương xử một vụ mưu sát rất thảm khốc. Thần và gia tộc đang sống thanh bình trong một khu vườn rộng rãi và đầy đủ lương thực. Đây là mộ Gà mái già, mộ để trứng nhiều nổi tiếng khắp vùng, ngoài ra lại còn có tài biết đoán điềm giải mộng rất linh ứng. Riêng gia đình thần có mười bốn đứa con trai chưa có đôi bạn. Tất cả gia tộc của thần đều sống

chung rất bình yên hạnh phúc, bỗng nhiên một hôm tên phản bội ấy dùng danh nghĩa của Đại vương . . .

Sư Tử tức giận gầm lên:

- Quân lớn mật dám dùng danh nghĩa của ta . . .
- Tâu Đại vương, hăn ta nhân danh Đại vương, đem lời dụ hòa bình của Đại vương đến cho thần xem. Thần thấy quả thực có dấu Ngọc ấn của đại vương nên tin lời hăn, đem cả gia tộc ra khỏi vườn hoa dạo chơi.

Ban đầu hăn ta làm bộ đọc kinh rất nghiêm trang, và hăn chỉ nói những lời đạo đức. Nhưng một lúc sau hăn làm cho gia đình thần một phút tan hoang, số chết và bị thương không kể sao cho xiết. Đây là thi thể mục Mái Cả, may có đàn chó giải vây nên hăn mới bỏ lại, nếu không thì cũng vào bụng hăn rồi.

Gà dờ lá lên để Sư vương trông thấy mục Mái Cả. Vương Phi mắt rơm rớm lệ. Cả triều đình đều cảm động thẳm thì bàn tán như ong kêu.

Gà trống tha thiết:

- Xin đại vương nghiêm trị tên sát thủ

Bá quan cùng hô:

- Xin đại vương xử tử tên sát thủ. Giết thú thường mạng.

Chương 10

25 - Lễ An Táng

Sơn dương đem La Bàn đi tìm long mạch mãi mới chọn được một huyệt rất tốt. Theo phép địa lý nói rằng chôn vào huyệt này mà sẽ phát con cháu . . . đẻ như . . . gà đẻ.

Huyệt đào rất sâu, bên dưới lót toàn cỏ non mềm dịu, chung quanh mình Gà cũng bọc toàn lá non. Nhà đại văn hào Sốc được lệnh phải làm một bài văn tế ca tụng những đức tính quý hóa của Gà Mái. Sốc thấy Quốc Vương trao cho hẳn trách nhiệm nặng nề quá, sợ toát cả mồ hôi. Xưa nay tuy Sốc nổi tiếng “đại văn hào” “thực, nhưng lúc còn đi du học, văn chương của hẳn chỉ chuyên dùng để viết thư xin tiền cha mẹ.

Đến lúc về nhà thỉnh thoảng hẳn cũng có viết lách lăng nhăng, nhưng chỉ chuyên môn viết loại văn “ Báo hi”, “ Ai tín”, hay “ Bá cáo việc riêng”, “ Minh tạ lương y” chi loại mà thôi. Phần nhiều người ta chỉ nhờ hẳn viết loại ấy và trả tiền nhuận bút rất hậu, vả lại công việc cũng dễ dàng, mẫu “ văn chương” đã có sẵn chỉ thay đổi tên họ và ngày tháng của “ tang gia” “ đương sự” hay “ đôi trẻ” gì đó là xong, ăn tiền ngon lành và dễ như ăn ổi . Lâu nay hẳn vẫn sống bằng ngòi bút và cái chức “ đại văn hào” của mình một cách phong lưu như thế nên thấy đời sao mà đẹp lạ lùng, miễn là thiên hạ cứ cần phải nhờ hẳn viết những tấm thiệp “ báo hi”, “ ai tín” ấy là hẳn còn phong lưu sung sướng.

Kể từ lúc Quốc vương Sư Tử lên cầm quyền hẳn bắt đầu cảm thấy mình hơi thiếu chữ. Mỗi khi Quốc vương bảo viết bài văn nào là như rằng hẳn không tìm thấy những chữ cần dùng thích hợp. Hôm nay cũng thế, Sốc lật tất cả những sách báo cũ, giấy nợ, thư tình, giấy cầm đồ v. . . v. . . tung cả lên để tìm, hy vọng có bài nào hơi giống giống một chút chép đại ra dùng tạm. Đến lúc đọc đến mấy con gà con cứ khóc bù lu bù loa tướng lên thì chẳng còn ai nghe thấy gì nữa. Nhưng khổ một cái tìm mãi chẳng có bài nào hơi giống, hay văn tế người khác cũng không có để hẳn có thể “ phỏng” hay “ lược” hay “ sao lục” cho đỡ khổ.

Sau cùng Sốc nhớ lại lúc còn bé có đi xem đưa đám một danh nhân, hẳn có nghe lồm bồm người ta đọc văn tế, cái gì mà “ hồi ôi” “ than ôi” rồi “ nhớ

linh xưa” rồi “ô hô” “ ai tai” gì lung tung cả lên. Hấn bèn căn bút nghĩ ngợi và viết đại một bài để nộp. Điều hấn khổ tâm nhất là Quốc vương nhất định đứng chủ tế cho được lòng bách thú, nếu không, dù hấn có đưa bài hát “ Mong anh khóa” ra đọc cũng không ai biết .

Sóc cổ sắp ngang, sắp dọc, xoay bên tả, xoay bên hữu tất cả mấy cái chữ “ hồi ôi”, “ nhớ linh xưa” ấy, góp với những đức tính của mụ Gà Mái hấn vừa điều tra viết mãi mới được mấy dòng :

Văn tế Gà Mái

Hồi ôi! Hồi ôi! Hồi ôi!
Gà Mái! Gà Mái! Gà Mái !
Nhớ linh xưa,
Đoán mộng như thần
Lại biết tinh nghề toán bói
Thời oanh liệt, trong một năm đẻ trứng hơn ba trăm
Từng độc chiếm giải “ quán quân sinh sản”
Buổi tang thương, chỉ mấy phút, chết con hàng nửa tá
Được tứ ban câu “ Kê đức khả phong”
Than ôi!
Từ nay . .
Lấy ai dạy trẻ viết ngoài vườn
Hết kẻ ấp con nằm trong ổ
Bọn “gà bồi” chẳng được dạy răn
Việc “ tục tác” thôi đành bỏ dở
Hồi ôi !
Hồn có linh thiêng
Xin chứng dám
Vài hạt gạo
Một nắm cỏ
Lễ đơn sơ nhưng chan chứa lòng thành
Mai đây dù chẳng hiển linh
Cũng phải nhớ về phù hộ

Lễ hạ huyết cử hành rất long trọng, Sư vương nói mấy lời chia buồn với tang gia, không quên nhấn mạnh rằng: “ Kê phu nhân chết như vườn

Thượng Uyển mất một đóa hoa xinh đẹp nhất” Vương Phi tuyên bố: “Kê phu nhân là một Nữ Anh hùng của dân tộc, suốt đời đã tranh đấu cho nữ quyền . . v. v.”

Lừa tán dương: “Kê phu nhân là người mẹ kiêu mẫu”. Điều này ai cũng có thể chấp nhận được. Đến lúc Chuột nhắt dám quả quyết rằng: “Kê phu nhân suốt đời đã tận tụy hy sinh cho tổ quốc và giống nòi, mặc dầu Bà mất đi nhưng tinh thần tranh đấu kiên cường vẫn còn tồn tại mãi với non sông “ thì ai cũng thấy là hơi . . . lạc đề!

Nhưng thôi, đời ai chẳng có một lần chết, nhằm nhò gì ba cái lật vật cho đẹp lòng nhau ấy. May rủi cả, nếu biết chết cho đúng lúc, đúng kiểu thì lắm khi cũng thu hoạch được khá nhiều lời chúc tụng vui vẻ cả làng. Đối với một kẻ “ tài hoa bạc mệnh” như mẹ Gà mái thì chỉ nên thương chứ không nên ganh ghét. Đọc diễn văn xong, Sư vương vừa đói vừa mệt. Trở về chưa đến nhà đã kêu đói âm lên, bảo Vương phi phải làm ngay món ăn tẩm bổ: một tá trứng gà tươi chiên ộp lết với nấm Linh chi để khai vị. Món chính là 6 con gà tơ chưng cách thủy với Hà thủ ô và Kỳ tử. Đáng lẽ ngày thường thì món gà luộc chấm với tiêu muối chanh hành rau răm cũng ngon tuyệt vời rồi, nhưng nay gà Mái mẹ đã được phong: “Nhất phẩm Kê phu nhân” thì con cháu cũng có phần thơm lây. Phải nấu ăn cách nào cho xứng với chức tước và danh dự của chúng nó.

Lễ an táng hoàn tất, tấm bia trên có khắc mấy chữ “ Kê phu nhân chi mộ” cũng đã dựng xong, bá quan ai về nhà nấy yên nghỉ, chỉ có một mình Thỏ xin tình nguyện ở lại canh mộ cùng với tang gia. Sáng hôm sau Thỏ thức dậy rất ngạc nhiên và mừng rỡ thấy bệnh nhát gan kinh niên gia truyền của hãn đã khỏi hãn. Tin này loan ra rất chóng, chẳng mấy chốc tất cả triều đình đều biết. Chó nhà đến mách với chó Sói, và Sói cũng muốn đến nằm bên mộ để may ra khỏi bệnh ngu đần.

Sói mời Sóc, Khỉ và một số đông các quan văn võ cao cấp cùng đến làm lễ mở cửa mả. Cả bọn nằm xuống bên cạnh mộ, một lúc sau Sói đứng dậy và tuyên bố bệnh ù tai kinh niên của hãn đã khỏi hãn, còn bệnh ngu đần không nghe nhắc đến.

Sóc kêu lên một cách thành kính:

- Thật là thánh tích!

Sói thêm:

- Như thế nghĩa là Rơne đã hại một Nữ thánh của chúng ta!

Lợn Lòi đi ngang qua nghe thấy lắc đầu thờ dài:

- Tội nghiệp cậu Rơne , phen này có chạy đằng trời!

26 - Sứ Giả Gấu

Gấu tuân lệnh quốc vương không nài gian lao, khổ sở đi triệu Rơne .
Hắn phải vượt qua rất nhiều đèo núi, đồng vắng mới đến được nơi Rơne ở.

Từ hôm rời Tu viện về, Rơne cùng hai con sửa sang lại hang hầm rất kiên cố, ngoài ra hắn lại còn làm thêm nhiều cửa bí mật, hang giả để đánh lừa mọi người, Gấu phải vất vả mãi mới đến được “ Đại bản doanh” của Rơne .

Rơne vừa ăn xong một con gà ướp và đang sửa soạn ngủ trưa. Vợ Rơne vừa dọn dẹp nhà cửa vừa trông nom các con không cho chúng làm ồn ã sợ phá giấc ngủ của chồng.

Trong nhà vừa mát vừa yên tĩnh lại vừa đầy đủ tiện nghi rất dễ chịu.
Rơne đang mơ màng sắp ngủ say bỗng nghe tiếng đập cửa một cách cấp tốc.

Gấu đã đến trước cửa, và trong khi chờ đợi hắn suy nghĩ không biết nên làm thế nào để bắt Rơne . Nên dùng võ lực phá cửa trời gô hắn lại giải đi như một tên phạm nhân, hay là nên lễ phép đưa chiếu chỉ của Quốc Vương triệu Nam tước Rơne ? Thực khó nghĩ! Trong khi ấy Gấu bỗng chú ý nhìn cánh cửa bé tí tẹo nhưng kiên cố vô cùng và hắn thấy khỏi cần suy nghĩ gì nữa. Ngoài cách rất lễ phép với Rơne ra không còn

có cách gì hơn.

Gấu cất tiếng gọi lớn:

- Nam tước Rơne ơi! Có sứ giả của Quốc vương đến. Xin anh ra nhận chiếu chỉ. Quốc vương mời anh đi dự hội nghị tối khẩn. Trong triều đình nhiều kẻ dèm pha anh lắm. Anh không tự đến mình oan không được!

Ngay từ lúc đầu Rơne đã đoán biết tình hình thế nào cũng có ngày hôm nay. Thấy Gấu đến một mình hăn không sợ có sự xung đột. Rơne đã chuẩn bị sẵn sàng mọi cách đối phó nên lễ phép trả lời:

- Xin kính chào anh Gấu. Tôi đang tụng kinh không thể ra đón anh vào ngay được, xin anh tha lỗi. Đường xá xa xôi thế anh cũng chịu khó đến thật quý hóa quá. Lúc nào tôi cũng hoan nghênh anh đến chơi, nhưng lần này tại sao Quốc vương không phái ai lại phái anh tuổi tác thế đi đường xa có khổ thân không? Nhưng dù sao anh đến là một điều vinh dự cho tôi. Tôi sẽ theo anh về kinh ngay mặc dầu hôm nay tôi đang ốm nặng!

Gấu hỏi lại:

- Anh ốm bệnh gì thế?

- Nào có bệnh gì đâu! Chỉ tại ăn nhảm. Nhưng thôi trước hết tôi phải cảm tạ anh. Quốc vương thật có lòng quý mến tôi mới sai một Đại thần quan trọng như anh đến thăm.

Gấu không biết trả lời thế nào. Trong lòng hăn tuy thích lắm nhưng quốc vương đã dặn phải đề phòng những lời đường mật của Rơne , nên không dám trả lời sợ bị lừa.

Rơne đã dậy nhưng không mở ngay cửa chính. Rơne đi vòng quanh ra cửa hông và đứng ngay sau lưng Gấu làm Gấu giật mình kinh hãi tưởng có thích khách.

Rơne bảo Gấu:

- Nào, bây giờ chúng ta lên đường. Quả thực tôi vẫn còn ốm nhưng để anh đợi lâu không tiện, vả lại được đi cùng anh tôi rất hân hạnh.

Gấu lễ phép hỏi:

- Anh ăn gì đến nổi sinh bệnh thế?

- Cũng tại cái ổ mật của mấy con ong dịch vật hại tôi mới ra nông nổi thế này!

Gấu ngạc nhiên và mừng rỡ:

- Mật ong?

- Vâng, tôi không biết tại sao trên đời lại có người thích món ấy được! Còn tôi, lần sau đói meo cũng đành chịu, ăn mật vào rồi lại sống dở chết dở.

Gấu nghe nói đến mật đã thấy thèm, liếm môi mãi:

- Mật ong là một món ngon nhất thế gian. Tôi có thể trả bất cứ giá nào để có được mật ong. À, anh làm thế nào kiếm ra được?

Rơne thản nhiên:

- Tôi muốn bao nhiêu mà chẳng có! Tuy thế nhưng bây giờ các vàng tôi cũng không dám ăn nữa!

- Sao anh nói đại thế không sợ mang tội với trời. Mật ong là món ngon nhất, quý nhất, bổ nhất thế gian. Tôi thích điên luôn nữa là khác. Anh có thể cho tôi biết ở đâu có mật không? Anh cứ tin ở tôi. Tôi là người bạn tốt nhất trên đời của anh. Nếu anh cần gì cứ nói một tiếng tôi sẽ hết sức giúp anh. Trời! Mật ong!

Rơne giả vờ không tin:

- Anh đùa đấy à?

- Tôi nói thật. Thề có mặt trăng làm chứng.

- Nếu anh thích thật, tôi xin mời anh một bữa no say. Cách đây không xa, ngay dưới chân núi có một nhà nuôi rất nhiều ong mật.

Gấu thềm quá dục:

- Thế chúng ta đi ngay đi.

Rơne vờ ngần ngại:

- Nhưng còn mệnh lệnh của Quốc vương?

- Anh đừng lo tôi sẽ giúp anh. Bọn chúng nó kiện nhưng chẳng có chứng cứ gì cả. Tôi sẽ đứng về phía anh mà? Nhưng, ở đâu có mật?

- Tôi xin đưa anh đi ngay bây giờ. Mặc dầu tôi còn yếu lắm nhưng cũng cố gắng để anh thấy lòng thành của tôi đối với anh. Bọn bè tôi nhiều lắm nhưng xưa nay tôi chỉ quý mến, kính trọng một mình anh thôi. Hôm nào vào kinh xin anh nhớ giữ lời hứa bên vực tôi, chống lại cho bọn chúng nó không làm gì được tôi, thì anh muốn bao nhiêu mật cũng có.

Điều kiện thỏa thuận xong, Rơne dẫn Gấu đến nhà một tiểu phu hãn vẫn từng phá khuấy xưa nay. Trong vườn bác ta đầy gỗ ngã sẵn để sửa soạn dẫn ra đi bán. Có một khúc cây bác tiểu đã chẻ hai nhưng còn dính liền với nhau một đầu: bác ta chèn vào một mảnh gỗ cho hở để ngày mai tiếp tục công việc.

Rơne chỉ khúc cây ấy bảo Gấu:

- Trong bụng cây này có rất nhiều mật ong. Anh chui đầu vào càng sâu càng tốt. Nhưng tôi khuyên anh đừng ăn tham quá kéo lại ốm như tôi thì phiền lắm.

Gấu trả lời:

- Anh tưởng tôi tham lam lắm sao. Tôi là người có điều độ và lúc nào cũng tự biết kiềm chế mình.

Gấu nói xong chui cả đầu lẫn hai chân trước vào bụng cây. Rơne vội vàng dùng

hết sức lực rút mảnh gỗ chèn ra. Và như thế cây bèn cặp lại với nhau, cặp cả đầu lẫn chân Gấu thật chặt. Gấu đau quá vừa kêu la vừa chửi rủa, hai chân trước hấn vùng vẩy lẫn lộn dùng dùng làm bác tiểu phu nghe tiếng vác búa chạy đến.

Rơne nói mĩa Gấu:

- Anh Gấu, mật ngọt đấy chứ! Kìa bác tiểu phu đã ra rồi đấy. Anh ăn no rồi bác ấy sẽ mời anh uống rượu.

Rơne nói xong chạy mất.

Bác tiểu thấy Gấu bị cặp chặt không chạy được bèn về nhà gọi thêm người đến. Cả bác gác nhà thờ, Giáo sĩ và bà bếp cũng chạy ra xem. Gấu thấy mọi người cùng đổ xô đến càng hoảng sợ cố hết sức vùng vẩy rút được đầu ra ngoài nhưng bị trầy trượt rất nặng. Hai chân hấn vẫn còn bị cặp, cuối cùng cũng rút ra được chỉ phải tuột hết cả da tay và móng. Máu chảy nhiều làm hấn đau quá lê chân chạy không nổi. Mọi người cùng vác gậy gộc bổ vào đầu vào mình hấn như mưa. Gấu lẫn lộn kêu la một chốc bỗng vùng dậy đâm bổ vào đám đàn bà đứng xem cạnh đấy. Bọn họ sợ hãi xô nhau chạy, bà bếp của nhà thờ trượt chân ngã xuống sông. Giáo sĩ thấy vậy gọi:

- Có người ngã xuống sông. Ai cứu được xin tặng một vò rượu nếp.

Nghe nói có rượu ai nấy cùng quay về phía sông. Gấu nhờ lúc ấy cũng nhảy xuống sông. Hấn định chết dưới nước còn hơn để bọn người kia bắt được sẽ làm thịt hấn, ướp muối nướng chả, còn khổ hơn nhiều. Nhưng Gấu may mắn bám được vào một mảnh ván và cứ theo giòng nước trôi xuôi mãi.

Bác tiều phu thấy mất Gấu phàn nàn:

- Thôi thế là phúc bảy mươi đời nhà nó, lại thoát mất! Cũng chỉ tại các bà cả! Giá các bà đừng có lằng quằng cứ ở yên trong nhà có phải được ăn thịt Gấu không! Các bà đòi đến giúp kỳ thực chỉ làm vướng chân vướng cẳng người ta, chạy nhốn nháo, la chí chóa thế là giúp đấy! Lần sau con lạy các bà cứ ở nhà hưởng phúc cho con nhờ!

Có người trông thấy một cái tai Gấu còn bị kẹt trong khúc cây bảo:

- Thế nào Gấu cũng còn đến thăm chúng ta. Ông ấy bỏ quên cái tai không kịp lấy đi.

Cả bọn cùng cười ồ lên kéo nhau ra về.

Gấu bám chặt mảnh ván trôi theo giòng nước. Trong lòng hăn rất uất ức, vừa oán giận loài người ác độc, vừa oán giận Rơne ám hại.

Còn Rơne , sau khi rời Gấu, đi quanh ra sau vườn bắt được con gà mang xuống bờ sông ăn. Lúc ăn xong hăn vừa uống nước nghĩ thầm:

- Thôi thế thoát cái ông Sứ giả của Triều đình! Giờ này chắc ông ta đã “tiêu diêu miền cực lạc” rồi! Quốc vương sẽ không bao giờ gặp lại quan Tiền phong Gấu, sẽ quên câu chuyện này. Thế là ta lại có thể ăn no ngủ kỹ!

Rơne nhìn ra giòng sông và ngạc nhiên thấy Gấu đang trôi dần đến. Rơne chửi thầm:

- Lão tiều thực là đồ vô dụng! Lễ vật ta đã đem đến tận nhà cũng không biết thu! Cả một con Gấu to béo thơm tho đến như thế ăn suốt cả một mùa đông cũng không hết, lại còn chê? Nhà giàu thềm rỏ dãi còn không có ăn, lão tiều không lẽ lại không thềm thịt Gấu?

Hăn cất tiếng gọi to:

- Kìa anh Gấu! Anh ăn xong rồi đấy à?

Gấu không trả lời hăn. Rơne nói tiếp:

- Anh có quên gì ở nhà bác tiều không? Tôi có quen bác ta để tôi nhắn gởi trả lại cho anh. Ai cắt tóc cho anh mà vụng quá, xén cả tai của người ta đi thế kia! À này, nếu lần sau anh cũng trả giá như thế này, thì bao nhiêu mật cũng có!

Rơne thực mất dạy. Đã hại người ta đến như thế kia vẫn còn chưa tha!

Gấu theo mảnh ván trôi xuôi theo giòng nước. Hăn ngâm mình dưới nước mát cho bớt đau. Đến một chỗ cạn hăn leo lên bờ cố lê thân xác về kinh đô.

Chương 11.

27 - Sứ Giả Mèo

Quốc vương Sư Tử phái Gấu làm sứ giả đi triệu Rone nhưng mãi không thấy về trong lòng rất lo ngại. Cách mấy hôm sau, một hôm quốc vương đang họp các quan bàn tán không biết có nên phái thêm ai đi đón Gấu không bỗng nghe tiếng huyền náo ngoài sân. Quốc vương chắc Gấu về, bèn lấy dáng điệu rất uy nghi bước đến ngồi bên cạnh Vương phi để Gấu và Rone triều kiến.

Quả nhiên Gấu đã về thực, nhưng về một mình với thân hình đầy thương tích, bùn đất lấm lem làm ai trông thấy cũng động lòng thương hại.

Quốc vương ái ngại hỏi:

- Khanh là Gấu đấy phải không? Tại sao khanh bị thương nặng như vậy? Thiếu chút nữa ta không nhận ra khanh.

Gấu quỳ xuống chân quốc vương khóc đáp:

- Thần đã tưởng chết không còn được gặp Đại vương! Rone hại thần suýt chết. Thần phải trải qua rất nhiều gian khổ mới về được đến đây.

Sư vương giận dữ:

- Gấu là quý tộc, là Đại thần, lại là Sứ giả của ta, Rone dám hại Gấu như thế còn xem ta ra gì nữa! Ta sẽ báo thù cho khanh. Tội Rone chồng chất đã đầy nay lại còn thêm một tội mới này nữa! Thôi khanh đi tìm bà lang Chuột rừng may ra có thuốc lá cho khanh, chỉ trong vài hôm sẽ lành. Trong những hôm khanh dưỡng bệnh, lương thực sẽ do ban tiếp tế của Hoàng gia cung cấp.

Lúc Gấu đi tìm bà Lang, Quốc vương triệu tập một hội nghị tối khẩn để giải quyết vụ Rone kháng chiếu, hại Sứ.

- Chư khanh hãy nghĩ kỹ xem có thể phái ai đi bắt Rone . Lần này ta phải tìm một kẻ vừa khỏe mạnh vừa anh hùng mới có thể bắt Rone tuân lệnh được.

Sơn Dương lên tiếng:

- Tâu Quốc vương, theo thiên ý của thần, thông minh lanh lợi là điều cần nhất. Nếu chỉ muốn đấu võ nghệ với Rone là một điều quá dễ, nhưng tìm một kẻ mưu trí, xảo quyệt hơn hẳn thực trên thế gian này không biết tìm đâu!

Có tiếng nói to:

- Thần xin tiến cử Mèo.

Mèo nhận ra ngay đấy là tiếng Chó.

Sư vương đồng ý với Chó bảo:

- Mèo đi việc này rất thích hợp. Mèo mới thực là một kẻ xứng tay trong cuộc đấu trí khôn và tài xảo quyệt với Rone . Ta chấp nhận lời đề nghị.

Mèo thông thả bước ra sân, đi qua đi lại mấy vòng biểu diễn cái thân thể bé nhỏ một cách đáng thương của mình và nói:

- Không phải thần sợ chết hay tránh việc, chuyện thành bại, lợi hại xưa nay thần không kể đến bao giờ. Nhưng hôm nay phụng mạng đi sứ việc này, thần sợ kết quả không như ý muốn. Biết trước sẽ thất bại mà vẫn làm, không phải là anh hùng mà chỉ là liều mạng một cách ngu ngốc. Sứ giả Gấu anh hùng vô địch còn bị Rone hại, thần thân thể bé nhỏ ốm yếu như thế này, có đi cũng chỉ phụ lòng tin cậy của Đại vương mà thôi.

Mèo nói xong co đầu rút cổ làm ra dáng bộ thiếu não vô cùng.

Sư vương bảo:

- Khanh đừng sợ, nhân tài không thể cân thân thể mà đánh giá được. Người bé nhỏ nhưng thông minh còn hơn to xác mà ngu dốt. Thân thể khanh tuy gầy ốm nhưng khôn ngoan nhanh nhẹn ít ai sánh được. Ta tin khanh đấu trí với Rone thế nào cũng thành công. Vì ngoài trí thông minh ra, khanh lại còn tài xảo quyệt, thế nào khanh cũng đối phó được với Rone . Khanh bảo hẳn nếu để ta triệu đến ba lần thì toàn gia tộc dòng giống của hẳn sẽ bị tàn sát .

Mèo thấy không thể từ chối được bèn miễn cưỡng nhận lời lên đường.

Mèo ra khỏi kinh thành bỗng trông thấy một con chim đang bay đến, Mèo vốn mê tín bèn cất tiếng gọi:

- Chào em Chim, hân hạnh được gặp em. Nhờ em bay sang bên phải tôi và bay thấp một chút.

Chim rất ngoan biết ngay là người ta muốn nhờ mình đem điềm may, liền bay thấp xuống, nhưng hăn luống cuống thế nào lạc mất hướng bay về bên tả. Mèo vừa lo vừa tức nhưng có sứ mệnh phải gắng gượng lên đường.

Lúc Mèo đến trước cổng nhà Rơne , Rơne đang hóng mát chơi đùa với hai con trước sân, giống như những gia đình lương thiện sau những giờ làm việc mệt nhọc, nghỉ ngơi chơi đùa với các con để đợi giờ cơm tối. Vợ Rơne đang nấu bếp, hai con chạy ra, chạy vào xin nếm, xin thử rồi rít cả lên. Mèo trông thấy cảnh gia đình hạnh phúc rất cảm động. Rơne không có vẻ gì là một kẻ phạm tội chọc trời khuấy nước cả. Hăn cũng có một cuộc sống gia đình hạnh phúc đầy tình cảm như ai. Mèo đứng chiêm ngưỡng cảnh hạnh phúc suýt nữa quên cả sứ mệnh.

Rơne chợt thấy Mèo đã vồn vã:

- Chào anh Mèo. Anh vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Lâu không thấy anh đến chơi, vợ chồng tôi nhớ quá đi mất! Ấy, các cháu vẫn thường hỏi thăm mãi sao không thấy chú Mèo lại thăm.

Mèo nghiêm trang nói:

- Anh Rơne , tôi vâng lệnh Quốc vương đến triệu anh. Anh phải về biện hộ kéo người ta đang kiện anh nhiều lắm, hôm qua anh Gấu cũng về đến rồi.

Rơne ngọt ngào trả lời:

- Ôi chào, anh Gấu ấy à! Anh ấy là một người thật thà nhất trên đời! Nếu không nhờ tôi can thiệp thì đã chết vì cái tính tham ăn rồi! Anh ta đến đây và bỗng dưng nổi cơn thêm mật, tôi khuyên bảo thế nào cũng không nghe, nhất

định mạo hiểm đi tìm mật cho bằng được. Anh Mèo ạ! Nói thực với anh, tôi không muốn đi với anh Gấu tí nào cả. Đi chung với người ngu bực cả mình! Mà anh ấy cũng chẳng thèm đợi tôi, cứ lẳng lặng trốn đi ăn mảnh một mình, anh ấy có thể nào là cũng vì không nghe tôi. Nhưng với anh thì khác, anh là người thông minh hiểm có trong triều, được đi chung với anh còn gì vinh hạnh cho bằng.

Mèo bảo:

- Thế chúng ta đi ngay nhé. Đêm nay nhân tiện có trăng, đường lại khô ráo dễ đi.

Rơne vờ ngạc nhiên:

- Đi ngay bây giờ? Anh không biết là đi đêm nguy hiểm lắm hay sao? Ở trong vùng này lưu manh rất nhiều. Ban ngày chào hỏi ân cần, đêm đến trái lại, chúng trở mặt không nhận bà con quen biết gì nữa! Theo ý tôi không nên đi vội anh ạ. Chúng ta hãy ăn cơm tối, nghỉ ngơi xong sáng mai lên đường cũng không muộn cơ mà!

À, nhưng tôi phải làm gì để thết anh nhỉ? Hôm nay được hân hạnh làm chủ nhân phải hết sức làm vui lòng khách mới được. Trong tất cả các bạn bè xa gần, anh là người tôi kính phục nhất. Anh không nhận xôi bữa cơm xoàng tôi sẽ buồn vô cùng. Và lại anh đi đường xa cũng đã mệt mỏi, nghỉ lại một đêm lấy sức mai đi anh nhé!

Mèo thấy Rơne nói câu nào cũng có lý cả nên nhận lời ở lại.

- Thế tôi ở lại tối nay anh có gì thết khách?

Rơne ngọt ngào:

- Tôi ăn chay lâu nay thấy trong người nhẹ nhàng khoan khoái lắm. Lúc nào trong nhà cũng có sẵn hoa quả rau cỏ. Toàn là những thứ rất nhiều sinh tố, lại dễ tiêu.

Mèo gạt đi:

- Thôi, tôi ghét hoa quả lắm. Không lẽ anh không có một con gà lớn gà bé nào hay sao!

- Không có gì cả anh ạ. Tôi có sát sinh nữa đâu!

- Vài con chuột cũng không có à? Thết khách gì mà keo kiệt đến thế?

Rơne giả vờ reo lên:

- À, tôi nhớ ra rồi. Cách đây không xa có một vựa lúa của bác Nông dân . Trong ấy nhiều chuột lắm, tôi vẫn nghe họ phàn nàn với nhau mãi không biết làm thế nào để bắt bớt. Bây giờ chúng ta đến đây may ra có cái hang nào thông vào được thì anh tha hồ chén.

Thực ra Rơne biết rõ vanh vách đường lối vào kho. Hắn đã đào sẵn một cái hang chờ dịp cần dùng. Còn hai cha con Nông dân giận hăn giết con Gà trống đầu đàn nên đã đặt sẵn một cái bẫy trong cửa hang để đợi hăn.

Rơne dắt Mèo đến kho, giả vờ tìm tòi một lúc gặp cửa hang vờ sung sướng bảo:

- Chà, anh may mắn quá! Đã có lối vào rồi. Anh cứ yên tâm xơi cho no, xong về nhà tôi ngủ.

- Hay là để tôi ở lại trong kho đêm nay vậy, khỏi phải phiền chị sửa soạn thêm giường chiếu chăn đệm.

- Không sao, nếu anh không ở lại mai chúng ta lên đường không tiện.

Mèo thấy có lý, vội vàng chui vào hang, và hăn thấy mình chui vào một sợi giây thòng lọng, càng vùng vẫy càng bị thắt chặt thêm.

Mèo bị ngạt kêu ầm ỹ. Cha con bác Nông dân tưởng Rơne mắc bẫy vội vàng vác dao chạy đến. Hăn thấy ngọn dao từ trên cao bổ xuống, mắt hăn hoa lên. Nhưng dao chỉ trúng sợi giây thòng lọng. Giây đứt Mèo kinh hãi xông đến cào vào tay bác Nông dân . Mèo tuy trốn thoát nhưng cũng bị rất nhiều thương tích và chột một mắt.

Lúc Mèo về được đến kinh, Sư vương tức giận thét ầm lên:

- Tội Rone đáng chết, không cần phải xem xét gì nữa! Có ai lấy được đầu Rone về đây ta sẽ trọng thưởng!

Lợn Lòi năn nỉ:

- Xin đại vương ơn cho đòi đủ ba lần, nếu ba lần Rone vẫn không đến, thần không dám kêu nài gì nữa!

- Ta chỉ sợ không có ai dám lãnh mạng ra đi. Và có đi cũng chỉ thân tàn ma dại trở về.

- Thần xin đi. Sanh tử thành bại là chuyện nhỏ, thần không nề hà.

- Thế ta giao cho khanh việc này. Nhưng khanh cũng phải giữ mình cẩn thận.

Chương 12.

28 - Rơne về kinh

Rơne lâu ngày không gặp Lợn Lòi nên không rõ lòng dạ người bạn tâm giao của mình ra sao. Lúc Rơne thấy Lợn Lòi từ xa đến, trước hết hắn đóng cửa lại vì sợ Lợn Lòi dùng sức mạnh áp đảo hắn trước khi hắn có thì giờ dùng quỷ kế.

Lợn Lòi hiểu ý nói rất ngọt ngào:

- Tôi đây chứ có phải ai xa lạ đâu! Có nhiều chuyện quan hệ lắm nên tôi phải thân hành đến đây thương lượng.

Rơne yên tâm mở cửa và hai người bắt tay rất vồn vã thân mật.

Rơne bảo:

- Chúng ta vào ăn cơm đã. Hôm nay có thịt gà hầm theo lối cổ truyền của tổ tiên để lại. Chúng ta chén đã rồi chuyện trò cũng không muộn.

Lợn Lòi định rủ đi ngay nhưng nghĩ lại, dù sao cũng phải ăn trước đã. Hơn nữa món gà hầm theo lối cổ truyền của giòng họ nhà Rơne không phải lúc nào cũng có dịp được thử.

Ăn xong đôi bạn tri kỷ ngồi dựa lưng vào ghế bành hút thuốc lá và bắt đầu câu chuyện.

Lợn Lòi nói trước:

- Anh là người thông minh lịch duyệt đã nổi tiếng, thế mà bỗng dưng kháng chiếu hại Sứ làm ai cũng ngạc nhiên. Mọi thú đang kiện anh tung cả lên. Anh nên về Kinh ngay lập tức. Lần này là lần tuyên triệu thứ ba, nếu anh không tuân lệnh, Đại vương sẽ tuyên bố tử tội, hạ lệnh khắp nơi chư hầu đem binh về vây trại, lúc ấy tài sản gia đình anh sẽ ra tro. Anh không thể thoát khỏi tay Đại vương, cũng không thể dùng võ lực kháng cự, thì nên về triều dùng mưu kế chống án. Anh là con người mưu trí đầy đủ, kế thoát thân biến hóa thiên hình vạn trạng, lo gì chẳng qua khỏi vụ này.

Rơne suy nghĩ một lúc trả lời:

- Anh nói cũng có lý. Tôi biết cả Triều đình văn võ đều ghét tôi vô cùng, nhưng lấy công tâm mà nói, biết bao nhiêu lần quốc gia hữu sự nếu không có tôi thì cũng khó qua khỏi được. Đại vương chắc cũng phải hiểu như thế. Các quan tả hữu tuy đông nhưng chỉ toàn một bọn giá áo túi cơm. Trong lúc tai nạn có hiến được kế nào thì cũng chỉ là kế ngu kế ngốc, chỉ tổ làm hỏng đại sự thêm thôi. Những lúc ấy việc gì cũng giao trách nhiệm cho tôi, mà không có việc gì là tôi làm không thành công. Cũng chỉ vì thế nên bọn chúng ganh ghét nhất định hại tôi cho kỳ được. Trước kia tôi nhất định không về, nhưng bây giờ thấy anh khuyên cũng có lý. Uy quyền của Đại vương rất lớn, không địch nổi thì đành phải tuân, chỉ còn nước tìm cách giảng hòa với bọn chúng vậy.

-

Việc đi của Rơne được quyết định xong. Lợn Lòi yên trí cũng không nói gì thêm về chuyện kinh đô nữa. Tối hôm ấy cả nhà chuyện trò rất vui vẻ. Rơne khoe với Lợn Lòi tài nghệ của các con, đứa nào cũng hy vọng tương lai sẽ rực rỡ vô cùng. Thằng lớn đã biết bắt gà mẹ, thằng bé đã biết lừa gà con, biết nhảy xuống nước đuổi vịt, thằng út tuy còn sà trong lòng mẹ cả ngày nhưng đôi mắt tinh ranh, bộ mặt láu lỉnh tỏ ra chẳng bao lâu sẽ theo kịp hai anh.

Lợn Lòi khen;

- Gia đình anh thực có phúc! Các cháu thông minh như thế chiụ ít lâu là có thể giúp anh , đem danh dự lại cho giống cáo không phải là ít.

Mãi đến khuya cả nhà cùng đi ngủ để mai Lợn Lòi và Rơne còn phải lên đường sớm.

Trước khi ngủ Rơne bảo vợ:

- Ngày mai anh về kinh, em ở nhà đừng lo gì cả. Có lẽ phải mất nhiều thì giờ mới xong vụ này, nhưng kho lương thực chúng ta còn đủ dùng trong ba tháng, và các con cũng đã biết săn bắt. Em bảo chúng nó gắng kiếm thêm để

dành phòng lúc anh về không chừng phải đóng cửa ẩn cư một thời gian.

- Anh cứ lo đối phó với kẻ thù, việc nhà đã có em lo liệu. Anh cố chóng trở về kéo em và các con nhớ. Em sẽ ngày đêm cầu nguyện cho anh bình yên.

Sáng hôm sau điểm tâm xong, đôi bạn lên đường. Đi được một lúc Rone thở dài nói:

- Thú thực với anh, bây giờ tôi thấy lo quá. Ngày mai không biết sẽ ra sao, may ít rủi nhiều sợ trốn không khỏi móng vuốt kẻ thù. Nếu tôi có mệnh hệ nào tôi sẽ không được lên Thiên đàng, tôi muốn xưng tội với anh để lương tâm bớt cắn rứt.

- Anh biết ăn năn hối hận thì còn gì bằng, nhưng sau khi xưng tội phải thành tâm chữa bỏ vết hư tật xấu, chứ nếu lại cứ tái phạm như cũ thì cũng vô ích.

- Vâng, tôi sẽ cố giữ gìn khỏi tái phạm, nếu còn hy vọng sống sót.

Rone bắt đầu kể lể:

- Anh ạ. Trong đời tôi xưa nay chưa từng có lúc nào thấy mình bị lương tâm cắn rứt như hôm nay. Tôi đã phạm rất nhiều tội. Tất cả bách thú không có giống nào trên ghẹo được mà tôi tha không trừ. Cả đến Gấu và Sói cũng bị tôi cho nhiều trận thất điên bát đảo. Nhưng nghĩ cho kỹ lại, mỗi khi tôi ghẹo ai một phần cũng là để tự vệ trước. Chúng ta ai chẳng phải tranh đấu để gìn giữ tính mạng. Nếu chúng ta rủi sinh ra không có sức mạnh thì phải có trí khôn lanh đối phó để tồn tại với đời., mà đời là một chuỗi ngày đấu tranh mãnh liệt không ngừng.

- Đối với bạn bè thân thiết như Sói tôi cũng trừ, tử tế lắm tôi mới nương tay một chút, nhưng thú thực lắm khi cơ hội cá mồi mạnh quá tôi không dè dặt được. Anh cũng biết chúng ta đều không phải là Thánh, nhưng bắt đầu từ hôm nay tôi hy vọng sẽ tập làm Thánh nhân hay ít nhất cũng thành thầy tu. Tôi sẽ dùng đức độ đối xử lại tất cả kẻ thù của tôi. Tôi sẽ tha thứ cả những hành động tranh đấu bỉ ổi nhất của bọn chúng. Nếu Quốc vương tha tội, tôi sẽ tìm một nơi xa vắng ẩn cư, ăn rễ cây, cành lá, hoa quả mà thôi, không sát sinh hại vật nữa.

Lợn Lòi cảm động bảo:

- Nếu anh có lòng thành thật ăn năn chắc Quốc vương sẽ tha thứ cho anh.

Đến một ngã tư, Lợn Lòi đang ngần ngại không biết nên đi về phía nào, Rơne chỉ tay bảo:

- Chúng ta đi bên phải, phong cảnh vùng này rất đẹp, lại có một cái trại chăn nuôi.

Rơne không nói rõ tại sao hẳn biết rõ vùng này, và cái trại ấy có liên lạc quan hệ với hẳn đến trình độ nào. Lợn Lòi vẫn ngây thơ đi theo, Rơne vẫn thành thực kể lể những lời ăn năn hối hận. Bỗng có mấy con gà thơ thân đi chơi gần đấy, chúng vừa cười đùa vừa tung tăng chạy nhảy một cách vô tư. Một con Gà trống rất đẹp mã theo sau các cô gà chơi chơi, hẳn rất hãnh diện vì có cái mào đỏ chói trên đầu, hẳn nhìn chung quanh một cách ngạo nghễ tưởng như trên đời chỉ có một mình và bọn gà mái tơ kia thôi.

Cái cảnh tượng này làm Rơne cảm thấy xúc phạm, hẳn coi như đã bị con Gà trống kia khiêu chiến, làm nhục đến danh giá của giòng họ nhà cáo. Hẳn tức giận nhảy đến vỗ ngay con Gà trống hỗn láo và nhai ngấu nghiến. Bọn gà con chạy cuống cả lên gọi nhau chui vào rào không còn dám nhìn Rơne đang làm gì nữa.

Lợn Lòi bất mãn nói:

- Anh vừa mới nói bao nhiêu là lời ăn năn hối hận thế mà bây giờ lại hành động như thế đấy? Anh không chừa được tính xấu ấy tôi buồn lắm. Không lẽ anh vừa trông thấy gà là bao nhiêu lời thề thốt hứa hẹn đều trôi ra sông ra biển hết!

- Anh không biết có một chứng bệnh gọi là “kiện vong” hay sao? Đó là bệnh quên. Tôi mắc bệnh này rất nặng. Thực tôi không hề có ý định giết hại ai cả. Đó chỉ là cơn bệnh đang lên đấy thôi!

Đôi bạn đi qua khỏi trại, nhưng đầu Rơne vẫn quay về phía sau, mắt tìm tòi

qua các khe rào.

Lợn Lòi mĩa mai:

- Anh nhìn gì thế? Đường đi trước mặt chớ có phải sau lưng đâu.

Rơne cãi:

- Anh lầm rồi. Tôi có nhìn gà đâu. Đáng lẽ anh phải để yên đừng làm rộn tôi mới phải. Tôi đang tưởng niệm và cầu siêu cho linh hồn con gà vừa mới chết được tiêu diêu miền cực lạc. Vì dù sao cũng là lỗi tại tôi.

Lợn Lòi nghe thế đành phải im lặng cho Rơne đi giật lùi cho đến khi khuất hẳn bóng dáng đàn gà mái tơ.

Quãng đường còn lại không có việc gì đáng tiếc xảy ra, cũng không có trại nuôi gia súc nào, nên Rơne giữ được thái độ bình tĩnh đạo đức của kẻ đang ăn năn hối lỗi.

29 - Rơne Tự Biện Hộ

Có vài thám tử trông thấy Lợn Lòi và Rơne từ đằng xa đến vội vàng chạy về báo tin. Tin này lập tức được truyền đi rất nhanh. Bách thú đều tụ tập ở Pháp đình đợi xem xử Rơne đông không còn một chỗ chen chân. Trong số này kẻ hiếu kỳ đi xem cũng có, và một số đông định nhân dịp cũng kiện Rơne vài vụ đã để dành từ lâu. Bây giờ hẳn thất thế rồi mà không lợi dụng cơ hội kiện hẳn thì còn đợi đến bao giờ nữa!

Rơne vào đến nơi trông thấy kẻ thù bao vây chung quanh tò mò xâm xì phê bình, hẳn vẫn cứ phớt tỉnh như thường.

Rơne ngẩng đầu rất cao, giữ vẻ uy nghi của một vị Nam tước giống như những lúc hắn đi triều kiến Quốc vương. Rơne cúi chào quốc vương và vương phi một cách cung kính.

Rơne cất giọng nghiêm trang đỉnh đạc bắt đầu nói:

- Tâu đại vương, thần mấy hôm nay rủi bị ốm không đi đường xa được nên chậm đến thỉnh an, xin Đại vương xá tội. Thần mong rằng Đại vương rất anh minh sẽ không vì thế mà nghi ngờ đến lòng trung thành của thần đối với Đại vương.

Trong cuộc lữ hành vừa qua thần nghe Lợn Lòi kể có nhiều bạn thân, sơ đang kiện thần. Và thần xin được biện hộ để tỏ lòng thanh bạch.

Quốc vương nghiêm nghị bảo:

- Người là một kẻ rất có khẩu tài. Ta không muốn nghe những lời nịnh hót vô ích.

- Tâu đại vương lòng trung thành của thần không phải chỉ là những lời nịnh hót tầm thường. Thần dám chắc là trên đời này chỉ có một mình thần là kẻ trung thành tận tụy với Đại vương mà thôi!

- Người nói người trung thành thế mà hai sứ giả của ta phải đến người đã đón tiếp như thế nào? Người cứ xem những vết thương còn băng bó kia thì biết trách nhiệm về ai.

Rõn cãi hơi mỉa mai:

- Dầu sao thần cũng không thể chịu tội thay cho kẻ khác. Về chuyện Gấu, thần dắt Gấu đến một nơi có mật theo lời Gấu yêu cầu, và đó cũng là bốn phận của chủ nhân phải lo đãi khách cho chu đáo. Còn việc Gấu tham ăn và ngu dốt đốt đầu vào bông cây đến nỗi rút không ra, không lẽ đó là lỗi của thần hay sao?

Về chuyện Mèo, vì thần ăn chay nên dọn hoa quả ra mời, Mèo nhất định không thèm ăn, bắt buộc thần phải dắt sang nhà hàng xóm bắt chuột. Thần làm sao biết được bên trong có bẫy đặt sẵn để Mèo bị mắc? Tâu Đại vương hai kẻ ấy vì tham ăn và hấp tấp đại dốt nên mắc nạn chứ thần có lỗi gì đáng trách đâu!

Vương phi cho là có lý bèn nói nhỏ ý kiến mình với quốc vương.

Quốc vương vẫn nghiêm nghị:

- Người giải thích chuyện đó ta nghe cũng thông nhưng còn những chuyện khác nữa. Những kẻ kiện người không kể sao cho xiết. Tội người ta sai lấy khẩu cung, chép đầy cả một kho giấy của Hoàng cung. Có lẽ nên kể tên những ai không kiện còn giản dị hơn nhiều. Đơn kiện đếm cả ngày không hết! Sói kiện người nhiều nhất.

- Tâu đại vương, Sói với thần không bà con dòng họ gì hết, nhưng thần vì kính trọng Sói là bậc tuổi tác nên lúc nào cũng gọi bằng cậu, xưng cháu rất lễ phép cung kính, trong các cuộc săn mỗi bao giờ thần cũng nhường nhịn Sói cũng như đã nhường nhịn tất cả các bạn bè quen thuộc khác. Phần thiệt bao giờ cũng về thần.

- Nghe người nói ai cũng tưởng người là Thánh nhân. Thế nhưng còn Chó, Mèo, Chim, Thỏ. Lại còn mụ Gà mái già và đàn con của ả, ai tàn sát một cách thảm thương ?

Rõne thở dài:

- Tâu Đại vương thần xin thú thật tất cả, và Đại vương sẽ thấy thần chỉ là một kẻ đáng thương, là một nạn nhân mà thôi! Trời sinh ra thần và ban cho thần cả những tính nết thần không muốn có. Chẳng hạn như tính ham chuộng thịt gà! Mà đồng thời cũng rất ghét loài gà! Thật là mâu thuẫn làm sao! Thần vừa thích chúng vừa ghét chúng, thần chỉ là một nạn nhân của tính nết trời sinh, thần biết làm thế nào để biến đổi được.

- Thần ghét chúng vì thái độ rờm đời kiêu căng ngu ngốc, lúc chúng muốn trốn tránh những địch thủ trong trí tưởng tượng, chúng kêu thét lên từng cơn một cách ngớ ngẩn buồn cười. Có lúc làm bộ muốn bay bổng lên một cách lỗ bịch, lúc nào cũng làm bộ làm điệu giả dối và kiêu ngạo một cách ngây ngô. Chúng nó dốt nhất thế gian mà lại cứ tưởng mình thông thái nhất trên đời. Chữ viết xấu như mèo cào mà lúc nào cũng khoe, gặp ai cũng viết chữ ra đó xem có hiểu không, kỳ thực chữ nó viết chính nó cũng đoán không được.

Thần ghét chúng mà đồng thời thần cũng yêu mến chất thịt của chúng vô

cùng. Thần vừa yêu những thớ thịt tươi mềm, ngọt, thơm và béo bổ của chúng, vừa yêu những đốt xương mềm dòn tan, lại càng thích nghe chất xương cọ xát vào răng.

Hai cái ý tưởng yêu và ghét ấy lúc nào cũng vẫn vương quần quít trong đầu óc thần xúi dục thần lúc gặp là phải giết và ăn, như thế cả hai điểm yêu và ghét đều được thỏa mãn. Và cũng chỉ vì thần lắm khi được may mắn nên có kẻ tham lam ngu ngốc khác, thường rủi ro trong khi săn mồi sinh lòng ganh ghét. Hôm nay chúng viện cớ này cớ kia ra để kiện thần, kỳ thực chính bản thân chúng cũng phải săn mồi để sống, bảo rằng thần có tội thật không công bằng tí nào!

Về vụ Sói bị băng đóng chặt vào đuôi nên bị người ta đánh đuổi là tại vì Sói tham lam quá, định câu thật nhiều cá nên đuôi mới dính chặt vào băng. Thần đã khuyên bảo mãi nhưng anh ấy tham lam vẫn không thể nào chữa được. Vụ Sói rơi xuống giếng cũng chỉ vì tham và ganh tị muốn chia hạnh phúc của thần ở dưới giếng nên mới đâm đầu vào. Chứ lúc ấy thần ở dưới đáy giếng, Sói trên miệng giếng thần làm thế nào để lôi kéo hay xô đẩy cho Sói ngã được! Sói tự mình xuống giếng và có bị đòn là tại Sói chứ đâu có liên hệ gì đến thần.

Vụ Mèo cũng thế, thần giúp Mèo rất nhiều nhưng chẳng bao giờ được một chút gì gọi là đền bù công lao khó nhọc. Mèo bị đứt đuôi vì tham ăn, trông thấy sữa là liếm lấy liếm để, không còn biết trời đất bạn bè gì nữa, ăn đến nỗi bụng chướng lên không chạy nhanh nên bị nấp rương rơi làm đứt đuôi. Mèo đã cướp khúc dồi của thần còn trở ngược lại kiện thần, thực là vừa ăn cướp vừa la làng . . .

Mèo bước ra trả lời:

- Dồi ấy tôi cướp được trên tủ là của tôi.
- Nhưng anh ném nó xuống đất, và tôi nhặt được, nó là của tôi.
- Không phải, của tôi.

Rợn mĩa mai:

- Dù là của Đại vương đi nữa thì bây giờ nó cũng đã ở trong bụng anh rồi, anh còn chưa bằng lòng sao?

Mèo im lặng, Rơne lại tiếp:

- Về vụ Thỏ, thần dạy học trò hát, lẽ nào không có quyền trách phạt lúc học trò lầm lẫn hay sao? Thỏ kiện không đúng, Hải Ly can thiệp làm to chuyện cũng là sai.

Sói đến trước mặt quốc vương nói:

- Xin Đại vương đừng trúng kế Rơne . Nghe hắc nói ai cũng tưởng hắc là Thánh sống, nhưng tất cả mọi nhân vật có mặt tại đây đều đã từng nghe lời hắc mà bị lừa điêu đứng, chết đi sống lại cả . Xin Đại vương đừng tin hắc mà mất uy tín của triều đình.

Chung quanh nhiều tiếng thì thầm nổi lên. Tất cả đều lọt vào tai quốc vương.

Quốc vương nghiêm khắc bảo:

- Không lẽ ta lại không biết phân biệt trái phải, không biết xử đoán công bằng sao? Không lẽ ta là một đứa trẻ con phải chờ người ta chỉ bảo việc mình phải làm sao? Không lẽ ta là một Quốc vương bù nhìn vô dụng không biết xử kiện là gì bao giờ?

Sói hoảng hốt lùi lại không dám nói thêm gì nữa.

30 - Vận Mệnh Rơne

Quốc vương thực tình mến tài nên không nỡ giết Rơne , nhưng dư luận tất cả đều phản đối Rơne làm Sư vương rất khó nghĩ. Chỉ trừ Lợn Lòi, Khi, còn ngoài ra gần như tất cả đều có ân oán giang hồ với Rơne , và bất cứ lúc nào chỉ cần có một người xướng lên là ai cũng thấy mình phải đòi trả nợ xương máu với cáo .

Rơne đứng nhìn chung quanh, quan sát tất cả mọi người một cách bình tĩnh, hình như việc này không quan trọng và cũng không đáng để tâm .

Bỗng Rơne nghe có tiếng gọi khe khẽ sau lưng. Rơne quay nhìn lại thì ra Chuột Đồng. Chuột lo lắng hỏi:

- Anh có sợ không? Nguy lắm, bọn họ nhất định giết anh đấy!

Rơne cười;

- Không sao. Họ đã lột được da tôi đâu?

- Anh định làm thế nào để gỡ tội? Liệu có thoát được không?

Rơne để tay lên môi:

- Suyt, khe khẽ chứ. Bí mật! Một sự bí mật ly kỳ vô cùng. Anh muốn biết thì lại gần đây tôi nói vào tai cho nghe. Tôi chỉ nói với những ai có lòng lo sợ cho tính mệnh của tôi như anh thôi.

Chuột Đồng thật thà bò đến. Rơne chụp lấy và xé ra ăn ngay tức khắc.

Chim Cú trông thấy vụ mưu sát trước tiên. Hẳn kêu rú lên một cách rùng rợn làm ai cũng tưởng hẳn bị tai nạn gì. Nhưng chỉ trông thấy Rơne đang ăn thịt Chuột một cách ngon lành. Tất cả đều la ó lên. Thế là Rơne lại phạm thêm một tội mới nữa!

Quốc vương chính mắt trông thấy con Chuột vô tội bị hại, không thể thiên vị được nữa quả quyết ra lệnh:

- Xử tử Rơne . Và xử ngay lập tức.

Rơne nghe tuyên án hẳn nghĩ thầm không lẽ trăm mưu nghìn kế như hăn mà đành bó tay chịu chết? Mà nếu không bó tay chịu chết thì làm thế nào bây giờ ?

31 - Giờ Hành Hình

Thế là Rone bó tay chịu trói trong muôn ngàn tiếng hò reo. Tất cả kéo ra pháp trường cách đây không xa. Rone vốn là một Nam tước xưa nay, nhưng bây giờ bị lột hết tất cả chức tước, huy chương, bội tinh, và gia sản cũng sẽ bị tịch thu sung công để bồi thường cho các nạn nhân của Rone .

Lúc đến gần giá thắt cổ, Mèo bảo Sói:

- Anh còn nhớ lúc anh Sói Út bị xử tử ngày xưa không? Chính Rone làm Giám sát quan, chính tay Rone cột dây vào cổ. Mỗi thù này chắc anh chưa quên.

Mèo quay lại bảo Gấu:

- Trận đòn ăn mật vừa rồi cả thế giới đều chê cười. Thật không còn nhục nhã nào bằng. Chúng ta phải đồng tâm hợp lực hôm nay đừng để nó thoát. Cơ hội này mất đi sau này đừng hòng làm gì được nó.

Sói trả lời:

- Tôi biết hơn ai hết, anh đừng lo. Anh chọn sợi dây thực chắc giao cho tôi để tôi cho nó chết ngay tức khắc, chết thực nhanh không còn kịp múa mồm múa mép biện hộ nữa!

Rone nghe tất cả những lời bàn tán. Ban đầu hắn im lặng, mãi sau hắn cất tiếng:

- Các anh thù tôi đến thế, bây giờ được treo cổ tôi cũng không biết cách treo để trả thù. Thực ra trong tất cả ở đây chỉ có anh Mèo là biết mùi vị dây tròng cổ như thế nào thôi. Còn hai anh chưa có kinh nghiệm này nên mới muốn tôi chết nhanh.

Quốc vương, vương phi, các đại thần quý tộc cũng đều ra đến pháp trường, chung quanh bách thú vây xem đông đúc.

Sói nói với phe mình:

- Các anh hãy cẩn thận bao vây Rơne , đừng cho nó chạy.

Sói quay sang dặn vợ;

- Em đứng cạnh anh và phải canh chừng. Để nó trốn mất thì vợ chồng ta chẳng còn mặt mũi nào nhìn ai nữa!

Sói lại bảo Gấu:

- Anh phải nhớ Rơne xưa nay vẫn khinh bỉ anh lớn xác mà ngu, bây giờ là cơ hội tốt để báo thù, anh đừng bỏ qua. Mèo, anh trèo lên cao buộc dây, tôi cất thang. Thôi thế là Rơne hết hy vọng nhé!

Rơne bảo:

- Các anh làm gì mà sợ hãi quá thế. Các anh to lớn thế kia, lại còn cả một đội Ngự lâm quân của Đại vương vây chung quanh pháp trường, ai cũng võ trang đến tận răng. Còn tôi, một con cáo bé nhỏ, bị trói tay chân thế này, còn có cách trốn đi đâu được! Các anh sợ tôi đến thế à? Này, ngày xưa cha tôi cũng chết treo nhưng không có nhiều người hầu hạ chung quanh chu đáo như thế này. Thôi có treo thì treo nhanh lên không có chậm tí nữa lại làm trò cười cho thiên hạ!

Sói nói :

Các anh nghe thấy không? Thằng tù này chết đến nơi vẫn còn khoác lác. Chúng ta cùng kéo dây cất thang một lúc. Nó muốn chết nhanh thì được chết nhanh!

Rơne lúc ấy mới hoảng hốt nghĩ thầm: Chết thực! Tay chân bị trói cả làm thế nào bây giờ? Chỉ còn cái lưỡi vẫn còn dùng được, ta thử cố khai thác xem!

Rơne nhìn về phía Quốc vương nói lớn:

- Trước giờ chết tôi xin Đại vương và Bách thú cho phép tôi được xưng tội. Tôi xin thú nhận tất cả các tội ác tôi đã làm kéo ngày sau lỡ lại có ai gán cho

tôi thêm những tội oan uổng khác. Thượng đế bao giờ cũng bao dung, vài phút sám hối chẳng là bao. Xin đại vương ban cho ân huệ cuối cùng.

Mọi người cùng thấy lời cầu xin của Rone rất hợp lý, vả lại cũng không mất bao nhiêu thì giờ. Quốc vương ra lệnh cho phép và truyền một giám mục đến gần làm phép cho hắn được xưng tội.

Rone bắt đầu kể:

- Xin Thượng đế rộng lượng tha tội cho tôi. Hôm nay trong tất cả bách thú có mặt tại đây chẳng có ai là kẻ không bị tôi khuấy phá. Thuở bé, lúc còn bú mẹ tính tôi đã độc ác rồi. Một hôm tôi trông thấy đàn Cừu, nghe tiếng Cừu con kêu một cách ngây thơ, tôi muốn nếm thử mùi vị thịt Cừu ra sao, bèn giết một con ăn thử. Thịt cừu mùi vị rất ngon làm tôi thèm mãi. Về sau tôi còn giết thêm bốn con Dê con nữa và không một ai biết điều bí mật này.

Tôi càng lớn võ nghệ càng cao cường. Bất cứ giống vật gì, Chim, Gà, Vịt, Ngỗng, hễ trông thấy là tôi bắt, có khi ăn không hết tôi chôn dưới cát để dành ăn dần.

Một mùa đông tôi đang đi bên bờ sông bỗng gặp Sói. Sói làm quen và nhận họ hàng với tôi. Chúng tôi giao hẹn cùng giúp đỡ lẫn nhau để sinh cơ lập nghiệp.

Nhưng cũng từ đấy, tôi học thêm được nhiều tính độc ác của Sói. Chúng tôi gặp gì cũng cướp, Sói cướp lớn, tôi cướp nhỏ. Trên nguyên tắc thì nói rằng cướp được chia đôi, nhưng bao giờ Sói cũng chia phần nhiều còn tôi chẳng được mấy tí. Lắm khi chúng tôi bắt được trâu, bò, Sói dắt cả vợ con đến ăn lại còn đánh đuổi tôi. Chúng ăn từ thịt đến xương, không chia cho tôi được một miếng nào tôi cũng không hề oán than.

Nhưng dù sao tôi cũng chưa từng chịu đói bao giờ. Tôi có một kho tàng châu báu dấu rất kỹ. Mỗi lúc túng tôi lấy ra một ít tiêu dần. Kho tàng ấy suốt trăm đời con cháu nhà tôi không phải làm việc gì cả, chỉ ngồi mà ăn cũng không hao hót mấy tí.

Rone kể đến đây quốc vương tỏ vẻ chú ý hỏi:

- Khanh tìm ra kho tàng ấy ở đâu có thể cho ta biết chẳng?

Rơne trả lời ngay:

- Thần là kẻ sắp chết không đem châu báu vào quan tài chẳng cần phải dấu làm gì. Thần xin thú thật với Đại vương tất cả bí mật và sự tích kho tàng ấy tại sao lại lọt vào tay thần.

Cách đây không lâu có một bọn muốn hại Đại vương để tranh ngôi báu. Châu báu ấy là nguồn kinh tế của chúng. Vì thế thần lấy trộm cả kho tàng, cố ý tuyệt nguồn sống của chúng để bảo vệ ngai vàng, và cũng vì thế mà phụ thân phải chết oan vì Đại vương.

Vương phi nghe nói có một đảng âm mưu muốn giết Quốc vương để đoạt ngai vàng, giật mình kinh hãi bảo:

- Giờ chết của khanh sắp tới, khanh phải thành tâm sám hối kể hết đầu đuôi câu chuyện cho ta nghe.

Quốc vương khoát tay ra hiệu:

- Các khanh đừng huyên náo âm ỹ thế. Rơne, khanh xuống thang đến gần cạnh ta kể lại cho rõ ràng. Câu chuyện quan hệ đến giang sơn và tính mệnh ta, ta cần phải biết rõ.

Rơne được cởi trói nhẹ cả người, vội vã trèo xuống thang đến cạnh quốc vương. Phe Sói thì ngần ngơ không biết đối phó như thế nào. Rơne nghĩ thầm:

- Giờ phút này là giờ phút sanh tử, ta phải sáng tác một chuyện thực kinh thiên động địa mới được! Hừ, muốn đối được một mạng Rơne đừng tưởng dễ.

Sư hậu nóng ruột hỏi:

- Chuyện mưu sát Đại vương như thế nào? Khanh phải nói thực đừng dấu

diễm điều gì hết.

- Thần là tên tử tù. Giờ phút này dù là bà con hay bạn bè thần cũng không dám che đậy. Trước mắt thần cửa địa ngục đã mở chờ sẵn, thần chẳng còn phải sợ ai nữa!

Lúc phụ thân còn sống một hôm tình cờ tìm được một kho tàng châu báu rất lớn không biết của vị vua nào ngày xưa chôn dấu. Kể từ lúc ấy phụ thân đâm ra kiêu căng tự đại, bỏ hết tất cả các bạn cũ, chỉ giao du chơi bời với các bạn mới, toàn là kẻ quyền quý trong triều đình.

Phụ thân sai Mèo lên dụ Gấu đến gặp phụ thân. Xong cả bọn cùng Sói, Lừa bàn định chuyện ám sát Đại Vương. Bọn chúng mỗi đêm họp nhau trong một khu rừng rất kín để bàn bạc. Phụ thân hứa giúp đỡ tiền bạc nên ai cũng tuân lệnh răm rắp. Bọn chúng định cử Sói lên làm vua sau khi giết xong Đại vương. Còn lại những tôi trung nào bọn chúng cũng đem chức tước ra dụ, tiền bạc ra mua chuộc, nếu không thì dùng thế lực uy hiếp bắt phải theo chúng.

Lợn Lòi cũng có dự hội nghị ấy. Một hôm hẩn uống rượu say tiết lộ với vợ và dặn không được nói cho ai biết. Vợ hẩn nói với vợ thần và cũng dặn phải giữ bí mật. Vợ thần cho thần hay. Thần tự biết sức mình cô độc không thể đương đầu với thế lực của cả một đảng chúng được. Nhưng dù sao thần cũng phải nghĩ cách cứu Đại vương và đồng thời cứu vãn danh dự cho gia đình. Thần không muốn phụ thân làm một việc không đem lại vẻ vang cho gia tộc, lại còn nhơ danh trong lịch sử như vậy.

Thần định phá hoại nguồn kinh tế của chúng, điều này cũng rất khó vì phụ thân biết thần trung thành với Đại vương, nên không cho tham gia hoạt động của tiên phu, ì thần chỉ còn cách bí mật điều tra. Thế là thần ngày đêm không nài nắng mưa gió rét luôn luôn theo dõi hành động phụ thân .

Một hôm thần trông thấy phụ thân vào rừng một cách lén lút, thần theo rình xem thấy phụ thân mở cửa một cái hang đá bí mật. Một lúc sau trở ra và lấy đuôi quét tất cả các dấu vết trên mặt đất. Đó là lần đầu tiên thần học được cách xóa vết chân ấy.

Đợi phụ thân đi xa, thần lén vào xem thì ra đây là một kho tàng đầy kim ngân châu báu. Thần khuôn vác suốt đêm dấu kín vào một hang bí mật khác, vẽ bản đồ để ghi nhớ vì hang này rất khó tìm.

Lúc bấy giờ phụ thân đang họp hội nghị tối cao. Gấu và Sói đã âm thầm chiêu mộ được rất nhiều binh mã, các chư hầu cũng mua chuộc được gần hết. Phụ thân đưa ra một danh sách có tên những kẻ nào mua được, kẻ nào hứa hậu tạ về sau v. v. . cuối cùng quyết định Sói sẽ đích thân dẫn hai ngàn năm trăm quân Sói, Mèo làm quân sư. Lợn Lòi và Gấu làm tiên phong. tất cả đều bằng lòng với điều kiện lãnh ba tháng lương trước.

Phụ thân sắp đặt công việc xong trở lại kho tàng để lấy tiền phát cho các tướng ra quân thì thấy kho tàng đã trống rỗng.

Trong hội nghị tuy đông đủ cả, nhưng thực tình cũng nhiều kẻ muốn đến chơi cho biết, xem điều kiện có rộng rãi phong phú không, liệu có nên thay đổi hoàn cảnh, lợi hay hại, nghĩa là họ muốn dò xét tình thế. Khi mọi việc đều thỏa thuận chỉ còn đợi tiền, thì phụ thân trở lại nói kho tàng đã bị mất trộm không còn tí gì.

Chư hầu bá quan mất công đi lại tưởng phát tài nhưng chẳng được gì đều tức giận bảo phụ thân thần là quân bịp bợm, buôn chính trị v.v .. .Chẳng bao lâu có tin đồn phụ thân thắt cổ chết trong rừng sâu. Không biết là tự tử hay bị bọn chúng giận giết chết rồi phao lên như vậy.

Còn thần, vì nghĩa diệt thân, hy sinh cả cha già để bào toàn giang sơn và ngai vàng thì giờ đây là một tên tử tù đang đợi giờ chết!

Quốc vương nghĩ ngợi một lúc và sau khi bàn bạc với vương phi xong bảo:

- Người còn nhớ kho tàng ở đâu không. Ta cần có chứng cứ mới tin được.

- Thần đã có vẽ một bản đồ vào kho tàng rất rõ ràng. Địa thế kho tàng rất hiểm trở. Bản đồ ấy thần cất vào một nơi rất bí mật không ai có thể tìm thấy được. Nay thần xin hiến cho đại vương kho tàng ấy chỉ xin đại vương nghĩ đến vợ con thần, mẹ góa con côi mai đây không có nơi nương tựa, Đại vương cho phép giữ lại tài sản thần hiện đang có để vợ con được sống qua ngày.

Quốc vương trả lời rất dịu dàng;

- Tội của khanh ta xử trước khi biết chuyện phản nghịch này. Bây giờ tình thế khác hẳn rồi. Ta chỉ cần khanh đưa ra bằng cứ của kho tàng ta sẽ tha tội tất cả. Ta vốn không nỡ xử khanh tử hình nhưng tình thế bắt buộc ta phải làm thế.

Bây giờ khanh hiến kho tàng, ta lại biết thêm lòng trung thành của khanh đối với ta, án khanh ta xử lại là vô tội.

- Tâu đại vương kho tàng ấy rất xa, bản đồ thần cất kỹ một nơi không tiện nói ra đây, sợ ai nghe được sinh lòng bất lương. Không biết Đại vương có đại thần nào có thể tin cẩn hơn Sói, Gấu và Mèo chăng?

- Khanh nói rất phải. Ta không nên tiết lộ chỗ để kho tàng. Bây giờ ta phải kẻ thật thà đáng tin cậy đi theo khanh, và hẳn sẽ đem về cho ta một vài chứng cứ là khanh không nói dối ta.

- Như thế còn gì bằng. Tốt nhất nên có ba vị để trông nom giúp đỡ lẫn nhau.

Quốc vương vui vẻ:

- Ừ, như thế có thể lấy thêm được nhiều châu báu hơn.

Sơn Dương và Thỏ được phái đem bao tải đi theo Rone để đựng châu báu mang về.

Chương 13.

32 - Đàng Sói Thất Bại

Lúc Rơne đang thì thầm cùng quốc vương và vương phi, kể về những báu vật trong kho thì Sói, Gấu, Chó, và Mèo đứng ở pháp trường ngong ngóng đợi. Nhưng chúng đợi mãi vẫn không thấy Rơne xưng tội và lập di chúc xong để thi hành án tử hình. Mèo cầm sẵn dây trèo lên cây để treo cổ Rơne, Gấu giận dữ nhìn quanh quẩn, Sói đi tới đi lui một cách hẩn học. Bách thú đến xem nào nhiệt cũng sốt ruột tìm cách khác giết thì giờ vui hơn. Chó đang nhìn về phía pháp đình thì thấy Quạ bay ra bảo:

- Thôi hỏng hết công việc rồi!

Chó hoảng hốt:

- Việc gì thế. Hỏng như thế nào? Rơne làm sao?

- Còn làm sao nữa! Rơne lại được yêu chiều như xưa. Hơn xưa nữa là khác.

Gấu gào lên:

- Không thể thế được! Tôi không tin.

- Anh muốn không tin tùy ý anh, nhưng sự thực là như thế. Tôi không biết hẳn ta nói gì mà Quốc vương và vương phi đã hoàn toàn đổi ý rất chóng. Quốc vương cặp tay Rơne đi tới đi lui, vương phi nhìn hẩn cười một cách dịu dàng thân mật. Tôi phải báo gấp tin sét đánh này vì Rơne được cưng lại là một điều không may cho các anh. Theo ý tôi, tất cả nên về nhà đi ngủ là hơn hết. Đừng đợi đến lúc hẳn ta ra tay thì chẳng còn da mà bọc lấy xương. Chẳng mấy chốc Quốc vương sẽ lấy sợi dây treo cổ hẳn ta để treo cổ các anh cho mà xem. Bây giờ tôi có thân tôi phải lo. Thôi chào các anh nhé.

Quạ nói xong bay thật nhanh. Mèo vút dây trèo tuốt lên ngọn cây cao. Gấu và Sói không tin có sự bất ngờ xảy ra như vậy. Cả hai cùng nhất định đến gần dò xét xem sao, nhưng muốn cẩn thận hơn, chúng đứng ngoài xa rình xem trộm cảnh tượng có đúng như lời Quạ nói không sẽ tính sau.

Quả thực quang cảnh giống như Quạ tả. Quốc vương khoác tay Rơne dạo tới dạo lui, Vương phi mỉm cười với Rơne một cách thân mật. Cách đây vài bước, Thỏ, Sơn Dương đứng như đang chờ mệnh lệnh gì.

Vừa lúc ấy Lừa, viện trưởng của Tu viện động vật, đến chào quốc vương để trở về Tu viện. Quốc vương bảo:

- Viện trưởng có thể giúp ta đi theo Rơne chở một số châu báu về đây cho ta không? Ta sẽ quyên một ít để sửa sang Tu viện.

Lừa tò mò muốn xem kho tàng châu báu như thế nào, và may ra cũng chở về cho mình được một ít nên nhận lời ngay.

Sói và Gấu thở dài lặng lẽ lui ra ngoài.

Quyết định mọi việc đâu vào đấy xong, quốc vương ra đứng trước sân, Rơne đứng cạnh Vương phi. Chư hầu, đại thần và Bách thú đều ngồi trước sân cỏ. Quốc vương cất giọng oai nghiêm :

- Chư hầu, bá quan và toàn dân, hãy nghe ta nói. Sáng hôm nay ta đã xử Rơne tử hình, nhưng vừa rồi vì Rơne tiết lộ cho ta biết rất nhiều chuyện bí mật mà ta tin là có thực. Ta đã suy nghĩ kỹ nên tha tội cho Rơne rồi, và lại tín nhiệm như xưa. Vương phi cũng đã đồng ý với ta như thế.

Từ nay về sau, bất luận tính mệnh, chức tước, tài sản của Rơne đều do ta bảo hộ, không một ai được xâm phạm đến. Ngoài ra, nếu có ai kiện Rơne ta cũng không xử. Những tội của Rơne trong quá khứ không truy xét nữa. Vả lại Rơne cũng đã thề cải tà quy chánh, sám hối ăn năn.

Quốc vương dứt lời, bá quan nhìn nhau ngẩn ngơ. Mèo thở dài bảo Sói và Gấu:

- Bao nhiêu công của chúng ta đều là công toi cả. Bây giờ tôi phải chuồn sớm, nếu không, còn một con mắt này cũng khó giữ được bình yên.

Gấu bảo:

- Hừ, bây giờ tôi mới biết, chất óc thế mà đắt hơn chất thịt. Kẻ nhiều mưu kế đáng sợ thực!

Sói vẫn còn chưa chịu tin:

- Chuyện này kỳ quái lắm, chúng ta nên khuyên quốc vương mới được.

Sói và Gấu hầm hầm lên điện, đến trước mặt quốc vương và vương phi căn vặn hỏi lý do tha Rone , và viện rất nhiều bằng cứ tội ác của Rone , xin xử tử Rone ngay lập tức.

Quốc vương nổi giận đập bàn quát:

- Khanh không nghe thấy ta vừa tuyên bố điều gì sao? Ta đã tín nhiệm Rone như xưa rồi.

Quốc vương tức giận thấy Sói dám chống lại ý mình, và chợt nhớ đến âm mưu phản nghịch Rone vừa tiết lộ bèn truyền giam Sói và Gấu vào xà lim, xích cả chân lẫn tay, không cho được thấy ánh sáng và cấm ăn thịt.

Thế là chỉ trong mấy phút, một tên tử tù được trọng dụng, hai đại thần thế lực nhất của triều đình biến thành hai tù nhân.

Rone viện cớ đi châu Thánh địa để cầu phúc cho quốc vương và vương phi, xin Vương phi ban cho cái bao da tay của Gấu và hai đôi giày của hai vợ chồng Sói. Vương phi nhận lời. Gấu liền bị lột da tay. Vợ chồng Sói mỗi người bị lột móng tháo giày cho Rone . Rone đeo bao da, đi giày xong cảm tạ Vương phi.

- Thần có được đôi giày da tốt thế này đi đường mới được bền lâu . Thần đi châu Thánh địa lần này được bao nhiêu phúc sẽ xin nhường cho Vương phi một phần lớn.

Rone nhìn vợ chồng Sói bị lột mất giày đau đớn nằm lăn trên đất bảo:

- Giày của cậu mợ cho cháu đi vừa chân quá, chắc suốt đời không rách. Cậu mợ lúc này có lòng hảo tâm giúp cháu chết nhanh, bây giờ cháu phải trả lễ lại

cho cậu mợ. Ở đời có đi có lại, cậu mợ đừng phiền nhé. Bây giờ cháu về nhà lấy báu vật dâng Quốc vương rồi sang châu Thánh địa, lúc về có bao nhiêu phúc sẽ chia cho cậu mợ một ít.

Rơne nhìn quanh định tìm Mèo để nói mát vài câu nhưng không thấy bóng dáng tăm hơi đâu cả. Rơne đành bỏ ý định chào Mèo, chỉ xin một ít mỡ của Gà đánh giày xong nói với Sư vương:

- Xin Đại vương ra lệnh đức cha làm lễ chúc phúc cho thần để lên đường được may mắn.

Sư vương truyền lệnh Sơn Dương làm lễ chúc phúc và đeo bao da, trao gậy cho Rơne . Sơn Dương từ chối thưa:

- Tâu đại vương, Rơne đã bị trục xuất khỏi giáo tịch, nếu thần làm lễ chúc phúc cho Rơne là trái phép, Hồng y hay được sẽ khiển trách.

Sư vương quắc mắt:

- Đó là lệnh của ta truyền. Ta chẳng cần biết phép tắc gì của ai cả!

Sơn Dương sợ hãi, bất đắc dĩ phải lẩm nhẩm đọc vài câu kinh cầu nguyện, và đeo bao da, trao gậy cho Rơne . Trước khi đi Rơne còn “ diễn xuất” một màn biệt ly rất cảm động. Quốc vương và vương phi đều ra về quyến luyến Rơne mãi không rời tay.

Rơne căn dặn:

- Xin Đại vương cho giam cẩn thận hai tên phản nghịch. Nếu lỡ sống ra thì thần sợ chúng sẽ xúi đồng đảng làm loạn, mất cả an ninh trật tự của Bách thú. Quốc vương gặt đầu. Vương phi dặn riêng Thỏ nhớ đem về khá nhiều báu vật.

33 - Lên Đường Châu Thánh Địa

Đoàn lữ hành lên đường rất vội vàng để khỏi bị ngủ đêm trong rừng sâu. Thỏ

rất sợ rừng lạ, cả Sơn Dương và Lừa cũng thế nên đồng ý đi thật nhanh. Rơne thì vừa được cải tử hoàn sinh, ở trên đoạn đầu đài bước xuống nên trong lòng cũng rào rạt một niềm yêu đời rất mãnh liệt. Hãn chạy nhanh hơn tất cả, tuy hãn rất thích mạo hiểm và ngủ trong rừng lạ.

Đi mãi đến tối, Sơn Dương dừng lại trước bảo:

- Thôi tối rồi, tôi không dám đi nữa. Chúng ta tìm chỗ ngủ tạm đã.

Rơne đề nghị:

- Chúng ta ngủ ngay tại đây, phong cảnh đẹp, cỏ non thế này chắc anh thích lắm.

Sơn Dương dậm chân dấy nẩy lên:

- Không, không, tôi không quen ở lộ thiên. Phải tìm một cái nhà hay hang đá mới được. Tôi sợ mấy ông Sói không quen lắm!

Lừa cũng đồng ý:

- Ủ, mấy ông Sói không quen khó nói chuyện lắm. Chúng ta gắng đi thêm vài dặm xem có nhà nào cho ngủ nhờ được chẳng.

Thỏ nghe nhắc đến mấy ông Sói, lại sợ run cầm cập không nói ra lời.

Rơne gật đầu nói:

- À, tôi nhớ rồi. Phía trước cách đây không xa có nhà của cậu Sói hai, tôi với cậu ấy ngày xưa có chuyện hiểu lầm nhau, nhưng chắc cậu ấy không vì thế mà cự tuyệt không cho ngủ nhờ. Vả lại chúng ta toàn là những người tai mắt thể diện của triều đình, không lẽ cậu ấy lại không tiếp.

Lừa gật đầu:

- Đành phải đến đấy vậy. Tôi thấy chẳng thà chúng ta đi làm quen với một bạn Sói mới còn hơn ở đây chờ cả một đàn Sói đến” làm quen”.

Cả bọn kéo đến nhà Sói hai gõ cửa, nhưng gõ mãi không có ai trả lời, cửa lại khép hờ, Rõne vào trước và gọi tất cả vào, xong cài lại cẩn thận bảo:

- Họ đi vắng càng hay. Chúng ta có thể yên tâm ngủ ngon ở đây được.

Trong hang còn rất nhiều thức ăn, Rõne dọn hết ra và bốn kẻ lữ hành chén chén không khách khí gì cả. Cả bọn vì uống nhiều rượu quá nên đều say, ca hát nhảy múa vang cả lên. Ai nấy tự hát bài và điệu của mình sáng tác, không cần biết đến kẻ khác.

Lúc vợ chồng Sói đi chơi về nghe trong nhà mình có tiếng ca hát và cửa đóng chặt, vợ Sói ngạc nhiên bảo chồng:

- Anh bế em cao lên để em xem bọn nào trong nhà mình.

Vợ Sói nhìn vào kẻ vách hồ trông thấy rất rõ ràng. Mụ cười một cách hiểm ác bảo chồng:

- Chúng mình may mắn làm sao! Rõne nó tự nạp mình, lại còn đem theo khối lương thực đến các thêm nữa!

Sói đập cửa kêu lớn:

- Mở cửa. Rõne ! Tôi có chuyện cần muốn gặp anh gấp. Tôi không hà tiện , chúng ta không cần trả giá ! Giá nào tôi cũng trả, đắt bao nhiêu cũng trả!

Vợ Sói tiếp:

- Mở chậm cũng chết, mở nhanh cũng chết. Chẳng thà mở nhanh được chết nhanh còn sung sướng hơn. Cả bọn đồng đảng của mày cũng sẽ được cắt xẻ , ướp sấy tử tế!

Lừa hoảng hốt, Sơn Dương và Thỏ cũng sợ run lên cầm cập:

- Thôi chúng ta chết đến nơi rồi. Cầu nguyện đi thôi.

Rơne giọng quả quyết:

- Chưa tuyệt vọng đâu, các anh nghe tôi chỉ huy thì chính bọn chúng nó phải cầu nguyện chứ không phải bọn mình.

- Làm thế nào bây giờ.

- Anh Thỏ đứng ra xa kéo vướng chân vướng tay người khác. Anh nhút nhát lắm, chỉ đem anh đốt lò quay hay nấu rượu vang là thích hợp nhất! Anh Lừa có sức mạnh, anh đến cửa chặn thật vững xong hé ra một tí. Đợi Sói chui đầu vào anh phải chặn lại cho thật chặt. Anh Sơn Dương lấy sừng húc mạnh vào đầu Sói, nhớ càng mạnh càng tốt.

Mọi người vâng lời làm đúng theo lời Rơne bảo. Sói chết không kịp kêu lên được một tiếng. Vợ Sói ở ngoài chưa biết chồng đã chết nhưng thấy bị kẹt, biết sức mình không cứu được bèn chạy đi tìm viện binh.

Rơne bảo:

- Bây giờ chúng ta phải trốn nhanh lên. Con mẹ chẳng tình ấy kéo cả dòng họ nó đến thì chúng ta thành tương bột mất!

Cả bọn vội vàng chạy trốn, nhưng đi chưa xa đã trông thấy một đàn Sói đang vây thi thể Sói hai làm lễ “ truy điệu”.

Thấy cảnh tượng Sói được truy điệu bằng cách bị xé xác tan tành chôn vào bụng Sói đồng bào, Thỏ, Lừa và Sơn Dương cùng sợ quá không chạy nổi. Đem lại tối mịt không trông rõ đường, Rơne bảo:

- Chúng ta trèo lên cây nắp chờ sáng may ra thoát nạn.

Lừa kêu lên:

- Tôi làm gì biết trèo!

Sơn Dương cũng nói mình không có tài ấy.

Thỏ năn nỉ:

- Các anh cho phép tôi nấp dưới hang chờ trời sáng. Lúc đi các anh nhớ gọi tôi nhé!

Thỏ nói xong chẳng đợi ai trả lời chui tuột ngay xuống một cái hang gần đấy.

Rõne nói:

- Chính tôi cũng không quen trèo cao, nhưng lúc nguy hiểm như thế này ta phải cố gắng, trừ phi muốn chết không kể. Để tôi trèo cho các anh bắt chước.

Rõne chọn một cây mọc hơi nghiêng trèo lên. Lừa và Sơn Dương cũng theo phương pháp của Rõne trèo lên được một cành thấp hơn và trèo rất chậm.

Bọn Sói sau khi “chôn cất” thi thể Sói xong, chúng vừa đi vừa bàn luận nên chọn đường nào để đuổi theo bốn tên cường đạo. Lừa và Sơn Dương nằm trên cây khó nhọc mỗi một nhất định đòi xuống.

Rõne bảo nhỏ:

- Các anh phải nằm im, động một tiếng là chúng ta lên thiên đường ngay bây giờ. Chúng đã đến ngay dưới gốc cây kia kìa.

Lừa cũng biết thế, nhưng cả một cái thân hình đồ sộ của hăn không thể nằm vắt trên một cành cây dễ dàng như Rõne được. Hăn cố sức chịu đựng nhưng cành cây trái lại không chịu đựng hăn, và cũng không biết điều tí nào. Hăn thấy cành cây cứ rung lên rồi oằn xuống vứt hăn rơi đánh bịch một cái xuống đất. Tiếp đến Sơn Dương cũng rơi theo. Cả hai cùng hồn vía lên mây, nhưng hăn chưa kịp định thần thì đàn Sói cũng hốt hoảng chạy tán loạn. Rõne thừa dịp rú lên từng hồi một cách rùng rợn. Đàn Sói thấy có vật từ trên cây rơi xuống đè chết bốn đồng đảng lại nghe tiếng rú của Rõne tưởng là ma quỷ hiện hình bèn bảo nhau chạy về hang không đuổi theo nữa.

Bọn Rõne thế là thoát nạn. Lừa bảo:

- Tôi chán cuộc lữ hành này lắm rồi. Mạo hiểm một cách vô lý như thế này

trái với tính nết tôi, và cũng không hợp với tư cách của một người xuất gia tu hành. Thôi các anh để tôi trở về Tu viện tụng kinh, các anh xin lỗi Đại vương hộ tôi.

Thỏ và Sơn Dương tuy cũng không thích mạo hiểm như thế, nhưng vì có sứ mệnh không thể bỏ dở nửa chừng nên phải đánh liều cố gắng theo Rone .

34 - Sứ giả Sơn Dương trở về

Đến trước cửa nhà Rone , Sơn Dương ngần ngại bảo Rone :

- Cho tôi đứng ăn cỏ ngoài sân thôi. Tôi chạy trốn suốt đêm, rơi từ trên cây xuống, lại phải dùng sừng húc đầu Sói mất sức nhiều quá, bây giờ đầu tôi hãy còn thấy choáng váng, không muốn vào nhà tí nào.

Rone tỏ vẻ sốt sắng:

- Tùy ý anh. Cỏ ở đây xanh non rất ngon và bổ, không khí lại trong sạch. Anh cứ tự nhiên , ăn ngủ tùy thích.

- Để tôi bảo mẹ cháu có gì dọn ra cùng Thỏ dùng cơm tối cho vui. Anh Thỏ theo tôi vào nhà xem tôi soạn một số châu báu nhờ anh chọn và đem về cho Quốc vương.

Thỏ vui vẻ gật đầu theo Rone vào nhà. Vợ Rone tưởng chồng đã chết bây giờ thấy trở về tay cầm gậy đeo bao da rất sang trọng thì ngạc nhiên hỏi:

- Trời, anh đã trở về đấy à! Mấy hôm nay em lo quá đi mất! Công việc như thế nào?

Rone trả lời:

- Ban đầu anh bị xử tử, người ta đã trói anh dắt ra pháp trường, nhưng sau Đại vương và Vương phi không những tha tội, lại còn cho anh đi châu Thánh địa cầu phúc. Đại vương thấy anh bị hàm oan còn Thỏ là nghịch thần đáng tội chết, nên thưởng cho anh để bồi thường thiệt hại.

Thỏ nghe nói hoảng hồn định chạy nhưng Rơne đã nhanh chân hơn chặn ở cửa căn cổ Thỏ.

Thỏ kêu cứu:

- Anh Dê ơi, cứu tôi với, cứu tôi.

Nhưng Thỏ chưa dứt tiếng đã tắt thở trong mồm Rơne .

Rơne âu yếm bảo vợ:

- Chúng mình làm thịt ăn mừng đi em. Thỏ xưa nay chẳng làm được cái tích sự gì, anh cứ cho là đồ vô dụng không ngờ bây giờ có ích cho ta đáo để. Các con vẫn thềm thịt Thỏ xưa nay.

Cả nhà ra tay làm thịt Thỏ quay áp chảo làm tiệc mừng Rơne bình yên trở về. Vợ Rơne lần đầu tiên được ăn thịt Thỏ cho là ngon vô cùng. Rơne bảo vợ:

- Em cứ ăn đi đừng để dành nữa. Thỏ rừng nhiều lắm, chúng nó dám láo với anh thì ngày nào em cũng có thịt Thỏ ăn.

Vợ Rơne hỏi:

- Nhưng em vẫn chưa hiểu anh làm cách nào thoát thân được.

- Chuyện dài lắm thông thả mới kể hết được. Anh đánh lừa Đại vương nên được tha. Sau này khi Đại vương biết rõ sự thật thế nào cũng báo thù xử tử anh, không còn mong gì trốn được. Bây giờ chúng ta sang rừng già bên cạnh đó ai tìm thấy được. Lương thực ở đây quá phong phú, Gà, Thỏ rất nhiều, lại còn hoa quả mùa nào thức ấy, mật ong chim muông không thiếu thức gì. Nước sông vừa trong vừa ngọt, cá nhiều, nước lại cạn rất dễ bắt, không khí vừa mát vừa thơm. Hồi anh ở đây ngày nào cũng yến tiệc linh đình. Chúng ta theo phong tục bản xứ rồi sống luôn ở đây rất sung sướng.

Hôm ấy Đại vương tha anh vì anh hứa dâng một kho tàng châu báu, nên đã tròng dây vào cổ anh rồi lại cởi ra. Nếu không anh còn về thế nào được đến

nhà. Nhưng mai đây thấy không có gì cả thế nào Đại vương cũng đem binh vây bắt chúng ta.

Vợ Rơne nghe xong ngần ngại bảo:

- Dọn nhà đi nơi khác, đãi khách quê người làm sao vui được. Chúng ta ở đây thức gì cũng sẵn, dân quanh vùng đều phục tùng anh, việc gì chúng ta phải mạo hiểm đi đâu. Chúng ta ở đây bình yên sung sướng thế này, thành lũy lại kiên cố, dù Đại vương có đem binh đến vây đi nữa, đường hầm thông ra các nơi rất nhiều chúng ta lo gì chẳng có lối thoát. Chuyện này em không lo, chỉ có việc anh đi châu Thánh địa là em không yên tâm mà thôi.

Rơne cười bảo:

- Ngày xưa có một nhà thông thái nói với anh rằng:” Chẳng thà thề dối còn hơn chịu khổ”. Và những lời thề bị bắt buộc thần không chứng giám. Anh đã thề với Đại vương thực, nhưng nếu em không muốn thì thôi. Anh sẽ ở nhà với em không đi đâu cả. Không dọn nhà mà cũng chẳng châu chực ai làm gì.

Sáng hôm sau Sơn Dương ăn cỏ ở bên ngoài đã no cất tiếng gọi:

- Anh Thỏ ơi, chúng ta đi thôi. Anh ở trong ấy nhậu nhẹt tiệc bàn gì mà lâu thế?

Rơne nghe tiếng trả lời:

- Anh Thỏ rất yếu bóng vía, vừa đi đường mệt vừa chạy nạn sợ khiếp vía mấy lần nên bị đau tim. Anh ấy muốn nằm nghỉ thêm một chốc, nếu anh muốn về gấp thì cứ đi trước, anh ấy hết mệt dậy chạy theo cũng kịp.

- Hình như tôi nghe có tiếng ai kêu cứu.

- À, đây là tại tôi nói chuyện tôi sắp đi châu Thánh địa nên nhà tôi lo ngại đường xa nguy hiểm ngắt đi. Anh ấy hoảng hốt gọi tôi bế lên giường ấy mà!

Sơn Dương nghi ngờ hỏi:

- Có thực anh ấy vẫn bình yên không ?

Rơne chỉ tay lên trời thề:

- Tôi xin thế với anh có mặt trời làm chứng, anh Thỏ đang ngủ rất ngon lành dưới sự bảo hộ của toàn gia chúng tôi. À, này hôm qua chắc anh cũng có nghe Đại vương bảo về nhà lo liệu sắp đặt xong viết thư cho Đại vương hay. Thư tôi vừa viết xong, nhờ anh đem về nhé. Trong thư tôi kể tất cả công việc và tỏ bày lòng trung thành của chúng chúng ta đối với Đại vương.

- Nếu thế anh phải cho vào phong bì niêm cẩn thận, lờ rách phiền lắm đấy.

- Tôi đã có cách. Anh Gấu cho tôi cái bao da rất tốt. Tôi để thư vào đấy, nắng mưa cũng chẳng sao. Đại vương thấy thế tưởng anh cẩn thận nhất định thế nào cũng trọng thưởng anh.

Rơne nói xong vào nhà lấy đầu Thỏ bỏ vào bao cột lại thật chặt, niêm phong cẩn thận. Rơne đưa bao cho Sơn Dương và dặn:

- Anh đeo bao vào cổ cẩn thận kéo rơi và nhớ không được mở ra xem. Tôi xem trộm công văn nặng lắm đấy. Tôi gửi công văn cho ai bao giờ cũng có dấu mật và niêm phong. Anh đừng làm mất dấu Đại vương không bằng lòng đâu. Anh tâm rằng tất cả mọi sự đều do ý anh quyết định, tôi chỉ là kẻ giúp anh thi hành mà thôi. Như thế bao nhiêu công lao sẽ về anh, Đại vương sẽ ban thưởng cho anh.

Sơn Dương sung sướng nhảy tới nhảy lui bảo:

- Cảm ơn anh, anh đối với tôi tốt quá đi mất. Đại vương xem thấy công việc hoàn thành chắc sẽ khen ngợi vô cùng, các quan khác sẽ không bằng tôi được. Văn chương chữ nghĩa tôi tuy không bằng anh thực, nhưng ai biết đấy là đâu! Người ta sẽ tưởng đấy là tác phẩm trứ danh của tôi. Lần này đi theo anh tôi đã học được rất nhiều điều ích lợi. À, anh còn gì dặn tôi nữa không ? Anh Thỏ có cùng đi với tôi không?

- Anh ấy chưa muốn đi vội. Vả lại tôi còn nhiều việc cần phải dặn anh ấy. Anh cứ yên tâm đi trước để về cho nhanh kéo Đại vương mong.

Sơn Dương từ giã Rơne xong nhận bao thơ đi thật nhanh. Hãn cố tránh con đường hôm qua sợ gặp lại bọn Sói. Tối đến hãn ngủ trong một trại hoang rất bình yên. Sáng hôm sau hãn dậy lên đường thực sớm nên buổi chiều đã về đến Kinh Đô.

Chương 14.

35 - Sư Tử Nhận Lễ Vật

Vương phi đợi châu báu của Rone hứa cho mãi vẫn không thấy nên rất sốt ruột. Sư vương trấn tĩnh hơn, mặc dầu trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến kho tàng. Vì là đàn ông nên trong lúc chờ đợi dù sao vẫn kèm chế được vẻ nóng nảy bản khoản không cho lộ ra ngoài mặt.

Ốc già đi tản bộ ngoài vườn trông thấy Sơn Dương từ đằng xa, vội vàng chạy về báo tin. Sư vương và Vương phi mừng quá vội vàng đứng dậy định chạy ra đón, nhưng Sư vương bỗng chợt nghĩ lại, như thế có vẻ long trọng quá, bất tiện trước mặt Bách thú bèn lại ngồi xuống, và Vương phi cũng ngồi bên cạnh như cũ.

Một lúc sau Sơn Dương vào, Sư vương vội vàng hỏi:

- Khanh về một mình vậy Thỏ đâu?

- Tàu đại vương, đáng lẽ Thỏ cũng theo kịp thần về đến nơi không hiểu sao bây giờ vẫn chưa thấy tới.

Vương phi hỏi:

- Thế còn Rone đâu? Sao khanh lại đeo bao da của Rone ,

Sơn Dương trịnh trọng đáp:

- Tàu đại vương, bên trong bao có công văn của thần và Nam tước báo cáo, Đại vương xem xong sẽ biết mọi việc đều được giải quyết khéo léo vô cùng. Tất cả những điều quan trọng đều do thần định đoạt, Rone chỉ hoàn toàn thi hành theo ý thần mà thôi.

Nói xong Sơn Dương đưa bao da lên. Sư vương nhận bao tháo niêm phong mở ra xem và kêu lên một tiếng kinh ngạc. Vương phi ngồi bên cạnh cũng hoảng hốt tái mặt, không biết nói gì.

Sư vương cầm đầu Thỏ nâng cao lên cho mọi người cùng thấy.

Sư vương hỏi giọng nghiêm khắc:

- Chính tay Rơne giao bao da cho khanh phải không?

Sơn Dương run sợ đáp:

- Tâu đại vương phải.

- Nhưng khanh nói đó là do chủ ý của khanh, Rơne chỉ tuân lệnh thi hành mà thôi!

Sơn Dương run sợ nói không ra lời:

- Tâu . . tâu Đại vương . . .

Tội nghiệp Sơn Dương ngây thơ thấy mình bị vào tròng mà không còn biết mình oan vào đâu được nữa. Rơne lại phạm tội giết Sứ giả của Triều đình: đã thế lại còn lừa Sứ giả khác đem đầu về dâng Quốc vương. Kho tàng cố nhiên là không có tin tức gì cả.

Điều này làm Sư vương ngần ngại, không biết chuyện kho tàng có thực hay không. Sư vương rất chú ý đến châu báu nên sẵn lòng tin là có, nhưng vì Rơne tiếc của nên không muốn giao ra đấy thôi.

Vương phi buồn rầu, Sơn Dương lo sợ. Sư vương cầm đầu Thỏ suy nghĩ không biết nên tính ra sao. Nếu hỏi ý kiến Bách thú thì thế nào họ cũng xin giết Rơne . Nếu Rơne không có kho tàng thì chẳng ngần ngại gì mà không giết hẳn, vì đấy là cách xử công bình nhất. Nhưng lỡ có thật, hẳn sẽ đem sự bí mật của kho tàng vào phần mộ thì còn mong gì tìm ra nữa!

Sư vương suy nghĩ một lúc thấy mệt mỏi bèn đứng dậy bảo:

- Rơne dùng kế lừa ta, ta đã lầm hạ ngục hai đại thần, từ nay còn gì uy tín nữa!

Mèo lên tiếng:

- Đại vương đừng nghĩ thế, tuy công việc có lằng lắt đôi chút nhưng cũng còn có thể cứu vãn. Vừa rồi Sơn Dương nói là do ý kiến anh ấy, bây giờ Đại vương đem Sơn Dương thưởng cho Sói xem như bồi thường tổn thất, gọi là có thưởng có phạt mới công bình. Nay mai nếu ta phát binh đi vây nhà Rone , bắt được hẳn là giết ngay cấm không cho mở miệng, vì sợ Rone thốt ra được một lời là không còn có thể chết được nữa.

Sư vương gật đầu bằng lòng. Mèo bèn vào ngục tự tay mở trói cho Sói và Gấu bảo:

- Tôi phụng mệnh Đại vương đến thả hai anh. Đại vương nghe lầm kẻ nịnh làm khổ hai anh nên rất áy náy. Hôm nay ban thưởng Sơn Dương và cả giòng họ nhà nó cho hai anh . Từ nay anh gặp chúng nó ở đâu, bất cứ Dê đồng hay Dê núi, cứ việc ra tay. Về sau con cháu Đại vương cũng sẽ tuân theo luật này. Các anh đừng nghĩ đến chuyện trước, cứ giữ lòng trung thành với Đại vương như xưa, thế nào cũng có ngày phát đạt.

Nhân dịp mừng Sói và Gấu phục chức Sư vương còn ra lệnh Triều đình đại yến mười hai ngày.

Vua quan suốt ngày chè chén vui vẻ đến ngày thứ tám bỗng có một con Thỏ rừng đến báo tin con đường đi qua thành lũy của Rone bị bế tắc, bất kỳ ai đi ngang qua cũng bị Rone chặn đánh. Thỏ bị thương rất nặng nhưng cố chạy thoát được. Một con Quạ cũng đến kiện Rone giết chết vợ mình.

Sau một hồi suy nghĩ, Sư vương quyết định kéo đại binh công phá lãnh địa của Rone , Vương phi can:

- Xin Đại vương bớt giận đừng nói nặng lời, và cũng đừng thề thốt làm gì lỡ không giữ được sẽ giảm mất uy phong. Trong khi ta chưa biết rõ tình hình sự thực ra sao cần phải hỏi lại bị cáo mới được. Nếu Rone đến đối chất, thiếp biết rằng sẽ không có ai dám mở miệng. Ở đời lắm kẻ chính mình cũng chất đầy một kho tội ác, nhưng ưa bới vạch chuyện người khác một cách nghiêm khắc, làm như chính mình không biết phạm tội là gì bao giờ.

- Rone vừa thông minh vừa chu đáo. Hẳn ta hay làm mất lòng thiên hạ, điều

ấy có thực nhưng hãn cũng là một nhân tài có một không hai, kế hoạch của hãn bao giờ cũng rất hay. Biết đâu không có lúc chúng ta cần dùng đến hãn. Xin Đại vương đừng nóng nảy, quyền sinh sát trong tay Đại vương, Không cần gì phải quá vội vàng.

Lợn Lòi cũng khuyên:

- Tâu đại vương, xin truyền chỉ triệu Nam tước về kinh rồi sẽ định tội.

Sói cũng lên tiếng:

- Nếu Rơne dám về kinh tôi chắc hãn sẽ không thoát tội chết. Hiện giờ tôi chưa nói vội, đợi hãn đến sẽ hay. Xin các Đại thần nhớ là Rơne đã đem kim ngân châu báu tượng tượng ra lừa Đại vương rồi, chuyện này nhất định không còn gì đem ra hòng thoát chết.

Sư vương lắc đầu:

- Chúng ta cần gì phải ngồi đây đợi Rơne đến. Vài hôm nữa các khanh theo ta kéo đại binh đi phá thành. Tuy Rơne thông minh mưu trí chẳng ai bằng, nhưng vì hãn quá thông minh, ta e nếu dung túng mãi có ngày hãn sẽ cầm bán cả ta lẫn Vương phi mà chẳng cần hỏi qua ý kiến ta nữa!

Các khanh hãy chuẩn bị khôi giáp cung đao, theo ta đi bắt Rơne bảo vệ danh dự, trả thù cho tất cả những kẻ đã bị Rơne hại. Nếu ai lập công đầu ở chiến trường ta sẽ phát huy chương thưởng ngay tại trận để khuyến khích. Chúng ta vây thành, thử xem tài Rơne còn có bao nhiêu.

Bách thú ai nấy ra về lo chuẩn bị dụng cụ phá thành, Lợn Lòi vội vàng đi tìm Rơne để báo tin. Hãn đi suốt ngày đêm không ngừng nên đến nơi rất sớm. Từ đằng xa Lợn Lòi đã trông thấy Rơne đang ngồi trước cửa nghịch với hai con chim Bồ Câu sữa.

Rơne trông thấy chào trước:

- Chào anh Lợn Lòi. Anh có việc gì mà hoảng hốt vội vàng thế. Nhà cháy hay chị ấy trở dạ.

- Không phải, không phải. Tôi vì anh mà chạy mệt thở không ra hơi. Nguy lắm rồi. Đại vương đang giận anh thế chuyển này giết chết anh đấy. Chỉ bốn ngày nữa sẽ phát đại binh công phá trại anh, khí giới cung tên đều sẵn sàng cả. Sói và Gấu lại được tin cậy như xưa. Đại vương bây giờ tin họ còn hơn tin anh tin tôi nữa. Bọn họ nói gì Đại vương cũng nghe. Sói thù anh nhất, bảo anh là lãnh tụ của quân cường đạo sát nhân, khích Đại vương tức giận. Đại vương hiện đã phái Sói làm Lục quân Thượng tướng. Gấu tiên phong cầm binh nhất định lập công đầu. Thỏ và Quạ cũng vừa đến kiện anh. Anh liệu làm sao bây giờ?

Rõn ửng dung:

- Còn gì nữa không? Nếu chỉ có thể thôi thì chẳng có nghĩa lý gì. Dù Đại vương và bọn Đại thần Bách thú ấy thế cả đến trăm nghìn lần tôi cũng bất chấp. Tôi chỉ cần về triều một hôm là đầu vào đấy cả. Bọn họ xưa nay chỉ biết tán mép là giỏi chứ thành công rất ít, không bao giờ chúng nghĩ ra được một kế gì hoàn toàn. Nếu có trúng được món nào chẳng qua là chó ngáp phải ruồi đấy thôi! Anh đừng lo, tôi đã có cách sau này anh sẽ biết.

Rõn ngừng một lúc và nói lảng sang chuyện khác:

- Tôi vừa bắt được hai con Bồ câu non béo mềm đây. Tôi thích nhất món này, vừa ngon vừa bổ lại dễ tiêu, chẳng cần nhai mạnh đã nuốt xuống cổ rồi, cả đến xương cũng mềm và thơm, vừa đến miệng đã như muốn tan. Bồ câu non một nửa là sữa một nửa là huyết, mùi vị nhẹ nhàng đậm đà có thể gọi là ngon nhất trên đời. Nhà tôi cũng thích lắm. Chúng ta vào nhà chén đã. Chuyện ấy anh đừng nói với nhà tôi, tính đàn bà nhát gan nghe thế đâm lo, có món ăn ngon nuốt cũng không xuống. Mai chúng ta sẽ về kinh, và anh giúp tôi một tay là tôi sẽ tai quan nạn khỏi ngay.

Lợn Lòi bảo:

- Tôi xin hy sinh cả gia đình tính mệnh tôi cho anh.

Rõn cảm động:

- Tôi cũng không quên ơn anh đâu. Chỉ cần tôi còn sống ngày nào, tôi sẽ sống cho anh.

Lợn Lòi dặn:

- Anh cứ can đảm về kinh đối chất với bọn họ. Tuy Đại vương đang giận nhưng Vương phi muốn nghe anh nói trước khi định tội. Anh nên để toàn lực vào điểm này.

- Tôi chỉ cần bình tĩnh thế nào cũng có lối thoát. Dù Đại vương giận đến đâu nghe tôi nói một lúc cũng phải đổi ý, và lại còn tin cậy hơn xưa nữa.

Đôi bạn bàn bạc xong vào nhà. Vợ Rone vội vàng dọn tất cả thức ăn ra thết khách. Ba người chia nhau hai con bồ câu nên có hơi ít, nhưng như thế càng thấy quý và ngon thêm. Cơm nước xong, vợ Rone pha cà phê, Rone ngồi cạnh lợn Lòi khoe con:

- Hai thằng bé con tôi rất thông minh lanh lợi. Thằng cả đã biết bắt gà lớn, thằng hai biết bắt gà con, lại còn lợi được xuống nước đuổi vịt và bắt chim nữa. Tôi muốn cho chúng đi săn nhưng còn phải dạy thêm cho chúng ít nhiều kỹ thuật và nghệ thuật. Phải nhanh nhẹn và mưu trí mới tránh được bọn thợ săn, chó săn, và các thứ bẫy. Đợi cháu khá hơn là có thể đi săn thú rừng, cả nhà sẽ không lo gì thiếu ăn. Chúng nó đều giống cha, chỉ cần nhúng tay vào một tí là cả người lẫn vật đều điên đảo. Chúng nhảy đúng, cắn chặt, đó là tài đặc biệt di truyền của giòng giống.

Lợn Lòi cũng khen ngợi:

- Anh được hai cháu như thế thực tốt phúc vô cùng. Bà con bạn bè sinh được lắm nhân tài ưu tú tôi cũng vẻ vang lây. Tương lai của các cháu sau này nhất định sẽ rực rỡ không kém gì bố.

Rone bảo:

- Thôi bây giờ chúng ta đi ngủ lấy sức mai lên đường sớm.

Rone đi nằm nhưng trăn trở suy nghĩ kế thoát thân mãi vẫn không ngủ được.

Lúc này hắn nói cứng với Lợn Lòi là cốt để giữ uy tín, chứ thực ra trong thâm tâm hắn cũng chưa biết số phận mình sẽ ra sao.

Rơne bảo vợ:

- Mai anh về kinh, em ở nhà lo canh giữ đồn trại. Có ai đến hỏi anh, em tùy cơ ứng biến trả lời người ta cho khéo.

Vợ Rơne lo lắng:

- Cả Triều đình đều chống anh, nguy hiểm lắm. Anh không về có được không?

Rơne lắc đầu:

- Nhất định phải đi em ạ. Nếu không chúng nó kéo binh đến, không bắt được ta cũng phá hại hàng hố dinh trại. Ít nhất cũng làm cho ta phải bỏ đi nơi khác, em và các con sẽ khổ, nhất là phải trốn tránh tất cả bọn chúng mệt lắm. Tuy hiện nay anh thù nhiều hơn bạn, nguy hiểm thực đấy, nhưng chuyện đời thiên biến vạn hóa biết thế nào mà ngờ trước. Ai thành công, được gọi là anh hùng, ai thất bại là loạn thần nghịch tặc. Nay còn cơ hội anh phải đương đầu với chúng nó, em đừng lo, chỉ độ sáu bảy hôm anh sẽ về.

Vợ Rơne nghe nói có lý và vẫn tin phục tài chồng xưa nay nên không cản trở gì nữa, cũng không nói chuyện để cho Rơne ngủ yên lấy sức ngày mai ra đi đối diện với kẻ thù .

36 - Lại Về Kinh

Sáng hôm sau Rơne và Lợn Lòi cùng dậy sớm lên đường.

Rơne thấy im lặng mãi cũng buồn nên gợi chuyện trước:

-Ngày mai gặp Đại vương, phúc họa chưa biết trước, nhưng dù sao chuyến đi này cũng rất cần, Anh ạ, từ ngày tôi xưng tội sám hối với anh xong, tôi lại phạm thêm nhiều tội mới nữa. Bây giờ nhân tiện tôi muốn xưng tất cả với anh

để lương tâm khỏi cắn rứt.

Lợn Lòi gật đầu bằng lòng. Rõn bắt đầu kể:

- Tôi đã bóc được mảnh da tốt nhất trong người Gấu. Vợ chồng Sói cũng phải lột cho tôi mỗi người một đôi giày. Tôi báo được thù như thế cũng là nhờ tôi nó dối với Đại vương tôi có một kho tàng xin dâng cho Đại vương. Mới đây tôi lại giết Thỏ gửi đầu về, Thỏ và Quạ kiện tôi cũng không oan tí nào.

Còn một chuyện này tôi cũng kể nốt anh nghe. Một hôm tôi và Sói đang kiếm ăn, chúng tôi đi lang thang gặp hai mẹ con mụ Ngựa Đen. Sói bảo tôi:

- Cháu xưa nay vẫn nổi tiếng ngoại giao giỏi. Bây giờ cậu đói quá cháu hãy đến hỏi xem mụ Ngựa Đen kia có bán con mụ không. Nếu giá phải chăng chúng ta ăn tạm vậy.

Tôi liền đến gần mụ Ngựa Đen hỏi rất lễ phép:

- Chào chị Ngựa. Cô bé kia chắc là con của chị. Chị có vui lòng bán không?

Mụ Ngựa vui vẻ đáp:

- Tôi không có ý định bán nhưng nếu bác trả giá cao thì tôi cũng để lại cho bác. Giá cả tôi đã viết sẵn vào móng chân sau của tôi ấy. Bác có muốn xem thì xem.

Tôi thấy hơi ngại ngại nên trả lời:

- Tôi rất muốn xem chị ạ. chỉ tiếc rằng tôi không biết chữ số Ả rập. Vả lại không phải tôi muốn mua Ngựa, cái nhà bác Sói đứng đằng kia nhờ tôi hỏi hộ đấy thôi.

Ngựa mẹ cười trả lời:

- Nếu thế bác gọi bác ấy đến mà xem.

Tôi trở lại nói với Sói:

- Ngựa mẹ bằng lòng bán con, giá tiền viết ở móng chân sau. Tôi sợ mẹ ta viết bằng chữ ngoại quốc đọc không được xấu hổ nên không xem. Cậu muốn mua thì đến may ra đọc được.

Sói kiêu hãnh trả lời:

- Nhất định đọc được hẳn đi. Tiếng Anh, Pháp, Việt, Tàu, La tinh, Hy Lạp, có chữ gì là chữ cậu không biết. Hồi xưa lúc cậu sang du học bên ấy vẫn cùng các nhà bác học đối đáp lâu lâu. Cậu đọc Thánh kinh nhanh như đọc tên mình. Hôm nay chỉ có một cái giá tiền, khó quá gì?

Sói nói xong đến gần Ngựa Mẹ hỏi:

- Ngựa con chị bán bao nhiêu tiền đấy? Tính giá phải chăng đừng nói thách tôi sẽ mua ngay.

Ngựa mẹ trả lời:

- Tính tôi thẳng thắn đã nổi tiếng xưa nay. Buôn bán không nói thách bao giờ. Nói bao nhiêu bán bấy nhiêu, giá cả công bình phải chăng. Bác thật lòng muốn mua thì xem ở móng chân sau tôi đây.

Sói đến gần chân Ngựa cúi đầu hỏi:

- Đâu? Cho tôi xem.

- Đây này.

Ngựa mẹ nói xong cất chân lên cao, bên dưới móng có đóng sáu cái đinh nhọn hoắt. Mẹ lấy hết sức mạnh đá trúng ngay vào đầu Sói không chệch một ly một tý nào, Sói bị đòn bất ngờ ngã xuống đất ngất đi. Ngựa Mẹ cũng dắt con bỏ đi nơi khác.

Sói nằm chết giắc mãi đến một giờ sau mới tỉnh lại, đầu hẳn bị thương nặng vừa rên vừa khóc. Tôi đến gần hỏi:

- Ngựa mẹ đi đâu rồi hở cậu? Thịt ngựa con có ngon không ? Cậu có thịt ngựa con vừa mềm vừa bổ xơi một mình quên mất cả cháu như thế thực không phải! Cậu ăn no xong lại còn ngủ kỹ, thực sung sướng nhất trên đời. À, thế còn trên móng ngựa viết bằng chữ gì thế hở cậu? Học văn uyên thâm như cậu làm gì mà không hiểu nhỉ!

Sói tức giận trả lời:

- Con mẹ ấy thế mà lưu manh! Cháu có thấy cái gì trên trán cậu không? Sáu cái lỗ thủng thịt chảy máu đây này, giá tiền bán con của nó đấy. Không cần đọc được chữ, chỉ đếm cũng biết.

Thật ra Sói bị chết hụt cũng tại tôi biết mà không báo. Tôi xin nhận hết tội lỗi. Anh cầu Thượng đế tha tội cho tôi nhé. Mai đây chưa biết sống chết ra sao, thú tội rồi trong người mới nhẹ nhàng không bứt rứt như trước nữa. Nếu may mắn tôi thoát tội, anh bảo tôi nên làm thế nào để ăn năn cải ác tùng thiện.

Lợn Lòi thở dài bảo:

- Bây giờ tôi mới biết anh là con người bất trị, tội anh nhiều quá ai nghe cũng ngán. Nhưng thôi dù sao kẻ chết cũng đã chết rồi, còn tôi thấy anh lâm nguy lẽ nào không cứu. Cố nhiên tôi sẽ cầu xin Thượng đế tha tội cho anh, nhưng bọn kẻ thù của anh sẽ chẳng để anh yên đâu. Rắc rối nhất là vụ đầu Thỏ. Sao anh lại dùng thủ đoạn như thế để trêu tức Đại vương? Đó là miếng đòn trí mạng đấy!

Rõn cười lạt:

- Vụ này chẳng quan hệ một chút nào cả. Anh cũng thừa biết rằng ở đời này muốn sống, muốn tồn tại không phải dễ, nhất là chúng ta không phải là kẻ ăn chay tu hành, đóng cửa cầu nguyện trong giáo đường.

Lúc ấy Thỏ nhí nha nhí nhảnh trước mặt tôi một cách khêu gợi, hân ta vừa béo vừa xinh đẹp, tôi thì vừa mệt vừa đói anh bảo làm sao mà chẳng động lòng. Vợ con tôi đang chào mừng không lẽ không có quà gì cho chúng vui, không có gì cho vợ con ăn bất đắc dĩ tôi phải làm thế.

Về phần Sơn Dương tôi không ghét hẳn, mà bắt hẳn gánh nặng thay cho tôi. Nhưng đó là tại Đại vương làm việc cầu thả, ai lại “gởi trứng cho ác”, và chúng nó tại sao lại dám tin tưởng mà đi theo tôi?

- Điểm này anh sẽ trả lời với Đại vương, tôi không cần biết. Tôi chỉ khuyên anh phải khéo tùy cơ ứng biến lắm mới được vì chuyện nguy hiểm vô cùng. Anh có biết trên đời có ai dám chọc gan Sư tử mà chơi không?

Rõn mĩa mai:

- Phải, tôi biết gan Sư tử to lắm, Sư tử dữ lắm nhưng Sư tử là Đại vương của chúng ta có đạo đức hơn chúng ta chỗ nào không? Đại vương không chính tay bắt thú ăn thịt, nhưng sai Sói và Gấu đi bắt, và cho đó là một điều chính đại quang minh hợp pháp vô cùng. Trong triều chúng nó vào cánh với nhau kiếm ăn chung nên đổ ai dám hờ môi, mà còn phải nói gì nữa, vì ai cũng có chia một phần. Anh bảo như thế thì còn ai dám kiện!

Sư tử là Quốc vương của rừng xanh, cái gì cũng của Quốc vương. Chúng ta, đàn thú bé nhỏ cũng thuộc quyền sở hữu của Quốc vương. Quốc vương muốn làm tình làm tội gì thì làm, xơi ai thì xơi . .

Anh xem đấy, tôi hiểu rõ hết mà có dám nói ra đâu! Ai ở gần, ngày đêm nịnh hót bợ đỡ, săn thú dâng lễ vật luôn luôn thì được yêu. Chẳng hạn như Sói và Gấu, chúng nó vừa cướp vừa trộm nhưng vì được Đại vương tin yêu, nắm quyền lớn trong tay, nên ai cũng biết mà không dám nói ra, chỉ mong cũng được tin dùng để thừa cơ hội phát tài, hay vợ vét cho hả lòng tham.

Bọn chúng quyền cao chức lớn ăn miếng lớn, còn tôi, con cáo bé nhỏ, bụng nhỏ không ăn được nhiều, có lớn gan lớn mật dám bắt gà con thì họ lập tức hạ lệnh tróc nã, mọi người cùng đồng thanh xin xử tử. Tôi chỉ phá hư đồ đạc đôi chút thì bị tội chết, họ đốt nhà giết người thì không ai dám nói gì, chẳng những thế còn được chia biên giới, phong vương, phong tước, xây thành đắp lũy củng cố gia tài điền sản, địa vị danh vọng . . .

Chúng nó lúc nào cũng chỉ thích moi móc, bới lông tìm vết kể tội người ta, còn tội chúng đây đây thì không hề biết đến, ai làm điều gì tốt chúng cũng

không khen bao giờ, lầm lẫn một chút gì thì chúng kể suốt một đời, làm như mình trong sạch đức hạnh lắm, kỳ thực bản thân chúng cũng là một cái thùng đựng rác mà thôi.

Lợn Lòi có vẻ bức mình:

- Bây giờ anh kể tội người ta thì có ích lợi gì cho anh? Mỗi người có một trách nhiệm riêng, thử hỏi trách nhiệm của anh, anh đã làm tròn hay chưa?

Anh là kẻ thức giả, hiểu nhân tình thế thái đến mức ấy còn đợi gì mà không đi làm Giáo sĩ để tôi xưng tội sám hối với anh, tại sao anh lại xưng tội sám hối với tôi làm gì?

Đôi bạn vừa đi vừa trò chuyện bỗng gặp Khi từ đằng xa đi lại Khi nói cho biết là mình lên đường sang Thiên Trúc công cán. Rờn than thở:

- Tôi rủi quá đi mất, bọn chúng nó đang kiện tôi lung tung cả lên. Nhưng những chuyện vặt ấy đối với tôi chẳng có nghĩa lý gì, điều tôi ngại nhất là bị trừ Giáo tịch. Anh sang bên ấy cố vận động cho tôi được yên, suốt đời tôi không dám quên ơn anh.

Khi đáp:

- Tưởng gì chứ việc ấy anh đừng lo. Bên ấy tôi quen biết nhiều lắm, không có đường lối chạy chọt nào là tôi không thông thuộc. Tôi đã từng làm luật sư bên ấy, bao nhiêu đại nhân vật tôi quen biết hết, có việc gì là việc không làm được.

- Thần thông quảng đại như tôi, đã nhận làm là phải thành công. Hôm nay anh về kinh, có nhà tôi ở đấy cần gì anh cứ nói nhà tôi sẽ giúp một tay.

Rờn cảm tạ và từ giã Khi tiếp tục cuộc hành trình.

Chương 15.

37 - Rơne Lại Tự Biện Hộ

Đã có thám tử phi báo tin Rơne về Kinh nên lúc hai chàng đến nơi, thấy từ trong điện ra tận ngoài sân, Bách thú đã đứng đông đầy để chờ kiện Rơne và xem xử kiện.

Rơne lấy hết can đảm vượt qua mặt tất cả kẻ thù đến trước ngai Sư vương đang ngồi.

Lợn Lòi bảo nhỏ:

-Đừng sợ hãi, bây giờ không phải là lúc lùi được nữa. Kẻ nào nhát gan chẳng làm được trò trống gì bao giờ! Phải can đảm bình tĩnh mà tiến tới mới mong thoát nạn.

Rơne chỉ gật đầu không trả lời. Hắn nhìn quanh thấy người quen cũng khá nhiều nhưng không mong ai giúp đỡ gì được. Trong số đó cũng còn vài đứa bạn có thể gọi là tri kỷ, nhưng chỉ trong lúc bình an vô sự thôi, còn khi hoạn nạn lại là một chuyện khác. Bạn chia vui nhậu nhẹt nhiều như thóc lúa, phải lấy đầu mà đóng, nhưng cũng là những bạn ấy, chưa chắc đã chịu xẻ buồn.

Rơne cúi chào quốc vương và vương phi một cách cung kính rồi nói:

- Xin Thượng đế phù hộ, ban cho Đại vương rất nhiều thông minh trí tuệ để phân biệt thiện ác giả chân. Thần ước ao sao mọi loài đều có dấu hiệu thiện ác trên mặt, để Đại vương nhìn thấy là hiểu ngay, Đại vương sẽ biết thần không phải là kẻ điêu ngoa xảo quyệt mà chính là một tôi trung. Hiện nay có kẻ đang kiện thần để mong ly gián nhưng thần cũng biết rằng Đại vương rất chính trực vô tư sẽ không bao giờ nghe lời sàm tấu mà nỡ hại tôi trung.

Quốc vương bảo:

- Rơne , tài miện lưỡi của người hôm nay không ích lợi gì nữa, người không còn mong lừa ai được. Cách người đối đãi với Quạ và Thỏ tỏ ra người không trung thành và vâng lệnh ta. Tội ác của người nhiều quá ta không muốn nhắc lại sợ nhảm tai Bách thú. Hôm nay người sẽ chết và không được hưởng đặc

ân xưng tội nữa, người sẽ không còn thi hành được những mưu kế xảo quyệt của người.

Rơne nghĩ thầm:” Giờ phút này nếu mình ở nhà có phải sung sướng biết mấy không! Ngu quá, ai lại dẫn xác đến đây cho chúng nó tra khảo lục vấn, làm tình làm tội hạch sách đủ thứ. Nhưng thôi đã trót dấn cảnh ta phải cố đóng nốt cho đến màn cuối.

Rơne làm bộ đau khổ buồn rầu nói:

- Xin Đại vương cho phép thần được biện hộ trước khi định án, vì một khi ăn đã định rồi, thần sẽ không còn nài nỉ cầu xin điều gì nữa! Không phải thần kể công nhưng cũng cần phải nhắc lại. Những kẻ đang kiện thần mà Đại vương cho là tội trung ấy, xưa nay lúc Đại vương nguy hiểm hay gặp điều khó khăn thì chúng lìa bỏ, chỉ lo chạy trốn thoát lấy thân một mình, chỉ riêng có thần lúc nào cũng theo đuổi săn sóc Đại vương mà thôi.

- Chờ lúc tai qua nạn khỏi, thiên hạ thái bình rồi, chúng mới trở lại, xin làm quan to chức lớn để vợ vét và hãm hại kẻ khác. Nếu thần có tội tại sao còn dám về đây? Hôm kia thần đang đi tuần ở biên giới bỗng gặp Lợn Lòi đến truyền chỉ hồi kinh, nếu thần sợ tội trốn đi ngoại quốc ngay có phải tiện hơn không, còn về làm gì để lãnh án tử hình?

Thỏ kiện thần bên trong còn có nhiều uẩn khúc Thỏ không dám nói ra. Nguyên do hôm ấy Thỏ đói gần chết. Thần thấy vậy động lòng từ bi thương hại giống vật bé bỏng nhát gan nên mời vào nhà đem hạnh đào và rất nhiều hoa quả trong mùa ra khoản đãi. Thỏ ăn uống chè chén no say xong đùa nghịch xin học với các con thần vài miếng võ để hộ thân trong lúc đi rừng.

Các con thần hết lòng dạy bảo, chẳng may trong lúc luyện tập, Thỏ vụng về quên mất lời dạy nên bị sườn tai chảy máu đôi chút. Nếu quả thật thần lập tâm hại Thỏ thì gia đình thần năm mạng lễ nào không giết nổi một con Thỏ văn dốt vũ dốt đã lôi vào trong hang? Đến nỗi phải nhờ Hải Ly giải cứu ?

Về vụ Quạ, vợ Quạ tham ăn, chẳng biết ăn gì ở đâu trúng độc, chết nằm lăn quay ra bên cạnh thần, trong lúc thần đang nằm ngủ trưa rồi vu vạ cho thần. Thử hỏi Quạ là giống vật biết bay lúc nào cũng đậu trên cao, thần làm thế nào

để giết Quạ, trừ phi Quạ chán cuộc sống trần gian ô trược, muốn tìm chân lý ở thế giới bên kia, tự đứt đầu vào mồm thần xin giải thoát.

Nếu kiện mà không cần chứng cứ cũng được kiện thì trên đời này còn gì là công lý nữa! Ai cũng có thể kiện, và kiện bất cứ lúc nào, bất cứ chuyện gì, dầu huyền hoặc vô lý đến đâu! Thần xin Đại nam tước ân cho đấu võ với Thỏ và Quạ để giải quyết vụ này.

Quạ và Thỏ nghe thế giật mình bấm nhau trốn ra ngoài. Thỏ bảo Quạ:

- Hẳn đòi người làm chứng mà lúc ấy chẳng có ai làm chứng cả. Hẳn lại còn đòi đấu võ, chúng ta đánh không lại với hẳn đâu! Đừng dại trêu vào móng hẳn mà chết. Cả văn lẫn võ hẳn đều chơi ngón gian hùng, chúng ta không phải là tay đối thủ. Chuồn đi thôi, đừng ở lại nữa chỉ tổ làm trò cười cho hẳn.

Sói thấy Quạ và Thỏ lén ra ngoài thì thầm to nhỏ một lúc rồi trốn đi mất, hẳn rất bức mình cho là đồ hèn nhát, nhưng không can được.

Quốc vương nhìn quanh hỏi:

- Còn ai muốn kiện Rơne nữa không ? Bị cáo sẵn sàng đối chất. Quái, hôm qua ai cũng muốn kiện sao hôm nay biến đâu mất cả! Đối ý chống thế.

Rơne đáp:

- Tâu đại vương, bọn họ xưa nay như thế đấy! Chỉ biết vu oan giá họa hà hiếp kẻ vắng mặt là giỏi. Chúng muốn hại thần. nhưng thần cũng không trách quân tiểu nhân làm gì. Nếu bọn chúng đã biết sợ mà trốn ta cũng nên tha thứ mới là người đại lượng.

Quốc vương bảo:

- Người giáo quyệt vô cùng ta không thể nào tin người được nữa! Ta hỏi người Thỏ có tội tình gì mà người nữ hạ độc thủ giết Thỏ lấy đầu sai Sơn Dương đem về cho ta. Ta đã tha người một lần, cho người được lập công chuộc tội, cho người gậy và bao da để đi châu Thánh địa, chẳng ngờ người chưa lên đường đã phạm thêm tội mới. Thỏ và Sơn Dương chết rồi, bây giờ

đến lượt người.

Rơne ngạc nhiên kêu lên:

- Đại vương bảo sao? Thỏ đã chết? Và Sơn Dương cũng chết! Nếu vậy thần cũng xin chết ngay trước mặt Đại vương cho xong chứ còn sống làm gì nữa! Nếu quả thực hai anh ấy chết rồi thì báu vật kia thất lạc vào đâu? Hôm ấy thần đã giao bản đồ kho tàng và mấy món báu vật cho Thỏ và Sơn Dương mang về không ngờ Sơn Dương giết Thỏ để chiếm đoạt báu vật và bản đồ kho tàng. Thần cứ tưởng hai anh ấy là người thành thật và trung thành với Đại vương, không ngờ . . .

Quốc vương nổi giận ngắt lời:

- Thôi đi, chính người đã giết Thỏ rồi vu oan cho kẻ khác. Ta không nghe người, không bị người bịt mắt bảo sao nghe vậy nữa đâu!

Lúc bấy giờ có vợ luật sư Khi đứng bên cạnh. Đó là một con khi cái rất thông minh lanh lợi, ăn nói cũng hoạt bát hơn cả chồng. Xưa nay khi vẫn được vương phi rất tin yêu nên cũng được mọi người kính nể.

Khi thấy quốc vương nổi giận, vội vàng khuyên can:

- Xin Đại vương suy nghĩ kỹ trước khi định tội Rơne . Chắc Đại vương còn nhớ ngày xưa cụ thân sinh ra Rơne cũng hay bị vu oán giá họa như thế mà lần nào cũng được kiện. Phàm người tài năng xuất chúng bao giờ cũng có lắm kẻ thù. Hiện nay Sói và Gấu đứng đầu bọn người thù ghét và kiện Rơne , nhưng xét kỹ lại hồ sơ, thì hai vị này cũng đầy những thành tích bất hảo chứ chẳng trong sạch gì hơn ai.

Quốc vương hầm hầm trả lời:

- Nhưng tội hăn to lắm, dám uốn ba tấc lưỡi đánh lừa cả ta. Nếu ta nghe hăn bị lừa lần nữa thì thế gian sẽ chê cười, bảo ta hữu dũng vô mưu, chỉ to đầu mà ngốc! Còn gì là oai danh Sư tử, chúa tể của rừng xanh nữa!

Khi vẫn ngọt ngào:

- Chỉ những kẻ vũ phu không nghe lời nói phải mới đáng cười thôi! Đại vương vừa oai hùng vừa từ bi chẳng ai dám nói gì khác ngoài những lời ca tụng ngợi khen!

- Thần xin tội cho Rơne vì hắn là một kẻ văn võ toàn tài, vừa giỏi mưu kế, vừa có kinh nghiệm thực hành. Trên đời này đã dễ gì gặp được một người như thế ra phò vua giúp nước. Con người ấy nếu có thì cố nhiên người thù ghét cũng nhiều. Bọn chúng kết bè kéo đảng làm hại Rơne để khỏi thấy có kẻ tài giỏi hơn mình. Rơne bị thiên hạ ghét nhiều cũng chỉ vì thế. Nhưng xét lại đến lúc quốc gia có đại sự thì bọn giá áo túi cơm kia câm miệng như hến chỉ có một mình Rơne tìm mưu nghĩ kế giải quyết việc rắc rối mà thôi.

- Thần chắc Đại vương còn nhớ hai năm trước có một người tiều phu và một con rắn Hồ mang đến xin xử kiện. Đại vương và các Đại thần đều không biết xử sao cho phải, chỉ có một mình Rơne tìm được cách giải quyết vẹn toàn, uy danh Đại vương nhờ thế tăng thêm nên Đại vương khen ngợi Rơne mãi.

- Ta không nhớ rõ chi tiết, Khanh nhắc lại xem.

Khi tăng hăng lấy giọng và bắt đầu kể:

- Đầu đuôi câu chuyện như thế này. Cách đây hai năm có một con rắn Hồ mang, một hôm leo hàng rào một nhà nọ định vào chuồng gà ăn trộm trứng, chẳng may bị vướng một cái bẫy bằng dây thòng lọng thắt chặt vào cổ không thể nào thoát được. Rắn cố sức vùng vẫy nhưng càng vùng dây càng thắt chặt thêm. Rắn bị ngạt thở chỉ còn cách nằm yên chờ chết. Lúc ấy bỗng có một bác Nông dân đi ngang qua đấy. Rắn năn nỉ:

- - Xin người làm phúc cứu tôi, suốt đời tôi không dám quên ơn. Tôi nhà còn đàn con dại. Xin người hãy nghĩ đến con người mà thương con tôi.

Bác tiều phu đáp:

- Ta nghe người nói cũng tội nghiệp, muốn cứu người lắm, nhưng ta sợ người được thả ra rồi ăn thịt ta thì sao? Nhà ta cũng có con dại, biết người có thương con ta như ta thương con người không?

Rắn nắn nỉ:

- Tôi xin thề có thiên địa quỷ thần làm chứng. Tôi xin thờ người là ân nhân suốt đời tôi và con cháu cũng sẽ phụng thờ giúp đỡ người. Tôi không bao giờ phản phúc giết hại ân nhân của mình bao giờ. Xin người hãy tin tôi. Tôi còn nghĩ cách báo đáp ân người có lẽ nào lại hại người.

Bác tiều phu nghe thế bèn thả rắn và cả hai cùng đi vào rừng. Đi được một lúc Rắn thấy đói bụng bèn lấy đuôi đánh bác tiều phu và đòi ăn thịt. Bác tiều phu ngạc nhiên:

- Tại sao người lại trở mặt với ta như thế. Lúc nãy người thề thốt nặng lời. Lại còn hứa báo ân cho ta nữa. Thì ra người báo ân như thế đấy à?

Rắn phùng mang trợn mắt:

- Đừng có nhiều lời vô ích. Người cứu ta là một việc, ta hứa báo ân là một việc, mà bây giờ ta đói bụng ta cần phải ăn thịt người lại là một việc khác. Người hiểu chưa? Ta cho người một bài học đấy. Người phải biết rằng khi người quân tử đắc thế thì nhân nghĩa đạo đức công bình là luật pháp, khi kẻ tiểu nhân đắc thế thì vong ân bội nghĩa, bất nhân ác đức cũng là hợp pháp. Ta hỏi người bây giờ ta với người ai mạnh hơn ai?

- Nhưng dù sao cũng cho tôi một ân huệ cuối cùng. Chúng ta đi thêm một lúc gặp ai sẽ hỏi ý kiến người ấy, nếu ai cũng tán thành thì tôi đành chịu vậy!

Rắn gật đầu bằng lòng:

- Ta cũng chịu khó nhịn thêm một lúc cho người chết được cam tâm.

Hai bên đồng ý rồi bèn đi đến một gốc cây gần đấy. Thấy một con Quạ và bảy con đang đậu trên cây, Rắn bèn kể chuyện đã xảy ra nhờ Quạ phân xử. Quạ rất chú ý nghe kể, nghe xong Quạ bảo:

- Theo ý tôi Rắn có thể ăn thịt người không ân hận gì cả. Vì những lời thề lúc hoàn cảnh bắt buộc phải thốt ra là vô giá trị. Rắn có quyền ăn người nhưng

phải chia cho ta một miếng để ta cho các con được nếm thử thịt người.

Rắn rất bằng lòng bảo:

- Thế nào, ta ăn thịt người thế là đúng pháp luật lắm rồi không ai chê trách vào đâu được nữa.

Bác tiều không chịu cãi:

- Tôi không tin Quạ. Quân cường đạo không thể định ra pháp luật. Nó không có quyền lên án xử tử tôi. Tôi phải đi hỏi thêm người khác. Vụ này tôi sẽ kiện lên đến Tòa thiên đình.

Cả hai lại tiếp tục đi, nhưng gặp Sói và Gấu cũng không hơn gì Quạ. Quả nhiên nghe kể xong cả hai cùng đồng ý bảo.

- Rắn có quyền ăn thịt người. Trong lúc đói lên không còn ai biết lời thề là gì cả. Luật pháp của rừng xanh là kẻ nào đói và mạnh là có quyền ăn kẻ khác. Tuy luật pháp của loài người không giống, nhưng bác tiều đang đứng trong rừng. Nhập gia phải tùy tục, bác phải theo pháp luật của núi rừng. Rắn nên ăn thịt người và chia đều làm ba phần.

Rắn nghe xong liền xông lại định cắn. Bác tiều vừa chạy vừa la.

- Không được. Quân cướp ấy có quyền gì định được tội chết. Tôi xin theo luật rừng nhưng phải do Đại vương xử tôi mới chịu. Nếu Quốc vương xử tội chết, tôi cũng can tâm. Chúng nó không có quyền xử tôi.

Bọn chúng lúc ấy đều tưởng cả Triều đình nhất định sẽ đồng ý nên bằng lòng đến xin Đại vương xử. Cả đoàn Rắn, Quạ, Gấu và Sói đều dắt thêm gia đình đến để chờ ăn.

Cả hai bên cùng trình bày hoàn cảnh của mình. Bác tiều phụ bảo mình là kẻ ân nhân, rắn vong ân bội nghĩa quên lời hứa là không tốt. Rắn trình rằng mình đói quá không thể nghĩ đến ân nghĩa thề thốt gì hết. Cuộc sống là đấu tranh để tồn tại, nếu rắn không ăn thì sẽ chết đói. Như thế sẽ trái với luật sinh tồn của Thượng đế.

Đại vương nghe xong rất khó nghĩ. Xử bác tiều phu được kiện thì không lo đến cái đói của thần dân, xử Rắn được kiện thì hóa ra đồng ý cho vong ân bội nghĩa là phải. Đại vương ra lệnh mở hội nghị, hỏi ý kiến Bách thú xem ai có đề nghị gì hay. Tất cả đồng ý Rắn nên ăn thịt người, và phải chia đều cho tất cả, mỗi đầu thú một miếng để nếm thử xem mùi vị ra sao.

Lúc ấy Đại vương nghĩ rằng, gần ấy thú chia mỗi mồm được một tí thịt, ăn chả bỏ dính răng, mà vụ án sẽ xếp vào hồ sơ để lại đời đời, sợ thiên hạ chê cười, thật không đáng công thay đen đổi trắng.

Cuối cùng Đại vương truyền lệnh mời Nam Tước Rone đến và giao toàn quyền xử vụ này. Rone không cần nghĩ ngợi lâu bảo ngay:

- Muốn xử án này thật công bình, cần phải đi đến chỗ xảy ra tai nạn. Phải xem thấy rắn bị bẫy như thế nào, tiều phu cứu như thế nào, về sau Rắn muốn ăn thịt người ra sao mới được.

Cả bọn bèn kéo đến nơi đặt bẫy, theo đúng tình hình lúc rắn bị vào tròng, buộc chặt cổ rắn không còn vùng vẫy được nữa. Xong đâu đấy Rone bảo người tiều phu:

- Bây giờ mọi việc đều trở lại như lúc đầu tiên, Rắn chưa hề mang ơn người, mà người cũng chưa thi ân cho Rắn. Hai bên không ân không oán. Hôm ấy Rắn mang ơn rồi phụ ân, hôm nay mọi sự hoàn toàn rửa sạch. Tùy ý người định đoạt, nếu người muốn thi ân thì cứ việc mở dây, người không muốn thì cứ đi đường của người tùy ý. Tôi tưởng như thế là công bình nhất. Ai có ý kiến gì hay hơn xin cứ phát biểu.

Cố nhiên là chẳng ai có ý kiến gì hay hơn được nữa. Vụ kiện ấy thế là được xử xong một cách khéo léo. Lúc bấy giờ Đại vương và Vương phi khen ngợi Rone vô cùng. Trong triều ngoài quận ai cũng ca tụng Rone thông minh và tài dụng nhân của Đại vương. Mọi người cùng nhau nhao lên phê bình tài đức từng vị quan trong triều.

Về võ quan như Sói và Gấu chỉ dùng được trong lúc chiến tranh mà thôi. Bọn họ to gan lớn mật, gặp việc được giết được ăn là nhào đại vào, lúc nào cũng

tiến chớ không lùi, oai danh vang lừng khắp nơi.

Nhưng lúc cần đến mưu trí thì chúng chỉ là những cái bị thịt, mà đời không phải lúc nào cũng có thể lấy thịt đè người được.

Rơne và đồng loại trái lại đầy mưu thần chước quỷ, thông minh khôn khéo vô cùng. Nếu Đại vương nghĩ rằng ai chẳng có lúc lỗi lầm, Rơne không phải là thần thánh gì, cũng chỉ là một kẻ phạm tục như chúng ta thì xin Đại vương tha tội cho Rơne để giữ lấy một nhân tài cho Triều đình.

Sư vương trầm ngâm suy nghĩ một lúc bảo;

- Rơne tuy thông minh thực, nhưng tánh tình bất lương, suốt đời hăn không thể nào đổi được. Cả Triều không địch lại nổi một mình hăn. Ta sợ để lâu có hại.

Quốc vương quay lại bảo Rơne :

- Người đồng lõa với Sơn Dương giết Thỏ trả đầu lại cho ta, tội khi quân đáng chết. Sơn Dương đã đền tội rồi, bây giờ đến lượt người.

Rơne buồn rầu trả lời:

- Thần xin chết ngay tức khắc nếu thần quả là kẻ có tội. Thần bây giờ sống cũng chẳng còn nghĩa lý gì . Báu vật vô giá mất rồi, bản đồ kho tàng cũng thất lạc, thần lại mang tiếng phản phúc bội bạc với Đại vương, như thế còn sống làm gì nữa! Hôm ấy thần giao báu vật cho Thỏ không ngờ vì thế mà Thỏ bị chết oan. Chẳng biết Sơn Dương dấu báu vật vào đâu. Nếu chịu khó tìm may ra cũng có thể tìm được, chỉ sợ Sơn Dương làm hư hỏng thì tìm suốt đời cũng không ra.

Khỉ an ủi:

- Anh đừng vội thất vọng thế không nên. Nếu báu vật quả thật có trên đời, nhất định thế nào cũng tìm thấy. Nhưng đó là những món gì thế?

Rơne thở dài:

- Không thể kể cho xiết được cái đẹp và quý của nó. Nếu vợ tôi biết được kho tàng đã bị mất sẽ đau khổ vô cùng. Hôm ấy vợ tôi đã bảo đừng giao cho Thỏ, nếu tôi nghe lời thì đâu đến nỗi này! Nay mai nếu Đại vương ân xá, tôi sẽ đi chu du khắp thế giới quyết tìm cho bằng được, nếu không tôi sẽ chết không nhắm mắt.

Tâu Đại vương, thần xin kể ba món báu vật ấy để Đại vương rõ, dù Đại vương chưa nhận được cũng hiểu lòng thần trung thành với Đại vương không bờ bến.

- Người kể vẫn tắt một chút. Ta còn nhiều việc khác phải xử. Ta chỉ sợ nghe người kể xong đến phải nhường ngôi cho người mất. Sói đã dặn ta rằng nếu để cho người mở miệng là không còn chết được nữa!

Röne vui mừng:

- Thần xin kể thực vẫn tắt kéo mất thì giờ của Đại vương và Bách thú. Món báu vật thứ nhất là một cái nhẫn vàng, vòng nhẫn phía trong có khắc một bài thơ bằng chữ Phạn ý nghĩa rất uyên thâm, xưa nay chưa từng có ai đọc được. Ngày xưa có một nhà bác học và tiên tri rất tinh thông tính chất của thảo mộc kim thạch nói rằng cái nhẫn ấy nguyên ở Thượng giới được đem xuống trần gian từ lúc tạo thiên lập địa. Bất cứ người nào đeo vào sấm sét tà thuật không thể làm tổn thương, lại có thể ngự hàn.

- Trên mặt nhẫn có một viên ngọc đỏ, đêm tối phát ra ánh sáng soi được mọi vật, trị được bệnh, miễn trừ tội ác, tai nạn, chỉ không thể tránh được chết. Đeo nhẫn ấy đi du lịch không sợ nước lửa, không lo bị trộm cướp ám hại, tránh được cạm bẫy của quân địch, trước khi ra trận chỉ nhìn vào nhẫn một cái là có thể tăng thêm sức khỏe vô địch, không sợ trúng độc, sinh thù. Kẻ thù trông thấy cũng tiêu tan lòng oán hận.

Nhẫn này nguyên ở trong kho tàng của phụ thân, thần chọn riêng ra để hộ thân. Nay xét vì không xứng đeo một báu vật như thế, nên xin đem dâng Đại vương, vì tất cả tài sản tính mệnh thần đều ở trong tay Đại vương, chỉ có Đại vương mới xứng đáng đeo mà thôi.

Hai món kia là cái gương và một cái lược để dâng vương phi. Lâu nay vợ thần vẫn năn nỉ xin nhưng thần nhất định không cho. Hai vợ chồng vì thế lắm khi sinh ra bất hòa. Thần dâng vương phi hai món báu vật ấy vì chỉ ừ một mình vương phi mới xứng đáng dùng mà thôi.

Rõn thở dài kể tiếp:

- Thật đáng tiếc, không biết báu vật bây giờ lưu lạc nơi đâu! Cái lược ấy làm bằng xương một con vật rất hiếm, chỉ sinh ở Ấn độ. Lông nó bảy màu, mùi thơm sực nức, ai có phước được ngửi mùi ấy cũng đủ tăng thêm tuổi thọ. Lược chạm trổ rất công phu, màu trắng như tuyết, thơm như cả một rừng hoa. Giống vật ấy sau khi chết, hương thơm tản ra toàn thân xong tụ tất cả vào xương nên xương vĩnh viễn không hư. Công dụng của nó là khử độc, trừ tà, tránh bệnh tật. Trên lưng lược nạm vàng và chạm trổ rất tinh vi, chính giữa lược khắc một chuyện cổ tích Hy Lạp.

Chuyện kể rằng có ba cô thiếu nữ đẹp như thiên tiên tranh nhau một quả táo vàng. Ba cô tìm đến một thanh niên đang ngồi bên bờ giếng nhờ chàng xử dùm. Cô thứ nhất bảo:

- Chàng cho ta quả táo và bảo ta là người đẹp nhất ta sẽ làm cho chàng thành triệu phú.

Cô thứ hai bảo:

- Chàng cho ta và bảo ta đẹp nhất, ta sẽ làm cho chàng thành một kẻ uy quyền danh vọng nhất đời.

Cô thứ ba bảo:

-Uy quyền thì có nghĩa lý gì? Triệu phú mà làm gì? Phụ thân và huynh đệ chàng là kẻ có quyền hành và giàu sang nhất trên đời rồi, chàng còn muốn danh vọng và tiền bạc làm gì nữa! Nếu chàng cho ta quả táo, bảo ta là người đẹp nhất, ta sẽ cho chàng một báu vật quý nhất trần gian. Ta sẽ cho chàng một tuyệt sắc giai nhân làm vợ. Nàng rất đức hạnh, trí tuệ và cao quý vô cùng. Một giai nhân như thế mới có thể gọi là một báu vật quý nhất trong những báu vật trên thế giới. Ta sẽ cho chàng công chúa Hy Lạp.

- Còn tấm gương không phải bằng kính mà bằng một miếng cẩm thạch. Người có bệnh soi vào gương là khỏi hẳn. Giá gương làm bằng một thứ gỗ thần không hư nát, quý hơn cả vàng. Trên giá chạm trổ rất nhiều truyện cổ tích trứ danh.

Chuyện thứ nhất kể ngày xưa có một con Ngựa tít rất nhỏ mọn. Một hôm Ngựa chạy đua với Nai bị thua nên muốn báo thù. Ngựa tìm đến người bảo:

- Nếu người muốn phát tài hãy nghe theo tôi. cưỡi lên lưng tôi sẽ chở người đi bắt Nai. Người cưỡi gác Nai, cắt nhung, lột da, xẻ thịt, tất cả món gì bán cũng được nhiều tiền. Nhanh lên tôi chở đi kéo Nai trốn mất.

Người nghe lời cưỡi lên lưng ngựa, chạy đi tìm Nai suốt cả một ngày. Tìm mãi không thấy ngựa mệt quá liền bảo:

- Thôi bây giờ người xuống cho tôi nghỉ một lúc đã. Tôi mệt quá chạy không nổi.

Người không bằng lòng trả lời:

- Đâu có sự dễ dàng như thế! Người muốn mời ta lên, bắt ta xuống lúc nào cũng được hay sao? Ta sẽ thẳng yên cương, che mắt, đóng hàm thiếc cho người. Từ nay người phải tuân theo lệnh ta chỉ huy. Người không nghe lời, ta sẽ lấy chân thúc vào bụng, lấy roi đánh vào mông.

Ngựa không biết làm thế nào đành phải để cho người sai bảo từ đấy.

Chuyện thứ hai kể có một con Lừa và một con Chó cùng ở trong nhà một phú ông. Chó rất được chủ yêu, nào ăn cơm có cá thịt, nào ngủ nệm rơm, nào được bông bế, tắm rửa, có khi chó còn liếm cả mặt phú ông nữa. Lừa thấy vậy ganh tị nghĩ thầm “Bao nhiêu công việc khuân vác nặng nhọc mình làm hết, còn Chó chẳng làm gì, chỉ suốt ngày ăn rồi ngồi chơi và nịnh hót chủ nhà mà được sung sướng như thế. Hay là ta thử nịnh chủ xem sao?.

Một hôm Lừa đang đứng ngoài sân thấy chủ đi qua bèn nhảy chồm lên mình chủ, áp đầu vào má chủ liếm lên mặt, hai chân ghì vai chủ thật chặt. Chủ

tưởng Lừa phát điên bèn gọi gia nhân ra đánh chết Lừa.

Còn một chuyện Sói báo ân như thế này. Có một con Sói đói, một hôm đang đi tìm mồi bỗng gặp một con Ngựa già gầy còm ốm yếu đang nằm đợi chết. Sói đói quá không kè béo gầy, vồ lấy Ngựa ăn thịt. Không ngờ Sói tham ăn vội vàng quá nên bị một cái xương mắc chặn ngang trong cuống họng nuốt không xuống.

Sói đau đớn vô cùng nhưng không lấy ra được bèn bắn tin đi khắp nơi tìm lương y. Hôm sau có mục lang Hạc tìm đến xem bệnh. Sói năn nỉ bảo:

- Chị Hạc ơi! Nhờ chị làm phúc cứu khổ cứu nạn, cứu một người bằng xây bảy ngôi chùa. Chị lấy hộ xương ra cho tôi, muốn gì tôi cũng xin hậu tạ.

Hạc xem kỹ chỗ xương nằm thấy bên ngoài cổ đã sưng lên gần nung mủ. Hạc bảo Sói há mồm ra thật to và đút đầu vào mồm Sói lấy mỏ gắp xương ra.

Sói đau quá kêu lên:

- Ôi trời đất ơi! Thầy thuốc gì mà vô ý vô tứ đến thế! Đau chết người ta đi. Mà thì ta tha cho, nếu ai khác làm tao đau thế này thì chết!

Hạc cười đáp:

- Bác cứ yên tâm, không ai còn làm đau bác nữa đâu! Tôi đã chữa lành hẳn rồi. Bác xem tôi mát tay biết bao nhiêu! Thôi bây giờ bác tạ gì thì tạ cho tôi đi về.

Sói cười nhạt đáp:

- Mục này điên rồi đấy hở? Mục vụng về thô kệch đã làm ta đau đớn lại còn đòi tạ ơn! Mục đút đầu vào mồm ta mà lấy được đầu ra bình yên vô sự thế là đã phúc bảy mươi đời nhà mục rồi còn muốn gì nữa! Chính mục phải tạ ơn ta đã tha tính mệnh cho mới đúng!

Rơne còn muốn kể thêm mấy chuyện nữa nhưng Sư vương chặn lại bảo:

- Chuyện khanh kể hay lắm, nhưng ta sợ kể hết thì Trời tối mất. Đơn kiện khanh còn nhiều, bây giờ ta cho ai muốn kiện thì ra ngay để người đối chất.

Rơne mừng rỡ :

- Đa tạ Đại vương công minh xét xử.

Rơne quả nhiên miệng lưỡi vô cùng. Hắn chỉ nói một lúc mà không ai còn nghĩ đến chuyện treo cổ hắn nữa. Vương phi tiếc báu vật nên khuyên Rơne rất ân cần:

- Khanh không nên nản chí. Hãy gắng vì ta mà tìm cho ra báu vật. Cần gì ta sẽ giúp cho có đủ tất cả mọi phương tiện để tìm kiếm.

Rơne cung kính đáp:

- Lời vương phi dạy làm cho thần như được uống thuốc hồi sinh. Thần xin hết sức cố gắng. Nếu gặp sự khó khăn một mình thần không thể giải quyết xin nhờ Đại vương giúp đỡ.

Chương 16.

38 - Đấu Võ

Lúc bấy giờ Sói đứng dậy hậm hực bảo:

- Rơne là một tên lưu manh suốt đời không bao giờ biết hối cải. Trước mặt Đại vương thì nói toàn những lời nhân nghĩa, sau lưng Đại vương thì không có chuyện ác nào là không làm. Tôi xin kiện Rơne vụ Rơne lừa tôi xuống hang Đười ươi mà Rơne nhận là bác. Hôm ấy tôi bị một trận đánh suýt chết.

Rơne cười nhạt:

- Sao anh không nói rõ hơn chút nữa, cứ ấp úng như thế còn ai hiểu được đầu đuôi ra làm sao. Tâu Đại vương và thưa các Đại thần, tôi xin kể đầu đuôi câu chuyện để quý vị xét đoán xem hôm ấy Sói bị đòn vì lỗi tại ai.

Sáu tháng trước Sói và tôi cùng đi săn chung trong rừng. Tôi xin nói trước tôi chỉ có họ xa với anh chị Khi làm luật sư tại triều. Anh Khi hiện đi công cán vắng, chỉ có chị Khi là một quý phụ vẫn hầu bên cạnh Vương phi. Ngoài ra cái hang Đười ươi tôi gặp hôm ấy không có bà con giòng họ gì hết. Tôi bắt buộc phải gọi bằng bác vì phép lịch sự đấy thôi.

Hôm ấy chúng tôi đi đã đói bụng nhưng vẫn chưa săn được một tí gì. Trong lúc thất vọng bỗng trông thấy một cái hang gần đấy. tôi bèn bảo Sói:

- Trong hang này chắc có người ở. Chúng ta vào xem may ra chủ nhân có gì thết đãi chúng mình chẳng.

Sói lắc đầu:

- Cậu ngồi ngoài này đợi cháu. Cháu vào trước vì cháu có tài ngoại giao hơn. Nếu chủ nhân tử tế có cho gì ăn, cháu gọi cậu sẽ vào sau, như thế tiện hơn.

Tôi hiểu ý Sói muốn tôi vào trước, nếu có chuyện nguy hiểm tôi sẽ gánh lấy hết, có ăn anh ấy mới vào sau, nhưng đói quá tôi phải liều. Tôi nhất định vào xem ra sao.

Đường trong hang vừa dài vừa tối vừa ẩm thấp. Tôi cố lấy hết can đảm nhưng vẫn thấy run sợ lo lắng. Vào mãi đến tận cuối hang mới gặp bọn Đười ươi đang quây quần nhảy múa chung quanh một con Đười ươi Chúa. Trời, bây giờ giá ai cho tôi bạc triệu tôi cũng không dám vào lại. Con Đười ươi Chúa rất cao lớn, mồm to đến tận mang tai, nanh dài, tay chân đều có vuốt, đuôi cũng thực dài, thật giống hệt một con Quỷ dạ xoa. Con cháu mẹ ta rất đông, vừa lớn vừa bé nhưng nhúc nháy đầy hang và cũng xấu xí vô cùng, giống hệt một bầy quỷ con. Thú thật trong đời tôi chưa từng trông thấy giống vật gì xấu xí đến như vậy. Bọn chúng đùa nghịch trên một đồng rơm mùi hôi xông lên tận óc, buồn nôn đến chết người. Bọn chúng thấy tôi cùng nhe răng trợn mắt xông đến như muốn xé xác ăn thịt tôi vậy.

Trong lúc tôi sợ gần chết khiếp bỗng tôi chợt nghĩ ra bọn chúng đông tôi chỉ có một mình, chạy cũng không kịp, chỉ còn cách nên xử mềm là hơn. Tôi bèn làm bộ bình tĩnh đến cúi chào Đười ươi Chúa và nói:

- Thưa bác, nhân dịp hôm nay trời đẹp cháu xin đến thăm bác. Cháu cầu trời phù hộ cho bác sống lâu trăm tuổi. Các anh chị đây phải không ? Cháu rất sung sướng được trông thấy các anh các chị đông đúc mạnh khỏe như thế này. Các anh chị đã xinh đẹp, tinh thần lại hoạt bát, thân thể tráng kiện giống hệt các Vương tôn công tử. Cháu được hân hạnh bà con với bác thực phúc lớn vô cùng.

Đười ươi Chúa nghe tôi chào hỏi lễ phép rất bằng lòng, mỉm cười bảo:

- Kìa cháu đấy à? Ta cũng rất vui mừng được gặp cháu. Cháu còn nhớ đến ta có lòng đến thăm thật quý hóa quá. Cháu có tài văn hay võ giỏi gì dạy cho các em vài miếng, để nay mai ta cũng cho chúng ra khỏi hang kiếm đôi chút vinh quang phú quý ở đời.

Tôi sợ quá chỉ muốn chuồn nhanh, tìm cách xin về nhưng Đười ươi Chúa không chịu. Mẹ ta bắt con cháu đem ra thật nhiều sơn hào hải vị mời tôi ăn. Sau cùng còn tặng tôi một đùi thịt Nai bảo tôi đem về cho con.

Ra khỏi hang tôi thấy Sói đang nằm rên rỉ đói quá, tôi bèn lấy đùi thịt cho ăn. Lúc ấy anh ta cảm tạ rồi rít bây giờ quên bèn đi mất còn trở lại kiện tôi. Sói ăn xong tinh thần hồi phục đôi chút hỏi tôi tình hình trong hang, tôi trả lời:

- Trong ấy có rất nhiều lương thực tuy không khí chẳng được tinh khiết lắm. Cậu muốn vào cũng được, nhưng trông thấy gì không nên nói thực điều mình nghĩ. Phát biểu ý kiến nên liệu sao cho người ta dễ nghe lọt tai mình mới khỏi bị thiệt.

Sói ừ hử cẩn thận nhưng lúc vào hang không theo lời tôi dặn, trông thấy bọn chúng, Sói gào lên ngay:

- Mụ là giống gì mà xấu xí gớm ghiếc đến như thế? Con cháu mụ đấy à? Trông thực giống hệt một bầy quỷ sứ, cảnh địa ngục cũng ghê tởm đến thế này là cùng. Sao không vứt chúng cho cọp tha phứt đi ! Có gì ăn không? Không mang ra thì tao tự tìm lấy!

Sói nói xong sục sạo đi tìm đồ ăn. Đười ươi Chúa nổi giận thét lên một tiếng, cả bọn con cháu xông lại đánh Sói, chúng vật lông, véo tai, cào mặt, đánh một trận toir bời. Lúc Sói chạy ra được mắng tôi:

- Sao cháu đã biết đấy là địa ngục còn lừa cậu vào trong ấy?

Tôi trả lời:

- Tôi chắc cậu đã nói thực ý nghĩ của mình chứ gì? Tôi đã dặn cậu gặp Đười ươi Chúa thì nói:” Chào bác, bác vẫn mạnh giỏi chứ? Cháu rất sung sướng được gặp bác và các anh các chị đông đủ mạnh khỏe”.

Sói gắt:

- Bọn yêu tinh ấy đừng hòng tôi nhận làm bà con! Như một bầy quỷ sứ!

Đầu đuôi câu chuyện như thế, tại Sói không nghe tôi đấy chứ có phải tôi không bảo trước đâu!

Sói cãi:

- Hôm ấy anh cho một khúc xương chứ thịt đã vào bụng anh hết rồi, bây giờ còn kể nghe hay lắm. Chúng ta không nên dùng lời nói với nhau nữa. Xin đại

vương cho phép đấu võ trước mặt mọi người. Ai thắng sẽ được kiện.

Rơne nghĩ thầm Sói to lớn như thế nếu lỡ thua hẳn thì thực bao nhiêu quỷ kế cũng đi đời. Hẳn định từ chối nhưng chợt nhớ lại hai móng trước của Sói không có, vả lại tánh Sói nóng nảy hùng hổ nhưng lại không có đầu óc sắp đặt mưu kế. Nếu khéo tránh né chưa chắc hẳn đã thắng được.

Vả lại Rơne biết mình đang ở vào cái thế không thể từ chối , nếu từ chối nghĩa là chịu thua. đành cứ liều mạng đánh nhau một trận có khi may ra được cũng nên. Quyết định xong Rơne bằng lòng nhận lời. Quốc vương cũng bằng lòng cho phép hai Đại thần ngày mai đấu võ để giải quyết vụ kiện. Hai bên bèn chọn bạn làm chứng. Sói chọn Gấu và Mèo, Rơne chọn Khi và Lợn Lòi.

Sáng hôm sau Lợn lòi mang đến cho Rơne một con Vịt nước. Điểm tâm xong cả bọn kéo nhau ra đấu trường. Bọn Sói đã đến từ lâu rất nóng ruột chỉ muốn đánh ngay. Nhưng dù sao có quốc vương đến dự nên cũng phải giữ đúng luật. Hai bên tuyên thệ xong cùng dự bị và bắt đầu cuộc đấu.

Sói hùng hổ nhe răng há mồm xông vào Rơne , làm như muốn nuốt sống ngay thẳng cháu mất dạy. Rơne thân thể bé nhỏ nên né tránh nhẹ nhàng. Rơne cố tránh Sói, và giữ sức đợi Sói thực mệt rồi mới phản công. Sói đuổi, Rơne chạy một cách sợ hãi. Hẳn giả vờ khéo đến nỗi ai cũng tưởng là hẳn sợ và sắp chịu thua. Hẳn vãi cả tiểu tiện ra nhưng lấy đuôi thấm hết nước xong kéo lê đuôi dưới đất cho dính đầy cát bụi. Sói thấy bộ dạng hẳn cúp đuôi chạy thật thê thảm càng đắc ý đuổi theo gấp. Rơne đang chạy bỗng dừng ngay lại và đánh mạnh đuôi vào mặt Sói làm hẳn không né tránh kịp. Mắt Sói bị cái đuôi đầy nước tiểu và cát quất vào rất không thể tưởng tượng. Hẳn không trông thấy gì nữa đành đứng lại chùi mắt. Rơne chạy quanh mình Sói cào đất cát bắn vào mắt hẳn thêm. Sói càng chùi mắt càng thấy ngứa càng thấy xót, càng đau đớn thêm. Rơne thừa thế xông vào cắn và dùng đuôi quất mãi vào mặt không thôi.

Rơne gào to:

- Cậu Sói ơi, đầu hàng đi thôi, may ra cháu tha cho cái thân già được toàn tính mệnh về với vợ con. Bọn Dê Cừu vô tội bị cậu xơi đã khá nhiều, linh

hồn chúng đang chờ cậu đấy.

Trong lúc Rơne đắc ý ham nói, Sói bỗng vùng dậy cắn chặt đuôi Rơne . Lúc bấy giờ Rơne hoảng sợ không còn dám cựa mình chỉ sợ Sói nghiền đứt mất giò.

Sói bảo:

- Nam tước Rơne , bây giờ đến lượt tôi. Tôi mù một mắt. Nam tước què một giò. Thế là công bành không còn ân hận gì nữa đấy chứ? Chà, Nam tước chỉ sống bằng thịt gà non, chắc đùi này cũng ngon lành chả kém gì gà!

Rơne thấy mình thất thế đổi giọng ngọt ngào:

- Cậu Sói thân yêu của cháu ơi! Cháu rất vui lòng và hân hạnh được đầu hàng cậu. Cháu xin làm một kẻ bộ hạ của cậu đời đời. Tài sản của cháu sẽ giao cho cậu quản lý. Cháu sẽ đi châu Thánh địa xin Thượng đế giáng phúc cho cậu mợ và các em. Cháu sẽ kính trọng cậu như cha mẹ như Thần thánh. Cháu xin thề từ nay trở đi, cả gia tộc cháu sẽ thuộc cậu xử trí, việc lớn việc nhỏ gì cũng do cậu chỉ huy. Cháu tìm được lương thực miếng ngon vật lạ gì cũng dâng cậu chứ không dám ăn trước. Cháu xin bảo hộ cho cậu và toàn gia ngọc thể bình an. Chúng ta sẽ hợp tác chặt chẽ. Cậu có sức mạnh, cháu có trí khôn, chúng ta làm gì mà không xong.

Cháu vốn là kẻ biết thủ phận có dám đánh cậu đâu! Chỉ vì cậu nhất định bắt buộc phải đánh nên bất đắc dĩ cháu vì danh dự phải nhận lời. Cháu trót lỡ làm mù mắt cậu, cháu xin tìm thuốc chữa ngay tức khắc. Cháu có một bài thuốc gia truyền bí mật, chỉ một tuần lễ là khỏi hẳn.

Cậu tha cho cháu, cháu sẽ quỳ xuống trước mặt Đại vương nhận tất cả tội lỗi về phần cháu. Cháu xin làm chứng cậu là người đức hạnh, cao quý quân tử nhất trên đời.

Cậu giết cháu bây giờ cũng chẳng ích gì. Gia tộc cháu rất đông và toàn thông minh cả. Chúng sẽ tìm cách trả thù cho cháu, lúc bấy giờ cậu sẽ ăn không yên ngủ không ngon, như thế có được ích gì?

Ở đời phải biết tha thứ mới là người quân tử, rộng lượng và đáng ca tụng muôn đời. Riêng phần cháu sống chết có nghĩa lý gì!

Sói cười nhạt:

- Thôi, chú mày đừng nói mất công. Ta không nghe đâu! Ai còn lạ gì, chú mày mở miệng ra không còn chết được nữa! Chú mày nói Rắn trong hang, Kiến trong lỗ cũng phải bò ra! Nhưng ta thì không, lần này chú em sẽ được gặp tất cả tổ tiên ông bà!

Trong khi Sói cao hứng nhiech móc, Rơne thừa thế co chân tống mạnh vào bụng dưới Sói, quăng giữa hai đùi. Rơne đạp mạnh đến nỗi Sói đau quá thả ngay chân Rơne. Rơne thừa thế quay lại dùng đầu húc mạnh vào chỗ vừa mới bị thương. Sói kêu lên một tiếng ngất đi.

Thế là trận đấu kết liễu. Quốc vương tuyên bố Rơne hoàn toàn thắng trận. Rơne được khôi phục chức Nam tước, trả lại hết tất cả quyền hành danh dự tài sản.

Vợ con Sói vực Sói về nhà thuốc thang. Tất cả Bách thú còn lại đều vây quanh Rơne ca tụng tài năng mưu trí của Rơne. Cả những kẻ vừa kiện xin xử tử Rơne, bây giờ cũng xông đến nhận bà con, xin làm tôi tớ v. v. . rồi rít cả lên.-

39 - Rơne Nhạc Sĩ

Rơne đã thắng trận cũng muốn giữ thể diện với quốc vương và tất cả mọi người bèn tuyên bố nhất định đi ngoại quốc công cán và vượt bể châu Thánh địa! Sư vương bèn đặt tiệc tiễn hành, bắt tất cả văn võ bá quan và bách thú phải đến dự để tiễn Rơne lên đường! Ai cũng tưởng chuyến này hẳn ta đi ngoại quốc, kỳ thực Rơne chỉ đi về phía ấy mà thôi! Rơne thăm mấy người bà con xa ở cạnh các rừng gần đấy, xong đi ngao du sơn thủy một độ để tỉnh đường sau những phút sống thần kinh căng thẳng đến cùng cực!

Đi lang thang mãi cũng chán, một hôm Rơne thấy nhớ nhà bèn nhất định trở về! Dọc đường, Rơne đã vớt mất gậy nhưng lại nhặt được một cây vĩ cầm.

Cuộc lễ hành khá lâu làm cát bụi dính đầy người Rơne trông rất bẩn thỉu không còn vẻ gì là Nam tước Rơne rất đẹp trai đã chiến thắng Sói tướng quân ngày nào nữa!

Rơne đi gần đến nhà bỗng gặp Lợn Lòi nhưng Lợn lòi không nhận ra được Rơne , tưởng là một nghệ sĩ giang hồ nào đang đi hát dạo, bèn đến chào hỏi và tỏ ý muốn mời Rơne đến đàn hát giúp vui trong tiệc cưới tái giá của vợ Rơne với một chàng cáo trẻ tuổi trong vùng.

Thì ra vợ Rơne trong lúc chờ đợi chồng được một đoàn lễ hành đi ngoại quốc về báo tin Rơne đã chết giữa đường, người ta còn kể lại rằng chính tay một lão cáo già động lòng từ tâm săn sóc Rơne , Rơne đã chết trong tay lão, và đã được chôn cất rồi.

Ban đầu vợ Rơne rất đau khổ nhưng thời gian qua, nỗi buồn cũng phai dần, và về sau, một phần vì sinh hoạt khó khăn, một phần vì các con không ai dạy bảo đến nỗi càng ngày càng hư, vợ Rơne mới phải bằng lòng tái giá.

Lúc nghe Lợn lòi mời, Rơne rất kinh ngạc, nhưng hăn nghĩ lại có lẽ đây là một mưu kế gì của kẻ địch nên không nổi vội trách vợ.

Rơne thấy không ai nhận ra được mình bèn vui vẻ nhận lời biểu diễn ca nhạc giúp vui trong tiệc cưới. Hăn ta vừa đàn vừa hát như một ca sĩ giang hồ thực thụ và đóng kịch khéo đến nỗi cả vợ con hăn cũng không nhận ra.

Lúc tiệc tan mọi người đều đã ra về, chú rể định vào phòng riêng, bỗng trông thấy Rơne bèn đến gần bắt tay cảm ơn rồi rút, hân hạnh vì Rơne đã đến giúp vui cho hôn lễ được thêm phần long trọng.

Rơne hỏi:

- Bây giờ chắc anh sắp đi làm lễ Tế trời đất đấy phải không? Có cần tôi giúp gì không?

Chàng rể lắc đầu:

- Không, tôi không định đi đâu cả. Nhưng tại sao lại phải làm lễ Tế trời đất?

Rơne làm bộ kinh ngạc:

- Chết chữa? Chuyện quan trọng thế mà không ai bảo cho anh biết cả sao? Chúng nó tệ thực, chỉ biết chè chén say sưa, việc quan trọng nhất lại không làm thì kết hôn thế nào được!

Chàng rể hoảng hốt:

- Anh làm ơn dạy bảo tôi với. Bây giờ chúng ta đi Tế có kịp không? Có hại gì cho hôn nhân không?

- May vừa kịp. Anh không biết những người nào làm lễ kết hôn mà không Tế trời đất thì gia đình thế nào cũng tan nát. May anh gặp tôi nếu không thì . .

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chàng rể thủ thỉ tâm sự:

- Chuyến này nếu không vì thằng bé con khó dạy thì cô ấy chả chịu tái giá đâu. Trẻ con dù sao trong nhà cũng phải có đàn ông trông nom, nếu không sẽ mất dạy vô cùng. Về phần cô ấy thì tôi không lo, tôi tin chắc chỉ một thời gian rất ngắn tôi có thể làm cho cô ta quên lão Rơne già kia.

Rơne không nói gì nhưng chỉ một câu ấy cũng như một tấm giấy thông hành đưa chàng rể xuống âm ty và sẽ lưu trú vĩnh viễn ở đấy, không còn mong gì trở lại nữa.

Đến gần một nghĩa địa cạnh rừng, Rơne dừng lại bảo:

- Bây giờ anh làm lễ Tế ở đây. Phải tâm niệm cầu nguyện trong lòng thực thành tâm, xin trời đất phù hộ cho gia đình hạnh phúc, hôn nhân mỹ mãn.

- Nhưng tôi phải đứng như thế nào?

- Anh quỳ xuống, hai tay treó chữ thập lên đầu. Nhưng làm thế suốt đêm mỗi lần. Hay anh để tôi cột tay anh lại treo lên cành cây kia, như thế anh khỏi mất sức nâng hai tay lên đầu suốt đêm.

- Thế ngày mai tôi làm thế nào để về.

- Tôi ở lại đây với anh suốt đêm cho có bạn. Tôi ngồi canh chừng đằng kia bảo hộ cho anh, trời vừa sáng sẽ đến mở trói ngay chúng ta cùng về.

Chàng rẽ bằng lòng và cảm tạ luôn mồm, ca tụng mãi Rơne có lòng tốt tận tâm giúp đỡ bạn bè trong lúc hữu sự.

Rơne trói xong ra về, vì chàng rẽ không cần Rơne đợi đến sáng mai mở trói. Công việc ấy đã có mấy bác thợ săn sáng nào cũng đi qua đây rất sớm.

Rơne rời nghĩa địa ra suối tắm gội sạch sẽ, trút bỏ cái bộ dạng phong sương, chải chuốt rất bảnh xong mới về nhà.

Vợ Rơne lúc ấy đã đi ngủ nghe tiếng gõ cửa bèn hỏi:

- Ai đấy?

- Một kẻ bộ hành từ ngoại quốc đem tin Nam tước Rơne .

Vợ Rơne vội vàng mở cửa và nhận ngay là chồng bèn ôm chầm lấy khóc nức nở, định kể lẽ nhưng Rơne gạt đi không cần nghe.

- Anh hiểu hết tất cả rồi. Bỏ qua chuyện ấy đi, thằng bé ấy cũng đã yên thân rồi, còn những đứa nào ức hiếp em trong lúc anh đi vắng, anh sẽ lần lượt “bảo cho”.

Rơne đánh thức các con định mắng cho thằng con út mất dạy một trận, vì nó mà mẹ nó phải tái giá, và xuýt nữa cha nó mất vợ, nhưng thấy con hoạt bát thông minh rất đáng yêu nên không nổi mắng, chỉ định bụng từ nay sẽ không đi đâu xa nữa. Cả nhà cùng xúm quanh Rơne bắt kể chuyện ngoại quốc. Rơne tuy không biết gì, nhưng hăn cũng kể được đại khái tất cả những điều gì mà thiên hạ đều biết hay không cần xem cũng đoán ra được, ví dụ như nhà tranh vách đất thì không lộng lẫy huy hoàng như cung điện lâu đài v. v. . . và như thế là vợ con Rơne cũng lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Có đi thực đến La Mã cũng đến trông thấy như thế là cùng

40 - Rơne Báo Thù Gấu

Ở nhà được vài hôm Rơne thấy lương thực gần cạn bèn nghĩ cách bắt đầu đi săn. Hắn chợt nhớ đến cách đây không xa có một gia đình Nông dân , chồng cày cấy không có gì đáng kể, nhưng vợ chăn nuôi được một đàn gia súc rất đáng yêu.

Hôm ấy bác Nông dân đang cày ruộng bỗng dừng con trâu khỏe mạnh siêng năng nhất của bác không chịu đi, dục thế nào nó cũng đứng lì ra đấy, không xem ngọn roi của bác ra gì cả.

Bác Nông dân không biết làm thế nào bèn bảo trâu:

- Sao hôm nay mày dờ chừng ra thế. Hôm nọ có người muốn mua mày, tao đại nói thách cao quá, giá biết mày dâm hư thế này có ai xin tao cho không cũng chả tiếc! Chốc nữa ông Gấu đi qua đây tao nhờ ông ấy đem mày vào rừng cho khuất mắt tao .

Gấu vô tình đi ngang qua đấy và đã nghe rõ những lời bác Nông dân nói với trâu bèn dừng lại bảo:

- Chào bác, tôi vừa nghe bác gọi tôi đấy phải không? Bác đã hứa điều gì với tôi thì phải giữ lời nhé. Bác xưa nay vẫn có tiếng thật thà đứng đắn chắc không nói dối bao giờ.

Bác Nông dân hốt hoảng:

- Không, không, đấy là tôi nói đùa thế để dục trâu làm việc đấy thôi, tôi chỉ muốn dọa cho nó sợ.

Gấu giân dữ:

- Bác lật lọng đấy phải không? Nếu bác đùa với tôi thì đừng trách, tôi sẽ bắt tất cả trâu trong trại chứ không phải chỉ một con trâu toi này mà thôi!

Bác Nông dân sợ mất cả đàn trâu vội vàng năn nỉ:

- Không, tôi không dám đùa với ông bao giờ cả. Tôi chỉ xin ông gia hạn cho tôi đến ngày mai, tôi xin nộp sớm, hôm nay tôi cày chưa xong.

- Được, tôi cho đến ngày mai, nhưng nếu muốn đỡ trò gì thì liệu hồn đấy!

- Tôi xin thề.

Gấu hí hửng vì gặp được món bở vừa đi vừa tằm tằm cười thầm. Rơne vừa rảo bước đến gần đấy, trông thấy vẻ mặt vui tươi của Gấu, biết ngay là hăn vừa mới thành công một công tác khá lớn. Rơne nhất định điều tra cho biết một tên trong những “cậu” họ nhà Gấu vừa làm điều gì bất lương, bèn men theo bờ ruộng đi về hướng trại bác Nông dân . Chỉ mấy bước hăn trông thấy ngay bác Nông dân đang vuốt ve con trâu than thở:

- Khổ quá, tao có định đem mày cho Gấu thực đâu? Chẳng qua tao bực mình nên dọa cho mày sợ làm việc nhanh lên đấy thôi. Bây giờ biết làm thế nào! Có tài thánh cũng không cứu được mày!

Rơne nghe qua hiểu ngay, hăn muốn nhân dịp bác Nông dân gặp cơn hoạn nạn , giúp cho bác mang ơn để còn nhiều lai vãng về sau, và nhất là bây giờ hăn cũng sẽ không thiệt. Rơne quyết định ngay tức khắc, mon men đến gần bác Nông dân hỏi bác có cần Rơne giúp đỡ điều gì không. Bác Nông dân nhìn Rơne bằng đôi mắt thương hại lắc đầu:

- Nhà anh? Một con cáo bé tí hon thế kia thì làm được trò gì ra hồn! Gấu nó to lớn bằng cả con trâu mộng kia kìa.

Rơne đáp rất hòa nhã:

- Bác nhầm rồi, tôi đã từng giúp rất nhiều người và toàn những việc khó khăn hơn thế này gấp bội. Nhưng thôi bác đã không tin tài của ” Rơne tình quái ” thì đành vậy. Tôi muốn giúp bác chỉ vì nghe bác than thở nên tội nghiệp, bác muốn mất trâu là việc của bác! Thôi chào bác.

Rơne giả vờ quay lưng đi, và lúc bấy giờ bác Nông dân vội vàng giữ lại:

- Thì ra bác chính là Rơne tinh quái? Tôi nghe danh bác đã lâu. Nếu bác giúp tôi được, muốn gì tôi cũng xin hậu tạ. Trại nhà tôi chẳng thiếu giống gì, bao nhiêu cũng được.

Rơne trả lời:

- Tôi chỉ thích con Gà trống xinh đẹp kia.

- Xin vâng, xin vâng, gà trống, gà mái, gà con tùy ý bác.

Rơne ghé tai bác Nông dân thì thầm nói rõ kế hoạch cứu trâu xong, bèn ra đi.

Bác Nông dân vừa cày vừa suy nghĩ và nhận thấy mưu chước của Rơne thật đúng là thần sầu. Bác vừa tưởng tượng đến sự thành công trước mắt, đâm ra tiếc con gà Trống, tự cho là nếu mình chịu khó suy nghĩ một lúc thì cũng chẳng khó khăn gì mà không tìm ra được kế ấy. Nhưng thôi, bây giờ hãy cứ nhận là sáng kiến của mình. Cứ khoe khoang phóng đại thêm lên một chút cho vợ phục, còn vụ tạ ơn con Gà trống sau sẽ hay, miễn bây giờ cứu được con Trâu quý trước.

Theo lời Rơne dặn, bác mài sẵn một dao thật bén dẫu kỹ và sáng hôm sau trời chưa sáng rõ bác đã thức dậy vác cày dắt trâu ra đồng.

Phản Gấu cũng định bụng dậy sớm ra đồng nhận trâu, nhưng khi vừa đến nơi đã thấy bác Nông dân đang cày, Gấu giận dữ bảo:

- Hôm qua bác hứa sáng nay nộp trâu không cày cơ mà! Bác định trở mặt đấy hân?

Bác Nông dân vội vàng:

- Không, không, tôi có dám lật lọng bao giờ đâu! Hôm qua tôi cho trâu ăn no quá nên chương bụng, sáng nay định cho cày một lúc để nó vận động cho tiêu hóa bớt và thịt cũng mềm ra. Cày xong luống này tôi xin nộp ngay.

Gấu nghe thấy cũng cho là phải bèn ngồi đợi dưới gốc cây cạnh bờ ruộng.

Lúc ấy bỗng Gấu giật mình lắng tai nghe, có tiếng chân người, ngựa rộn rịp, tiếng chó sủa, tiếng Tù-và vang dội và có vẻ từ xa đang tiến đến gần.

Gấu lo lắng hỏi:

- Bác có nghe thấy gì không?

Bác Nông dân thản nhiên:

- À, đấy là đoàn săn của ông chủ điền sáng nay đi săn sớm, bây giờ trở về qua đây.

Gấu hoảng hốt năn nỉ:

- Nếu thế thì tôi nguy mất. Bác làm ơn cứu tôi với. Tôi xin trả Trâu lại cho bác và từ này sẽ không động đến một vật gì của bác nữa .

- Thật không?

- Tôi xin thề.

Bác Nông dân giả vờ ngẫm nghĩ một lúc bảo:

- Chỉ còn một cách là tôi tạm dẫu bác xuống dưới cái rạch này, lấp đất lại không ai trông thấy được, đợi bọn họ đi qua xong bác sẽ chui lên.

Gấu thấy không còn cách gì hơn bèn vội vàng nhảy xuống rạch, bác Nông dân phủ đất kín cả mình Gấu xong bảo:

- Cứ nhắm mắt nằm yên, không được lên tiếng.

Gấu ngoan ngoãn nhắm mắt, và bác Nông dân lấy con dao mài bén từ hôm qua bổ mạnh mấy phát vào đầu Gấu. Bác chùi hết máu ở dao, lấp đầu Gấu lại vì chính bác cũng sợ nếu chủ điền đi đến trông thấy được thì con Gấu kia sẽ thuộc về chủ nhân. Luật lệ ở đây trên mảnh đất của chủ đất thì cái gì cũng là của chủ.

Tối đến bác và vợ ra đồng khiêng Gấu về nhà lột da, lóc thịt ướp được một vò thịt lớn. Bác sung sướng thấy vừa khỏi mất trâu vừa được lãi một vò thịt ăn suốt mùa đông không hết, còn thêm một cái ao da Gấu, mặc mười năm chẳng sòn. Chỉ có một điều làm bác bớt vui là phải nộp con Gà trống đầu đàn cho Rơne . Nhưng chuyện đó ngày mai sẽ tính. Tối nay hãy nhắm rượu món thuốc bắc chưng tay Gấu với vợ, món ăn đại bổ rất quý hóa mà suốt đời bác không bao giờ dám mơ tưởng đến.

Chương 17.

41 - Đấu Trí Với Người

Trâu đã cứu được xong, bác Nông dân nghĩ nên giữ lời hứa tặng gà Trống cho Rone . Bác bàn với vợ nhưng bị vợ gạt đi:

-Ồi chào, diên chữa? Công anh đánh chết Gấu chứ Rone có làm gì mà ơn với nghĩa! Nó dám vác mặt đến đòi gà tôi sẽ cho một bài học. Ba con chó săn của chúng ta để đây làm gì mà phải đem con gà Trống béo của tôi cho nó?

Bác Nông dân xưa nay vẫn sợ vợ và vâng lời vợ nhưng bây giờ cũng cố cãi:

- Thôi đừng sinh sự gây thù oán với con Rone tinh quái ấy em ạ. Chúng ta đã lải thết Gấu và da Gấu có mất một con gà cũng còn lời chán !

Vợ bác nghiêng rằng:

- Nó là con Rone tinh quái mà dám trêu vào tay tôi thì cũng chết! Tôi có chịu thiệt với ai bao giờ!

Kết quả bác Nông dân phải vâng lời vợ, sáng hôm sau ra đồng cày cấy như thường lệ.

Mặt trời vừa lên thì Rone cũng đến nơi, Rone vui vẻ hỏi:

- Chào bác. Bác đã đem Gấu về nhà rồi đấy chứ? Đủ ăn suốt mùa đông nhé! Bác xem tôi có giỏi không? Hôm qua chỉ có một mình tôi làm mà giống hết tiếng cả một đoàn thợ săn. À, nhưng con Gà trống bác hứa cho tôi đâu? Hay bác quên mang đến?

Bác Nông dân ngượng ngập trả lời:

- Bác ạ, con gà ấy già rồi thịt dai lắm. Tôi định đổi con gà Thiến béo ngon hơn.

Rone cười nhạt:

- À, tôi hiểu rồi, bác tiếc chứ gì? Tôi đã giúp bác cứu một con trâu, bác tiếc với tôi một con gà thì bác đợi xem đây!

- Bác mắng tôi thì được ích gì cơ chứ! Tôi đổi con gà Thiên béo ngon lắm, nó chỉ ở trong chuồng nên thịt rất mềm . . .

Bác ta vừa nói chuyện cầm chừng với Rơne vừa đi dần về nhà. Vợ bác đã đợi sẵn vừa thấy bóng Rơne bèn thả xích. Và Rơne đáng lẽ chỉ nhận được một con Gà trống thì vợ Chồng bác Nông dân “ hậu tạ” những ba con Chó săn.

Tuy Rơne thoát nạn chạy về được đến nhà nhưng mình đầy cả thương tích, hằn hậm hực bảo vợ:

- Em xem đây, em cứ trách anh không làm chuyện phúc đức. Lần đầu tiên anh giúp đỡ một người thì hậu quả như thế này đây!

Sự thực Rơne không định tâm làm việc phúc đức, chỉ muốn mượn tay bác Nông dân báo thù Gấu nhưng cũng nói thế cho có vẻ lương thiện.

Mấy hôm sau vết thương lành xong Rơne bắt đầu trêu ghẹo bác Nông dân để báo thù. Nhà bác có ba con Chó dữ lại thêm đã phòng bị rào kỹ nên không vào được, Rơne chỉ rình lúc bác Nông dân mệt mỗi ngủ trưa ngoài đồng dẫu bớt một vài đồ vật, lúc thì lười cày, lúc thì dây buộc, lúc thì cắn vào người, vào chân tay.

Bác Nông dân ban đầu chỉ bực mình nhưng dần dần thấy không có một lúc nào được yên ổn, hình như Rơne ở khắp mọi nơi chỉ đợi bác hở miếng là xông vào, bác đâm hối hận đã gây thù oán với Rơne . Con Gà trống thực sự không đáng là bao, so sánh với con Trâu hay vò thịt ướp.

Đêm nào bác cũng nằm mơ thấy Rơne khuấy phá, bác sợ hãi quá, tâm thần suy nhược, dần dần gầy rạc người đi.

Vợ bác Nông dân lo ngại cho sức khỏe của Chồng bèn đi tìm Lừa thương lượng cả hai cùng đồng ý cho bác yếu hèn không dám đối đầu với Rơne , và cùng định kế bắt Rơne nhưng dẫu không cho bác biết.

Sáng hôm sau Lừa đến trước cửa nhà Rơne và ngã lăn đùng ra đấy như chết thực. Vợ Rơne trông thấy vội vàng gọi Rơne :

- Anh ơi! Lừa trúng gió chết trước cửa nhà ta kia kìa. Chúng ta có thịt Lừa ăn rồi. Em có cách nướng thịt Lừa gia truyền của mẹ dạy, ngon vô cùng anh ạ!

- Em coi chừng, nó dở trò đấy, anh còn lạ gì!

- Không. Chết thực rồi cơ mà! Anh không kéo vào nhà thì em kéo một mình vậy.

Vợ Rơne biết Rơne không bằng lòng nhưng tính mụ cố chấp nhất định cho mình là đúng, hơn nữa cả một con Lừa, thịt nằm một đồng to như núi thế kia, ướp đi đủ ăn suốt một mùa đông. Đàn bà ai chả thích thấy kho lương thực của mình sung túc, ai chả thích trở tài nấu nướng làm vui lòng chồng con.

Vợ Rơne lấy dây buộc vào đuôi Lừa, một đầu dây tròng vào cổ mình hì hục kéo. Lừa nằm nhắm mắt tưởng là Rơne đã mắc bẫy bèn vùng dậy phóng một mạch về nhà bác Nông dân .

Rơne thấy vợ mắc mưu hoảng hốt bắt đầu bắt tai khóc âm lên. Hắn định chạy theo nhưng như thế chỉ liều mạng, chết một thành hai vô ích, con còn dại ai nuôi? Ba con chó săn nhà Nông dân nhất định đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lừa kéo vợ Rơne về nhà, vợ bác Nông dân tưởng bắt được kẻ thù vội lấy dao bổ mạnh vào đầu Rơne . Mụ cảm động quá nên tay run rẩy bổ nhảm vào mông Lừa chặt đứt đuôi Lừa và đứt cả dây buộc cổ vợ Rơne . Vợ Rơne sống ra phóng một mạch về nhà, tuy thoát nạn nhưng còn ba con Chó săn phục kích, nên mụ phải xuất hết tàn lực chạy như điên mới trở về được trong cánh tay chồng.

Rơne vừa xoa bóp vết thương vừa dỗ:

- Thế nào chúng ta cũng có thịt Lừa ăn. Em cứ yên trí, lúc ấy thế nào em cũng phải nhớ nướng ướp sả cái món đặc biệt gia truyền của mẹ em dạy nhé!

Trong lúc ấy vợ bác Nông dân chửi mắng chồng thậm tệ, mụ đổ lỗi cho

chồng làm Lừa bị thương và sống mất Rơne .

Sáng hôm sau bác Nông dân dậy ra đồng như thường lệ nhưng rất mệt mỏi vì phần phải săn sóc Lừa bị thương, phần bị vợ nhiếc móc hành hạ nên suốt đêm không ngủ, bác chưa làm việc đã thấy mệt bèn lăn ra ngủ.

Rơne vẫn theo rình từ lâu thấy vậy bèn tháo Trâu dấu đi nơi khác xong ngồi chờ. Lúc bác thức dậy chẳng thấy trâu chỉ có Rơne ngồi đấy mỉm cười một cách mỉa mai thì hiểu ngay.

- Con cáo tinh quái kia, mày đánh cắp trâu của tao đấy à?

Rơne thản nhiên:

- Phải, nếu tôi đánh cắp thì đã làm sao chưa? Từ khi bác lật lọng chúng ta không cần quân tử và khách khí nữa cơ mà!

Bác Nông dân đổi giọng ngọt ngào:

- Trả trâu và dây buộc lại, tôi tặng cho bác con Gà trống và cả đàn chín con gà Mái tơ.

- Ai tin bác! Nghe bác thì bán lúa giống mà ăn!

- Tôi thề có mặt trời làm chứng. Bác cứ đến nhà tôi bắt chúng nó, tôi đã hứa mà!

- Đến nhà bác để vợ bác thả chó ra ấy à! Tôi chả dại. Bác mang đến đây thì tôi nhận trả Trâu lại không thì thôi.

Bác Nông dân nhận lời. Rơne bèn giao lại Trâu và dây, hẹn sáng hôm sau sẽ đến nhận Gà. Bác vừa tiếp tục làm việc vừa suy nghĩ. Bác biết vụ này nếu nói ra thế nào vợ bác cũng không bằng lòng, đã thế thì phải dấu vậ. Gây sự với Rơne đảng nào cũng thiệt, và càng lâu thiệt hại càng nặng nề thêm. Thế mà vợ bác có chịu hiểu cho đâu! Bà ấy xưa nay chỉ thấy cái lợi và hại trước mắt!

Bác về nhà mặt đầy vẻ ưu tư, suốt đêm nằm trố mình không ngủ. Sáng bác

dậy sớm lên vợ vào chuồng gà bắt con Gà trống và chín con gà Mái tơ cho vào bao để sẵn đấy xong đi ăn điểm tâm. Vợ bác cũng đã để ý rình, thừa lúc bác đang ăn, mụ tháo bao thả gà ra thay vào đấy con Chó dữ nhất.

Bác Nông dân không biết gì cứ yên trí vác bao ra đồng. Thấy Rơne đã chờ sẵn bác cất tiếng chào rất vui vẻ:

- Chào bác. Bác xem tôi có đúng hện không? Cả Gà trống gà Mái đều ở trong này, tha hồ bác xơi.

Rơne nghi ngờ nhìn cái bao có vẻ hơi nặng dù là bên trong đựng cả một đàn Gà Trống, Gà Mái, Gà Con đi nữa! Hắn vốn quỷ quyệt nên không dám tin ai thật thà hơn mình. Rơne đến gần xem xét quanh bao một lúc và bỗng thấy cái đuôi chó thò ra ngoài. Rơne cười nhặt bảo:

- Gà bác nuôi khéo quá nhỉ? Gà Trống Gà Mái mọc toàn lông chó cả!

Bác Nông dân tái mặt:

- Bác nói sao? Làm gì có Chó nào vào đấy? Chính tay tôi bắt gà bỏ vào cơ mà!

- Tôi không biết. Nhưng tôi nói cho bác hay tôi sẽ tố cáo với điền chủ bác sẵn được Gấu trên ruộng của chủ mà dấu làm của mình. Như thế là ăn cắp. Bác sẽ bị treo cổ, vợ con bác vào tù. .

- Tôi lạy bác!

- Nếu bác không muốn tôi mách thì phải đánh chết con vật trong bao, bất luận nó là giống gì!

Tội nghiệp con Chó đen bỗng dưng thành vật hy sinh trong cuộc đấu trí của Rơne và vợ chồng nông dân .

Kết quả bác nông dân vẫn phải nộp đủ số Gà trống, Gà mái lại còn phải bồi thường tổn thất danh dự một đàn gà con.

42 - Rơne Cứu Sư Tử

Vụ Gấu chết do Rơne chủ mưu chẳng bao lâu phong phanh đến tai Sư vương. Bạch thú cũng bắt đầu bàn chuyện xử tội Rơne . Rơne chưa biết tính sao vì trí não hẳn ta chỉ lúc nào sắp sửa nguy cấp đến nơi mới bày được mưu thần chước quỷ.

Hôm ấy Rơne đang thần thơ trong rừng bỗng thấy Sư tử đang ngủ gật dưới một gốc cây bên cạnh có cuộn giây thừng của bác Tiều phu đi ăn cơm bỏ lại. Rơne nhẹ nhẹ nhặt giây trèo lên cây thả thòng lọng vào đầu Sư tử, buộc dây vào gốc cây xong nấp một nơi gần đấy đợi.

Lúc bác Tiều phu ăn cơm xong trở về thấy mất dây và cạnh đấy có một con Sư tử to lớn đang ngồi chễm chệ thì hốt hoảng kêu rú lên, chạy cuống cuống ra khỏi rừng.

Sư vương đang ngủ gật bị tiếng thét cũng giật mình tỉnh dậy định chạy, nhưng vừa đứng dậy thì dây thòng lọng rút chặt vào cổ giữ lại, càng vùng vẫy dây càng rút chặt thêm. Lúc ấy Rơne đi qua nhưng giả vờ không nhìn Sư Tử.

Sư Tử gọi:

- Nam tước Rơne ! Cứu ta với!

Rơne giả vờ sợ hãi trả lời:

- Tâu đại vương, thần muốn cứu Đại vương lắm, tính mệnh Đại vương quý thực, nhưng thần xin mạn phép cứu tính mệnh thần trước. Thần nghe tiếng bọn chó săn đang sục sạo gần đây. Xin Đại vương cho phép thần chạy trước. Vả lại cứu Đại vương rồi mai đây Đại vương lại nghe lời bọn gian nịnh nay đòi xử tử, mai đòi treo cổ thần, thì cứu Đại vương hay không cứu cũng chẳng khác gì.

- Ta thề với khanh sẽ không nghe lời ai cả. Ta phong cho khanh chức Đại nguyên soái, chỉ dưới quyền ta một bậc. Khanh tháo dây nhanh lên chúng sắp đến nơi rồi!

Rơne vội cầm dây và hai vua tôi cùng cặp đuôi chạy thẳng vào rừng sâu.

43 – Rơne Học Cách Chia Phần

Vào tận rừng sâu cả hai cùng dừng chân thong thả bước, Sư vương bảo:

- Khanh đã cứu ta, ta không quên ơn đâu.

Rơne nhũn nhặn trả lời :

- Bao giờ thần cũng là tôi trung thành của Đại vương.

Đến ngã tư thấy Sói đang đuổi theo một con lợn tuy bé nhưng rất nhanh nhẹn chạy tuốt ra khỏi móng Sói. Rơne nhanh như cắt chạy đón đầu và chỉ trong chớp mắt đã cắn chết lợn.

Quốc vương gật đầu bảo:

- Hôm nay mọi việc xảy ra đều rất hợp lý và cũng vừa đúng lúc ta đang đói.

Sói vừa đến chào quốc vương xong, nghe thế bỗng nổi giận ùng ùng. Lợn của hăn bắt được sống ra, Rơne chỉ việc cắn một miếng rồi cũng đòi chia phần, lại còn quốc vương cũng xem như của mình, thế thì vợ con hăn còn gì nữa!

Sư vương ra lệnh:

- Ta cho Sói quyền chia phần nhưng khanh đừng quên vương phi nhé, vương phi vẫn thích mọn lợn sữa xưa nay.

Sói lại nổi xung lên. Cả đến vương phi vắng mặt cũng đòi chia phần thì còn gì là con lợn của hăn nữa! Sói hậm hực chia ra làm bốn phần. Sư vương một phần, vương phi một phần, hăn hai phần, còn Rơne chỉ được một ít lòng ruột vụn vặt.

Quốc vương rất không bằng lòng lối chia phần này hằm hằm giận ra mặt nhưng không nói gì, vì chính mình đã trao quyền chia phần cho Sói rồi, lợn của Sói sẵn trước, không lẽ bây giờ lại tranh phần ăn nhiều ăn ít với thủ hạ thì còn gì uy tín nữa. Quốc vương hậm hực ăn phần mình, nhưng cảm thấy dạ dày vẫn chưa có cảm giác gì cả bèn ăn nốt phần của vương phi.

Rone nhăm nháp chút gan và lòng không phàn nàn tí gì. Thái độ bất mãn của quốc vương không lọt qua mắt hăn, và hăn cười thầm sự ngu dốt của Sói. Trong lúc ấy Sói thô lỗ tham ăn chỉ biết tức giận mỗi của mình bị cướp tay trên mất một nửa.

Ba vua tôi ăn xong lại tiếp tục đi chẳng bao lâu bỗng gặp một con Nghé tơ lạc mẹ đang thơ thẩn một mình, Rone không cần suy nghĩ vội chặn đường Nghé, gọi Sói giúp sức cắn chết tha đến gần quốc vương.

Quốc vương vui vẻ:

- Hôm nay xuất hành đi săn thực may mắn. Nào là lợn sữa nào là nghé tơ, vương phi thế nào cũng có điểm phúc nếm thịt nghé tơ. Bây giờ đến lượt Nam tước Rone chia phần, nào, chia cho thực công bằng không chê vào đâu được Nam tước nhé!

Rone sung sướng lãnh mạng bảo:

- Muốn chia phần công bằng thật dễ vô cùng! Thế này nhé: một nửa nghé phần Đại vương, một nửa kia phần vương phi, lòng ruột phần Sói, còn thần, nếu đại vương cho là không tham lam thì thần xin lãnh cái đuôi.

Quốc vương cười híp cả mắt. Trong đời quốc vương thực chưa từng thấy ai chia phần một cách công bằng vô tư đến như thế! Sói tức giận đỏ bừng cả mặt nhưng không dám nói gì.

Rone nhìn thấy chỉ cười thầm. Hăn cho thế là nhất cử lưỡng tiện. Vừa được lòng Sư tử, vừa trêu tức được Sói. Và lại trong thủ đoạn ngoại giao, có lúc phải chịu thiệt thòi trước mắt đôi chút cũng không sao. tương lai còn dài cơ mà!

Chương 18.

44 - Cứu Sư Tử Lần Thứ Hai

Lần này không như lần trước, Rone lại về Kinh nhưng với chức Đại nguyên soái nên tất cả Bá quan và Bách thú đều hoan hô nhiệt liệt. Vương phi đối với Rone bao giờ cũng quý mến nên càng thân mật hẳn lên.

Quốc vương về cung còn đang chuyện trò kể lể với vương phi về cuộc đi săn bỗng nhiên thấy trong người mệt mỏi và hình như muốn sốt. Dần dần cơn sốt nặng thêm. Bao nhiêu lương y được mời đến xem bệnh đều lắc đầu thở ra xin chịu thua. Bọn họ xem mãi, bàn đi tán lại hàng giờ vẫn không biết bệnh gì. Lục phủ ngũ tạng của quốc vương có lẽ đang có cuộc bạo động, biểu tình hay làm reo trong bụng, nên kêu réo âm ỹ lộn xộn vô cùng. Trật tự náo loạn cả lên, nên thầy lang bắt mạch không còn phân biệt được đâu là con Tỳ đâu là con Vy, con Phế thì còn đoán làm sao được bệnh!

Sáng hôm sau quốc vương vẫn còn thêm thiếp mê man, các quan đã bắt đầu bàn tán vụ đăng quang của Quốc vương mới. Rone một mình lặng lẽ vào rừng tìm mấy thứ lá cây tiêu thực, hẳn biết rõ chứng bệnh của quốc vương chỉ vì bội thực mà ra nên tin là mình chữa được. Rone đốt lá ra tro, hòa cùng mấy thứ lá khác tán thành bột, rồi cân, rồi lượng bận rộn mất nửa ngày mới xong.

Rone về đến cung thấy Bách thú đang bao vây chung quanh giường bệnh của quốc vương đợi quốc vương tắt thở, và cũng chờ xem trước khi chết quốc vương có trời trăng để lại cho mình cái gì, hay phong cho chức tước gì không. Thấy Rone mãi lúc bấy giờ mới đến, quốc vương có vẻ giận nói mát:

- Khanh dạo rừng hôm nay có gì lạ không? Trời đẹp thế này mà dạo rừng hay đi săn thì tuyệt nhé!

Rone cung kính đáp:

- Thần đi từ sáng tinh mơ vào tận rừng sâu rất xa để tìm cây thuốc. Gia phụ lúc xưa có dạy cho thần mấy thứ thuốc gia truyền hiệu nghiệm như thần. Thấy bệnh tình của Đại vương quá trầm trọng, bao nhiêu Ngự y đều chạy hết nên thần chẳng quản khó nhọc nguy hiểm, một mình lặn lội trong rừng sâu mãi đến bây giờ mới tìm được đủ các thứ lá chế thành thuốc, may ra long thể

chóng bình phục thì thực là hồng phúc của toàn thể Bách thú.

Quốc vương nghe nói có thuốc gia truyền mừng rỡ ngồi nhổm dậy hỏi:

- Thật thế à? Thì ra khanh vì ta khó nhọc đi hái thuốc? Thế khanh còn cần dùng những thứ gì nữa không?

- Xin Đại vương cho phép thần xem mạch mới biết còn cần dùng thêm những thứ gì.

Rơne nói xong làm ra dáng một ông Lang chính cống, trang trọng cầm tay quốc vương bắt mạch. Hắn bảo quốc vương há mồm thè lưỡi ra cho hắn xem họng, hắn banh mí mắt, hắn gõ vào ngực vào lưng như đập trống, hắn bắt quốc vương hết ngồi xồm lại nằm dài, hết nằm nghiêng lại nằm sấp. Rơne cố ý quần quốc vương một lúc làm cho quốc vương mệt như rên ầm ầm náo động cả rừng.

Rơne khám bệnh xong nghiêm trang bảo:

- Bệnh tình Đại vương nếu để chậm một hôm nữa sợ khó lòng qua khỏi. May mà thần sớm đoán được nên bây giờ mới kịp trị ngay. Đây là chứng nội thương ngoại cảm, kiêm cả thương hàn nhập lý.

Kỳ thực Rơne chẳng hiểu Thương hàn nhập lý là cái quái quỷ gì, và có thể đi chung với Nội thương ngoại cảm được không, nhưng đã trót nhận là thuốc gia truyền thì phải chữa bệnh gì cho lạ và nghe vừa kêu vừa văn chương, vì thế trong đầu có bao nhiêu chữ Rơne đều cho ra hết, để dọa quốc vương và tăng thêm giá trị cho thuốc của hắn.

Sư vương rên rĩ;

- Khanh gắng trị ta khỏi bệnh, ta xin chia đôi vương quốc với khanh.

Rơne khiêm tốn đáp;

- Thần không cầu được đáp ân, chỉ cốt bệnh Đại vương chóng khỏi mà thôi. Bây giờ thần yêu cầu bất luận vật gì, miễn dùng để chữa bệnh chóng lành xin

Đại vương cố tìm cho ra.

- Khanh cứ nói đi. Ta cho khanh toàn quyền đòi hỏi.

Mọi người chú ý đợi xem Rơne chữa bệnh và khoác lác đến bậc nào. Có người tin tài Rơne chắc chắn làm được, nhưng có bao nhiêu kẻ mong cho quốc vương bình phục thì không ai dám đoán biết rõ ràng.

- Trước hết thần cần một tấm da Sói thực mỏng để đắp. Đại vương cần ra mồ hôi thật nhiều thì thuốc mới công hiệu. Ở đây hiện có một trong mấy cậu Sói của thần chắc vui lòng cho mượn cái áo da để cứu Đại vương.

Sói hoảng hốt nhìn quanh tìm lối ra cửa, định dùng cái chước thứ ba mươi sáu, nhưng bao nhiêu cửa lớn cửa nhỏ đều đã đóng chặt từ hồi nào.

Sư vương dụ dằng bảo Sói:

- Khanh cho ta mượn cái áo của khanh để chữa bệnh, chỉ độ ba hôm thôi, phải không Nam tước?

Rơne đáp:

- Đúng thế, vả lại bây giờ khí trời ẩm áp không có áo lông cũng chẳng sợ bị lạnh phải cảm. Hơn nữa chỉ một thời gian rất chóng cậu sẽ có bộ áo mới khác, như thế lại thêm một bộ áo khoác ngoài để mặc lúc đại hàn.

Sói khóc năn nỉ:

- Xin Đại vương tha cho thần, đừng lấy áo của thần. Rơne nói dối đấy. Nó muốn lột áo thần không phải để cứu Đại vương nhưng chỉ cố ý để hại thần thôi.

Rơne nghiêm nghị:

- Không có áo, bệnh không lành!

Sư vương giận dữ:

- Khanh xưa nay tự xưng là trung thần của ta, mở miệng là thề xoen xoét xin hy sinh tánh mệnh vì ta, thế mà bây giờ ta bệnh tình thập tử nhất sinh, mượn cái áo của Khanh để cứu mệnh, Khanh cũng không cho, thế thì trung thần vào đâu? Hy sinh cái gì? Khanh không bằng lòng, ta phải dùng võ lực vậy!

Quốc vương ra hiệu các vệ sĩ Sư tử xông đến vật Sói ngã lăn quay ra và lột áo của Sói một cách không khách khí chút nào.

Sói đau đớn quá nằm ngất đi, Mèo vội vàng lảng nhanh ra nơi khác. Trông thấy một cái lỗ thông hơi rất cao tận trên nóc hang. Mèo nhẹ nhàng nhún mình nhảy mấy cái đã chui ra được đến bên ngoài không hề có một tiếng động nào. Lấy áo của Sói đắp cho Sư vương xong Rơne nói tiếp:

- Còn hai chân của Đại vương cũng cần phải giữ rất ấm, bộ áo của Mèo vừa đúng kích thước.

Mọi người đổ xô đi tìm Mèo nhưng không thấy bóng dáng Mèo đâu cả. Điểm này ai cũng phục Mèo có tài tiên tri. Tìm không được Mèo, các Đại thần lo cuống cả lên, không biết bao giờ đến lượt mình phải hiến áo cho quốc vương. Và trong tâm họ rửa thâm Rơne không biết còn dở trò gì ra nữa, và rửa quốc vương sao không chết sớm đi cho xong.

Không tìm thấy Mèo đâu, Rơne tuy bức mình nhưng trong lòng cũng phục Mèo đáng là “tri kỷ” của mình. Rơne xin thêm một cái sừng Dê, một cái răng nanh của Lợn lòi và bắt đầu chế thuốc, nào đốt nào nghiền, nào tán nào cân, lãng xăng một lúc mới xong.

Quốc vương uống hết thuốc, ngủ một giấc, thức dậy mồ hôi toát ra như tắm cơn sốt nhẹ hẳn, người cũng khoan khoái khác thường.

Hôm sau Rơne lại đến chữa bệnh, nhưng trong cung vắng vẻ hẳn, không còn thấy một vị đại thần nào. không biết họ làm reo hay mắc chứng bệnh dịch gì mà làm sớ cáo ốm cùng một lúc. Lần này Rơne chỉ cho Sư vương uống thuốc lá và còn bắt nhện dơi chưa cho ăn gì. Uống thuốc của Rơne được ba ngày và cũng nhện dơi ba ngày quốc vương khỏi hẳn bệnh., và Rơne thành ân nhân cứu mệnh của quốc vương lần thứ hai

45 - Rơne Từ Quan Về Quê

Từ ngày Rơne chữa bệnh cứu quốc vương thoát chết, quốc vương càng tin cậy hơn lên, ngày nào cũng mời Rơne vào cung bàn việc triều chính, chuyện gì quốc vương cũng hỏi ý Rơne nên xử trí ra sao?

Một hôm quốc vương bảo:

- Làm Quốc vương không khó, nhưng muốn làm một Quốc vương công minh là một việc khó vô cùng. Xử một vụ kiện dù rất bé nhỏ cũng không thể nào vừa lòng cả đôi bên. Việc gì cũng phải lắng tai nghe, mà mỗi tiếng chuông đều không bao giờ giống nhau, mỗi tiếng mỗi khác, không tinh vi không thể nào phân biệt được đâu là phải đâu là trái. Cùng một câu chuyện mà mỗi người báo cáo một cách, trình bày một lẽ khác nhau, lắm lúc ta thấy chán nản, muốn bỏ cả chức vị !

Rơne im lặng nghe không nói gì. Quốc vương tiếp:

- Xưa nay ta rất tin cậy Sơn dương, hẳn vốn hiểu đời và trung trực nổi tiếng. Ta đã coi Sơn dương là kẻ tâm phúc nhất, chuyện gì quan trọng cũng phải giao cho Sơn dương thi hành ta mới đủ tin nhiệm. Ta cần sự thật thà của Sơn dương trên cả tài năng của hẳn, thế mà không ngờ hẳn nỡ phản ta gây ra vụ án đầu Thỏ, làm ta thất vọng biết bao nhiêu.

Rơne đáp mập mờ:

- Tâu đại vương, ở đời đã mấy ai chống lại được với sự cám dỗ . . .

- Bây giờ ta cần một người thực giỏi, một người vừa trung thành, vừa cẩn thận và thông minh. Người ấy phải biết điều tra tìm ra kẻ phản ta, giúp ta phá hoại kế của địch. Nếu có được một người như thế thì uy quyền của ta sẽ vững bền mãi mãi.

Ta đã phong cho khanh chức Đại nguyên soái, bây giờ khanh hãy nhận lời giúp ta. Con người ấy chỉ có thể là khanh, chức vị ấy cũng chỉ có khanh mới

xứng đáng giữ!

Rơne lễ phép đáp:

- Tâu đại vương, thần rất cảm tạ Đại vương hiểu rõ lòng trung thành của thần mà trao trọn lòng tin cậy. Đáng lẽ thần phải đem hết tài hèn sức mọn ra giúp Đại vương để đền đáp ân tri ngộ, nhưng gần đây thần nhận thấy trong mình già yếu mệt mỏi quá rồi, chỉ muốn về nhà sống yên tĩnh với vợ con cho qua ngày tháng thôi.

Vả lại đường công danh vốn đầy chông gai và xương máu, thần không còn tham vọng trèo cao, sợ không đủ sức chịu đựng lúc té nặng. Thần tính tình công minh chánh trực, nên gây thù oán rất nhiều, bọn kẻ thù chỉ rình thần hở miếng là xâu xé, làm cho thần tán gia bại sản, chết nhục nhã trên đoạn đầu đài mới cam tâm. Bọn chúng sẽ bịa đặt ra những chuyện huyền hoặc tà trời, đồng thời tìm cách che tai bịt mắt Đại vương để Đại vương nghi ngờ thần, tưởng thần là quân lừa thầy phản bạn, lúc ấy tính mệnh của thần sẽ rẻ hơn bèo . . .

Rơne ngần ngại một lúc nói tiếp:

- Được Đại vương hiểu đến chút tài mọn thần cảm kích vô cùng nhưng thần không dám nhận chức. Giá ba năm trước thần còn khỏe mạnh hăng hái chắc sẽ sung sướng được theo hầu Đại vương, nhưng bây giờ thân thể già yếu, lòng ham công danh nguội lạnh mất rồi!

Quốc vương thở dài:

- Thực đáng tiếc, đáng lẽ ta và khanh phải hợp tác từ lâu! Ta tiếc rằng hiểu tài khanh và lòng trung thành của khanh chậm quá. Nhưng dù chậm cũng còn hơn không, khanh không thể nào từ chối chức vị ấy được. Bây giờ ta cho phép khanh về quê thăm vợ con dưỡng sức ít lâu. Sau thời gian nghỉ ngơi khanh sẽ trở lại nhận chức giúp ta trị vì Bách thú.

Rơne dù là một con vật bất chấp cả thiên hạ, bán Trời không cần văn tự xưa nay, dám làm tất cả những việc thực kinh thiên động địa, nhưng giờ phút này hẳn cũng không dám nói thực ý nghĩ của mình. Hẳn sợ Sư vương nổi giận

treo cổ hẳn lên ngay tức khắc, hay vì phép xã giao nói ra bất lịch sự nên không nói. Chẳng ai hiểu ý hẳn ra sao. Hẳn chỉ im lặng nghĩ ngợi rất lâu.

Hẳn nghĩ rằng được một “ đại nhân vật” có quyền sinh sát trong tay, được sủng ái, cố nhiên hẳn sẽ được chức trọng quyền cao, nhưng đồng thời cũng như chơi với lửa, nguy hiểm vô cùng.

Có uy quyền phải biết dùng đúng lúc, nắm đúng cơ hội thì danh lợi dùng dùng kéo đến. Nếu lạm dụng uy quyền, không biết mức tối đa thì có ngày chết không kịp ngáp.

Riêng Rơne vốn biết rõ khả năng tự chế của mình thấp dưới hạng bét, biết lòng tham của mình vô bến bờ. Hẳn càng biết rõ hơn về hàng chục trận đấu chết đi sống lại của hẳn, không phải lúc nào cũng nhờ sức mạnh anh dũng, trí thông minh hay tài xảo quyệt mà thoát nạn.

Trong tiềm thức hẳn cảm thấy hình như có một vì sao Hộ mệnh nào đó đã đặc biệt chiếu cố đến hẳn. Nhưng nói đại, nếu lỡ một ngày kia vì sao ấy “ đi chơi chỗ khác” mà sao Quả tạ sẽ chiếu cố thì Nam tước Rơne sẽ thân bại danh liệt, vạn sự Ô Hô ! ! ! Trời ơi là Trời ! ! !

Lịch sử từ đông sang tây, từ cổ chí kim còn để lại sờ sờ ra đấy: Xưa nay những Trung thần lương tướng, Anh hùng hào kiệt, hay Khai quốc công thần, lúc hoạn nạn hy sinh tánh mạng phò tá Quốc vương, thế nhưng sau khi thành công rồi , có mấy ai khỏi bị mất đầu không trước thì sau! Bất giác hẳn thấy lạnh lạnh ở gáy.

Nếu hẳn còn dám chơi với lửa thì hãy tiếp nhận sự sủng ái ngay từ bây giờ. Nếu cơ hội đến như thế này mà không nắm lấy, tương lai lúc về quê trở lại vị tất đã được trọng vọng như bây giờ!

Rơne lại nghĩ đến cuộc sống trong hang hốc của hẳn. Tuy phải săn mồi rất chật vật, vì sự khôn ngoan quỷ quyệt của loài người cũng như loài thú càng ngày càng tiến bộ hơn lên, hẳn không kiếm ăn dễ dàng như trước, cái thời gà nhà còn thả đi chơi tự do chứ không bị nhốt kỹ như bây giờ.

Cuộc sống đầy tự do và mạo hiểm. Có những ngày no nê đầy đủ cũng có

ngày đói rét mang vết thương chạy về chết rũ trong cánh tay vợ nhưng tâm hồn thực thành thoi! So sánh cuộc sống ấy đối với cuộc sống hầu hạ kiếm mồi và phải biết chia phần khéo cho Quốc vương, hơn nữa ngày đêm lo ngay ngáy chỉ sợ thất sủng, hẳn thấy cuộc sống mạo hiểm kia hợp ý hẳn hơn.

Ở triều đình cạnh vua hay trong khu rừng già của hãn chung quanh cũng đều đầy cả kẻ thù và lúc nào cũng phải chiến đấu, để tranh lấy sự tồn tại của mình. Kẻ địch chung quanh ngày đêm rình mò tìm dịp hại hãn, nhưng trong cuộc sống ấy, mặc dầu có đầy những cạm bẫy mà không có đoạn đầu đài, chỉ cần tinh anh gan dạ hãn sẽ có nhiều cơ hội thoát nạn hơn.

Sau khi dẫn đo suy tính xong Rơne lấy giọng rất thành thực cảm động, hứa hẹn thề thốt với quốc vương và vương phi rất nhiều lời “thề cá trê”. Hãn hứa sẽ trở lại tận tâm phục vụ quốc vương sau khi nghỉ ngơi dưỡng sức, hãn sẽ vân vân và vân vân .

Và một lần nữa Rơne lại hú vía thoát khỏi chông gai, trở về với vợ con thân yêu để lo thu xếp cái kho lương thực sắp cạn.

46 - Ngựa Quen Đường Cũ

Đi trên con đường mòn quen thuộc trở về nhà, Rơne sung sướng cảm thấy mình là kẻ được Thượng đế chiều chuộng nhất đời. Hãn đã nhận rất nhiều ân huệ mà kẻ khác không có. Nào là bộ áo lông đẹp đến loài người cũng thèm thường ao ước, nào là bộ móng thật sắc, hàm răng thực bén, thân thể nhẹ nhàng chạy nhanh như gió, đã thế lại còn được cái khối óc thông minh tinh quái chấp cả triều đình Bách thú, không ai địch nổi.

Lần này tuy là từ già Kinh đô, áo gấm về làng chứ không phải từ già đoạn đầu đài như lần trước, nhưng hãn vẫn giữ thái độ nhũn nhặn bình thường, vì ở đời ai dám đoán trước được tương lai! Kẻ nào gần mặt trời thì nóng, và gần Vua cũng là gần pháp trường, huống chi hãn đã được nhiều ân huệ của Thượng đế, lại còn có nhiều kẻ thù ganh ghét muốn ám hại. Hãn thấy trong sự cáo quan về làng của mình hôm nay quả thực là một việc thông minh nhất trong đời. Xưa nay hãn chỉ dùng trí thông minh để chiếm đoạt, cám dỗ, chứ chưa bao giờ dùng trí thông minh để xa lánh sự cám dỗ như lần này bao giờ.

Rơne bằng lòng mình lắm và lúc đi ngang qua nhà Sói hăn bỗng chợt có ý định vào thăm cậu mợ hăn xem ra sao. Với kẻ khác thì sự vào nhà một kẻ mình đã từng lột da không phải là một việc làm thông minh, nhưng với Rơne hăn thấy mạo hiểm là một cái thú hăn trót nghiện mất rồi. Lúc có cơ hội để mạo hiểm hăn không thể nào kiềm chế được nữa.

Hăn gõ cửa nhà Sói và bảo:

- Cháu đến thăm cậu mợ và các em, nhân tiện đem sức khỏe của Đại vương đến cho cậu hay.

Sói chỉ hứ một tiếng. Hăn đã chán lên tận cổ cái thằng cháu quý quái dịch vật kia. Hăn không muốn nghe tên, thấy mặt, cả đến Đại vương của hăn sống chết cũng mặc xác!

Vợ Sói xưa nay vẫn rất tử tế với Rơne bây giờ cũng đổi hăn thái độ. Cả nhà chủ nhân lãnh đạm như thế, khách vẫn trơ trơ không hiểu tí gì. Rơne nhìn lên nóc nhà trông thấy mấy đùi thịt ướp treo lủng lẳng, nuốt nước giải khen:

- Chà, mấy đùi thịt ướp thơm ngon quá! Cậu ướp lấy phải không?

Sói lạnh nhạt:

- Phải. Để dành ăn mùa đông.

- Cậu không sợ kẻ trộm sao? Cậu treo thế lộ liễu quá, người tử tế thực thà trông thấy cũng có thể bị cám dỗ mà sinh tà tâm.

- Ai dám lấy của tôi. Cửa ra vào rất chắc, lỗ thông hơi trên nóc nhà cũng bị bít kín, làm thế nào trộm còn vào được?

- Theo ý cháu thì cậu nên dấu thịt thực kỹ, xong rồi hô hoán lên là bị mất trộm, như thế kẻ nào đã trông thấy thịt của cậu treo cũng tưởng mất rồi mà không nghĩ đến chuyện rình mò nữa. cẩn thận vẫn hơn, bây giờ sẵn khó khăn, được mỗi phải lo giữ cho kỹ.

Rơne vừa tán dóc vừa khơi chuyện cho Sói nói để cố ý ngồi thực lâu mong được mời một bữa cơm có thịt ướp, nhưng đợi mãi Sói không mời đành phải ra về.

Sói tiễn Rơne ra cửa, nhìn theo đợi Rơne khuất hẳn sau đồi mới trở về nhà khóa cửa thật chặt. Còn Rơne nhìn trở lại không thấy bóng Sói lại đi vòng quanh trở về nhà Sói nấp sau một bụi cây. Rơne nằm mãi đến tối lắng tai nghe thấy tiếng Sói ngủ ngáy rất đều, Rơne trèo lên nóc nhà gỡ hết đất bịt ống thông hơi, Rơne vào lấy hết tất cả những đùi thịt ướp ngon lành đem về nhà mình làm quà cho vợ con.

Sói ngủ đến nửa đêm bỗng nhiên thấy lạnh lạnh, từng ngọn gió cuộn lồng lộng trong nhà một cách tự do. Hẳn tưởng có ai mở cửa bèn gọi lớn:

- Ai vào đây?

Không có ai trả lời, vợ hăn bên cạnh vẫn còn ngủ say. Sói ngồi dậy nhìn ra cửa thấy vẫn đóng chặt. Gió vẫn thổi lồng lộng, người hăn bộ áo da mới mọc còn non nên lạnh buốt làm hăn hắt hơi một lúc sáu cái liền. Sói bỗng chợt nhìn lên nóc nhà thấy một mảnh trời rất trong lại có cả mấy vì sao lấp lánh. Thôi thế là xong, gió không thổi hăn cũng thấy lạnh toát cả người. Bao nhiêu thịt ướp mất ráo, cả một mùa đông no ấm của hăn cũng tiêu ma!

Sói vùng dậy chạy ra khỏi cửa nhưng còn biết tên trộm chạy ngõ nào để đuổi theo! Hăn rên rĩ đi vòng quanh nhà mong tìm thấy vết tích gì của kẻ trộm để lại đây không, thế là hăn hết cả ngủ, cứ ngồi than trời trách đất cho đến sáng.

Gần trưa Sói vẫn còn ngồi than thở tìm quanh quẩn xem có trông thấy vết chân ai lạ không bỗng thấy Rơne từ xa đi đến. Trông thấy Sói, Rơne vồn vã hỏi ngay:

- Chào cậu, kìa sao trông cậu có vẻ buồn thế?

- Mất trộm.

- Chết chưa, có trộm dám vào nhà cậu à? Nó lấy mất những gì?

- Thịt ướp!

Rơne làm ra vẻ tiếc ngẩn ngơ:

- Hoài của, có còn lại đùi nào không? Cháu định đến hỏi cậu có thể bằng lòng cho cháu đổi mười hai con cá thu rất lớn vừa mới câu được sáng nay lấy một đùi thịt ướp cho các cháu. Chúng ăn cá mãi nên chỉ thèm thịt. Cậu đổi miếng bé tí xiu thôi cũng được.

Mười hai con cá thu lớn đổi một miếng thịt muối, Sói càng nghĩ càng tiếc điên lên.

Rơne theo Sói vào nhà, hãnh nhìn lên nóc nhà và bỗng cười lên:

- Ha, ha, ha, cậu khéo tay và nhanh nhẹn lắm! Cậu cố đóng kịch kêu trời trách đất thêm tí nữa là thành công. Bây giờ xong việc hô hoán thịt bị mất trộm rồi, thịt giấu kỹ rồi, cậu chỉ việc phong nóc nhà lại là có thể yên tâm ngủ kỹ.

Sói giận sôi lên không thèm trả lời.

Rơne thở dài nói tiếp:

- Thôi các cháu hôm nay lại đành phải ăn cá vậy! Thủ đoạn cậu nhanh quá! Nhưng cậu chịu làm theo kế cháu nghĩ là cho cháu nói đúng chứ gì? Nhưng thực là gậy ông đập lưng ông, cháu bày mưu cho cậu, bây giờ thịt đã hô lên mất trộm rồi, đâu còn có thể đem ra đổi cá nữa! Chỉ tại cháu dại mồm dại miệng!

Rơne cười thêm trong bụng từ giã cậu mợ Sói ra về. Còn Sói tiếc ngẩn tiếc ngơ, tiếc thịt ướp, tiếc mười hai con cá thu lớn, và ước nhất là Rơne cứ tưởng hãnh đã dùng kế của Rơne đã dạy cho.

47 - Cái chết của Rơne

Rơne đi được ít lâu quốc vương bắt đầu thấy nhớ, và nhất là trong công việc

cần phải có người bàn bạc giúp đỡ ý kiến một cách đặc lực. Quốc vương suy nghĩ một lúc nhận thấy Rone nghĩ đường sức như thế cũng đã đủ lắm rồi bèn gọi Sóc cho lãnh sứ mệnh mời Rone về triều. Sư vương dặn:

- Khanh phải nói rõ rằng Rone sẽ được hoàn toàn tự do xuất nhập ra vào lãnh thổ lúc nào cũng được. Rone phu nhân sẽ được phong Nam tước phu nhân ra vào bầu bạn với vương phi, các công tử của Rone cũng được vào cung học tập chung với các Hoàng tử theo chương trình của Hoàng gia.

Ta cho khanh quyền chấp thuận bất cứ điều kiện gì của Rone . Nếu khanh mời được về ta sẽ thưởng cho khanh huy chương Đệ nhất Công thần. Bây giờ khanh đi nhưng nhớ giữ bí mật đừng cho ai biết tin này.

Sóc vâng lệnh vội vàng ra đi một cách bí mật. Nhưng cái tin bí mật không hiểu do một Đài phát thanh bí mật nào phát ra bay vút đến tai Rone trước khi quan Khâm mạng đại thần đến nơi.

Vì thế lúc Sóc lò dò gõ được cửa nhà Rone thì thấy không khí lạnh lẽo khác thường. Vợ Rone và các con mặc áo đại tang ra tiếp khách. Ngay giữa nhà có một bàn thờ khói hương nghi ngút, vòng hoa câu đối treo la liệt khắp nhà.

Sóc đứng trước bàn thờ Rone , nghĩ đến cái huy chương Đệ nhất Công thần mà rầu đứt ruột, hăn không thể nào cầm được nước mắt nấc lên từng cơn một cách chân thành.

Vợ Rone thấy Sóc khóc,mùi lòng cũng khóc theo. Mụ khóc thê thảm quá làm Sóc phải ngừng khóc để an ủi:

- Thôi chị cũng nên bớt sầu gượng vui để chăm nom các cháu. Ở đời sống là cảnh tạm, chết mới thực đi về quê hương. Anh tuy chẳng may qua đời nhưng công lao đối với đồng loại không phải nhỏ. Anh đã đem vinh dự rất nhiều cho xứ sở giống nòi . . .

Vợ Rone không đáp chỉ sụt sịt chùi nước mắt.

Sóc buồn rầu ra về, đầu óc hăn giản dị không nghĩ ngờ gì về cái chết cấp tốc khả nghi của Rone , hăn chỉ tiếc cái huy chương. Nhưng thôi, có cũng thế,

không cũng thế, cha sinh mẹ đẻ hắn ra mình trần thân trụi chứ có đẻ ra cái huy chương cùng một lúc đâu, thế mà hắn vẫn sống đàng hoàng cho đến bây giờ, vậy thì cái huy chương ấy cũng chẳng có nghĩa lý gì cho cuộc sống lắm.

Sóc biết hắn đem tin này về, Quốc vương sẽ hạ lệnh toàn quốc treo cờ rủ, sẽ có cuộc chính thức điếu tang rất long trọng, và như thế, hắn sẽ lại có dịp viết văn tế. Mà đối với Sóc như thế là quá đầy đủ rồi.

Còn gì hơn ai chết đâu thì chết để hắn viết văn tế, còn hắn thì vẫn sống sờ sờ.

Sóc quay lại nhìn mái nhà Rơne một lần cuối cùng, lại nặn ra cái vè mặt đi điếu tang, thầm nghĩ đến bài văn tế sẽ viết, không phải cho Rơne mà cho chính hắn. Bởi vì hắn, nói đại, nếu hắn bỗng lặn đùng ra chết như Rơne còn lấy ai viết văn tế cho hắn nữa! Hắn vừa đi vừa gọt văn một cách say sưa.

Sóc đang đi bỗng thấy trong bụi rậm có một cái bóng đen cử động. Tưởng là quân gian phi Sóc vội xông đến, nhưng vừa nhìn thấy hắn đã kêu rú lên, chạy cuống cuống vào tận rừng sâu. Và cho đến bây giờ, không ai trông thấy Sóc thi sĩ đâu nữa! Có kẻ bảo “ma” bắt hắn đi mất rồi, có người bảo hắn thấy ma nên sợ quá phát điên, không ai biết sự thực ra sao.

Table of Contents

[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)